

พุทธครบถ้วน
“อรหันต์-โพธิสัตว์”

พสกนิกร

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๘

แจ้งปิดฉบับเดือนสิงหาคม
พ.ศ. ๒๕๕๘

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

ผลิตภัณฑ์คุณภาพ

- ★ น้ำยาถูพื้น พลึงชีวภาพ
- ★ น้ำยาดับกลิ่น แฉวชีวัน
- ★ กากน้ำตาล

ผลิตโดย กองบุญนิยมฟ้าอภัย
จัดจำหน่ายโดย บริษัท พลังบุญ (บุญนิยม) จำกัด
เลขที่ ๖๕/๒๐-๒๑ ถนนนวมินทร์ ๔๘ แขวงคลองกุ่ม
เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์ ๐๒-๓๓๕-๘๕๒๐,
๐๒-๓๓๓-๖๖๗๐

ปลอดภัย
น้ำมันสังเคราะห์

นัยปก

“พุทธครบถ้วน “อรหันต์-โพธิสัตว์”

(๑) อรหันต์คือผู้มุ่ง

เถรวาทนั้นแหละชน

เพราะเอาแต่ตัวตน

ความคิดคับแคบด้อย

(๒) โพธิสัตว์คือผู้มุ่ง

แต่ท่านตัดกิเลสตน

จึงใช้อรหัตตผล

โพธิสัตว์จึงฟ่องแผ้ว

(๓) อรหันต์คือผู้ที่

มุ่งแต่ตัวเองจำ-

ทำเพื่อตัดกิเลสสำ-

รู้จึงแคบเขตชั้น

(๔) โพธิสัตว์คือผู้ที่

รู้ท่านรู้เราทำ

ทั้งนอกและในสัม-

วิโมกข์แปดจึงล้วน

(๕) อรหันต์ไม่รอบรู้

ไปครบถ้วนวิโมกข์

เฟื่องแต่ “จิต” อนุโยค

จึงบ่ถ้วนธรรมแท้

(๖) โพธิสัตว์นั้นรอบรู้

สัมพัสเจาะ “กาย-ใจ”

วิจารณ์อกวิจยใน

“โพธิสัตว์-อรหันต์” ถ้วน

(๗) ต้องลึกสัจจะให้

โลกุตร์พุทธเทินทูน

โลกีย์พุทธเพิ่มพูน

โพธิสัตว์ช่วยโลกได้

มาจน

กลุ่มน้อย

เป็นหลัก

นี้แล “หินยาน”

ช่วยคน

ก่อนแล้ว

ช่วยอื่น

แกร่งกล้า “มหายาน”

“ศรัทธา” นำ

กัดกัน

เร็จส่วน ตนเฮย

แค่รู้ตัวเอง

“ปัญญา” นำ

ทั่วถ้วน

ผัสครบ “กาย” แส

รอบรู้กระทำธรรม

กระทำโลก

แปดแล

“กาย” พร่อง (กายยังมีจณาภิภูจฺจึ)

วิมุติบ้างบางกลี

ใครใด

ลึกถ้วน

สัมบูรณ์แบบ

ตรัสรู้วิมุติสอง (อุกโตภาควิมุตต)

บริบูรณ์

เทิดไว้

เพียรเพื่อ รู้แล

เด่นด้วย “พุทธยาน”

“สไมย์ จำปาแพง”

๐๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗

พุทธครบถ้วน “อรหันต์-โพธิสัตว์”

“คำที่ชอบมากในพระพุทธศาสนา คือ “วิริยะ” วิริยะนี้ออกมาในรูปภาษาพุทธธรรมคำก็หมายถึงความอุตสาหะเพราะเขาใช้คำว่าวิริยะอุตสาหะ คนนั้นมีความวิริยะมาก หมายความว่า มีความอุตสาหะมาก มีความขยัน มีความอดทนมาก แต่วิริยะกลายเป็นคนที่มีความขี้ระแวง เป็นคนที่กลัว” พระราชดำรัสของในหลวงเมื่อ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๑๘ และยังได้ทรงยกตัวอย่างให้วิริยะอุตสาหะที่จะกล้าทำสิ่งที่ถูกต้อง ไม่ยอมแพ้ต่อความกลัวที่จะมาคุกคาม ฯลฯ

ด้วยเหตุนี้เราจึงได้เห็นพระจริยวัตรของพระองค์ไม่ต่างจากพระมหากษัตริย์ที่วิริยะอุตสาหะแหวกว่ายเว้งว้างอยู่กลางมหาสมุทรทั้งๆ ที่มองไม่เห็นฝั่ง **ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช** กราบบังคมทูลถามว่า เคยทรงเหนื่อย ทรงท้อบ้างหรือไม่? ในหลวงตอบว่า “ความจริงมันน่าท้อถอยอยู่หรือ! บางเรื่องมันน่าท้อถอย แต่ว่าฉันท้อไม่ได้ เพราะเต็มพินของเรานั้นสูงเหลือเกิน เต็มพินของเรานั้นคือบ้านเมือง คือความสุขของคนไทยทั่วประเทศ” และตลอดมาทรงนึกถึงแต่ประชาชน แม้กระทั่งวันที่พระองค์ทรงกำลังจะเข้าห้องผ่าตัดกระดูกสันหลังในอีก ๕ ชั่วโมง (๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙) ยังทรงรับสั่งให้ข้าราชการไปติดตั้งคอมพิวเตอร์เดินสายออนไลน์ไว้ เพราะกำลังมีพายุเข้าประเทศ พระองค์จะได้มอนิเตอร์ เผื่อน้ำท่วมจะได้ช่วยเหลือทัน (จากบทความ King of the Kings ดร.วิษณุ เครืองาม)

พอครุสมณะโพธิรักษ์ มองปรากฏการณ์พิเศษในครั้งนี่ว่า “สิ่งเหล่านี้คือโพธิสัตว์ธรรมที่ยิ่งใหญ่ ทรงมุ่งสร้างประโยชน์และความสุขให้แก่พวงชนชาวไทยมาตลอด ๓๐ ปี โดยไม่มุ่งหวังสิ่งตอบแทนใดๆ ให้แก่พระองค์เอง ด้วยเหตุนี้ ในมหายานนั้นจึงนับถือโพธิสัตว์สูงกว่าอรหันต์ แต่ปัจจุบันมันเพี้ยนมากก็กลายเป็นโพธิสัตว์ที่ไม่มีเนื้อหา (ริบเป็นโพธิสัตว์โดยที่ตนยัง

ไม่ได้บรรลุอะไร จึงเป็นได้แค่สัตว์ได้ต้นโพธิ์)

ส่วนทางเถรวาทก็เอาอรหันต์เป็นสูงสุด แล้วตีทั้งพระโพธิสัตว์ไป (คุมกำเนิดพระอรหันต์ ไม่ให้ได้พูดได้เกิด ในยมกสูตร พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๑ พระพุทธเจ้าทรงตีเตียน ผู้เห็นว่าพระอรหันต์ตายแล้วขาดสูญ ไม่เกิดอีก เป็นความเห็นผิดชั่ว=ปาปภัยทิลกฐิตัง) อาตมานำเอาพระโพธิสัตว์กลับคืนมาสูตินแดนเถรวาท โดยมีสภาวะธรรมรองรับจนมีสภาพจริงอย่างเช่นในหลวงเราก็ค่อยๆ รู้จักกันดีขึ้นมาบ้างแล้ว

โพธิสัตว์จึงเหนือชั้นกว่าอรหันต์ แล้วต้องจริงด้วยนะ ไม่ใช่ช่วยผู้อื่นโดยที่เราไม่บรรลุธรรมตนเองจะต้องบรรลุธรรมก่อน แม้แต่ชั้นโสดาบันก็ช่วยเขาได้ตามส่วน อรหันต์คือบรรลุไปที่ละสภาพพอได้ครบหมดสุดจบก็เรียกว่าอรหันต์ ตนเองมีโสดาบันอรหันต์ตผล สกิทาอรหันต์ตผล อนาคาอรหันต์ตผล และอรหันต์ ก็เป็นโพธิสัตว์สูงขึ้นไปตามลำดับ ก็จะมีเนื้อแท้ๆ ของตนเองไปแจกของคนอื่นได้ พระโพธิสัตว์ก็จะมีประโยชน์ในตนที่จะเจริญขึ้นได้เรื่อยๆ แต่ท่านก็จบกิจ จบอรหันต์ของตัวเองได้แล้ว (อย่างพระเวสสันดรที่เป็นนิยต-โพธิสัตว์ ไกลๆ จะเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว ก็ยอมบรรลุธรรมมาตามลำดับ ไม่ใช่อยู่ดี ๆ กระโดดพรวดจากปุถุชนขึ้นเป็นอรหันต์ลัมมาลัมพุทธเจ้าได้เลย)

ตอนนี้ที่ประเทศไทย ก็มีปรากฏการณ์ที่ยอดเยี่ยมและคนไทยก็เป็นผู้ที่มีปัญญาได้รับได้ด้วย ในหลวงท่านสละตัวตนทำเพื่อมนุษยชาติเลย เป็นแต่เพียงว่าคนไทยจะดำเนินรอยตามในหลวงให้ได้จริง เป็นได้จริง ก็ยังเป็นประโยชน์คุณค่า อาตมาว่าสิ่งนี้จะเชื่อมต่อ “อรหันต์-โพธิสัตว์” ให้เจริญต่อไปแน่นอน จะไม่มีใครทิ้งหรือเหมือนคนพบบ่อทองและเอามาใช้ได้บ้างแล้ว ไม่พាក់เล็กแน่นอน จะต้องพัฒนาให้เจริญต่อไปจนกว่าศาสนาพุทธจะถึง ๕,๐๐๐ ปี

● **จริงจัง ตามพ่อ**

• จำลอง •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

“เราคิดอะไร” ฉบับนี้ยืนยัน พุทธครบถ้วน
“อรหันต์-โพธิสัตว์”

“อรหันต์คือผู้ที่ “ศรัทธา” นำ
มุ่งแต่ตัวเองจำ กัดกิน....”

โพธิสัตว์คือผู้ที่ “ปัญญา” นำ
รู้ท่านรู้เราทำ ท้วถ้วน”

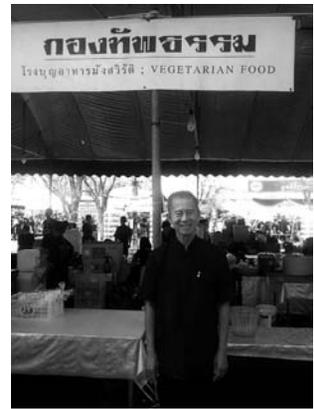
ตามที่ผมประกาศประชาสัมพันธ์ทาง “โทรทัศน์-
บุญนิยม” และ “โทรทัศน์นิวส์ ๑” เรื่องรับทนาย
อาสาสมัครนั้น เนื่องจากพวกผม “ผู้ก่อการร้าย”
บางคนเห็นว่าจำเลยมีถึง ๙๘ คน ทนายมีไม่พอ
ควรหาทนายเพิ่ม

เมื่อประมาณวันที่ ๑๓ พฤศจิกายนที่ผ่านมา
ผมประชุมกับนักกฎหมายกลุ่มหนึ่ง เห็นพ้องต้อง
กันว่าควรหาทนายอาสาสมัครเพิ่มแล้วประชุมกัน
อีกที่วันที่ ๒๐ ปรากฏว่ามีผู้สมัคร ๑๐ คน และส่วน
ใหญ่บ้านอยู่ต่างจังหวัดไกลจากกรุงเทพฯ มาก จึงด
รับทนายอาสาสมัคร ที่ประชุมให้ผมแจ้งทนาย ๑๐
คนนั้นพร้อมกับขอบคุณที่กรุณาสมัคร ในโอกาส
ต่อไป ถ้า กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
มีปัญหาในทางกฎหมาย อาจขอความกรุณาอีก

การพิจารณาคดี “ก่อการร้าย” เมื่อวันที่ ๒๔
พฤศจิกายน พวกเราไปศาลไม่ครบจำนวน ๙๘ คน
อีกตามเคย ป่วย ๓ คน ขออนุญาตไปต่างประเทศ
๑ คน ศาลนัดครั้งต่อไป ๑๕ ธันวาคมและตลอดปี
๖๐ คือปีหน้า นัดอีกเพียง ๒ ครั้งเท่านั้น คือ ๑
มิถุนายน และ ๑๔ กันยายน

• สาธารณโกศ
ที่สนามหลวง

การรวมตัวกันที่ท้องสนามหลวง เพื่อเข้าถวาย
สักการะพระบรมศพ ณ พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท
ในพระบรมมหาราชวัง และ การทำอาหารเลี้ยงผู้
เข้าถวายสักการะ เป็นงานใหญ่โตมาก ประชาชน
ทั้ง ๒ กลุ่มต่างยากลำบาก ต้องตื่นก่อนตีสาม กลุ่ม
ที่จะเข้าถวายสักการะพระบรมศพต้องไปรอนาน
มาก กลุ่มผู้ทำอาหารแจกก็ต้องตื่นเข้ามิดเช่นกัน
ไปช่วยกันเตรียมอาหารให้พร้อม

ท่านสมาชิก “เราคิดอะไร” ถ้ายังไม่พร้อมที่จะไป
ร่วมกับกลุ่มไหน เวะเวียนไปให้กำลังใจก็จะได้ครับ ๓

◆ คิดคนละขั้ว

แรงรวม ชาวหินฟ้า

พระองค์มีพระราชดำรัสกับผมและคณะแพทย์ว่า
“ให้พวกเราอ่อนน้อมถ่อมตน ทุกคนมีดี อย่าไปดูถูกใคร”
ซึ่งเป็น ๓ ประโยคสั้น ๆ แต่มีความหมายมาก

◆ คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

สมณะโพธิรักษ์

พระพุทธเจ้าจะสอนยังไง ก็เรื่องของพระพุทธเจ้า
ครูสอนอย่างนี้คนชอบ คนมานับถือ คนมาสนับสนุน ครูก็ต้องทำ
ครูได้ลูกค้า ครูทำมาหาได้ ร่ำรวย...นี่คือ พฤติกรรมของสมิไชยบูลย์

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๑๖ เดือนธันวาคม ๒๕๕๙

เอโกปี หุตวา พหุตา โหติ พหุตาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง

- 1 นัยปก : พุทธครบถ้วน “อรหันต์-โพธิสัตว์” สไมย์ จำปาแพง
จริงจัง ตามพ่อ
- 3 คนบ้านนอกบอกกล่าว จำลอง ศรีเมือง
- 5 คูนิดคิดหน้อย บรรณาธิการ
- 6 จากผู้อ่าน บรรณาธิการ
- 8 บ้านป่านาดอย จำลอง
- 10 บทความพิเศษ สาธิต ไทยทัตกุล
- 13 เปิดยุคบุญนิยม เก้าสมัย ใหม่เสมอ
- 18 สีสันชีวิต (ปา ไชยปัญญา) ทีม สมอ.
- 24 คิดคนละชั่ว แรงรวม ชาวหินฟ้า
- 29 ลูกอโศกชะงอกดูโลกกว้าง ฟ้าสาบ
- 32 หยิ่งฟ้าทะลุดิน ดั่งนั้น วิมุตตินิยม
- 36 ชาดกทันยุค ณวมพุทธ
- 38 การ์ตูน วิสูตร
- 40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
- 42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร? สมณะโพธิรักษ์
- 52 บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน) พิมพ์ทัศน์ ชูโต
- 58 เชื้ออย่างพุทธ ณวมพุทธ
- 60 เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่ เปลว สีเงิน
- 62 เรื่องสั้น (กายา) เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม
- 66 เวทีความคิด นายหนูนต์
- 68 แคลคิดก็หนาว...ว์ นายชิง วินเทอร์
- 70 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา สุนัย เศรษฐ์บุญสร้าง
- 73 ชีวิตไร้สารพิษ ล้อเกวียน
- 76 ผุ่นฟ้าฝากฝัน พอด เทพสุรินทร์
- 78 กติกาเมือง ประคอง เตกฉัตร
- 80 ปิดท้าย พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐ์บุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนวยการ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปัฐยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธานี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศิลสนิท น้อยอินดีะ
สุเสรี สีประเสริฐ
ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศิลสนิท น้อยอินดีะ
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕,
๐๔-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัลลังก์ ๖๔๔ ขอยนามินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๔๕๑๐

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งนามัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวศิลสนิท น้อยอินดีะ
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กัลลังก์

๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขากอนนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศิลสนิท น้อยอินดีะ
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๕๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕
หรือ farinkwan@gmail.com
line - id baiyanang2514

๑๖ สั้นชีวิต

18 **ผมมีความมั่นใจและเชื่อมั่นตัวเอง
ในอุดมการณ์ที่ทำอยู่ทุกวัน
ผมจึงมั่นใจว่าเกษตรสามารถเลี้ยงชีพได้
เลี้ยงครอบครัวอยู่รอดได้ มั่นคงได้**

บรรณาธิการ

คุณนิต
คิดน้อย

“ข้าราชการ” รุ่นเก่าที่อยู่ในชีวิตราชการเพียง ๒๐ ปี
ก็ลาออก ถึงกระนั้นก็ยังยืนยงสำนึกในพระคุณของแผ่นดิน
และยืนหยัดมั่นคงต่อหน้าที่คนไทย

ไทยโพสต์

01 21 ๑๑๕ 7312   วันจันทร์ 14 กรกฎาคม พ.ศ. 2558   15 หน้า   12.0๐๐   www.thaipost.net   ราคา 15 บาท

นายกรัฐมนตรี นำข้าราชการถวายสัตย์ปฏิญาณ-ร้องเพลง
สรรเสริญ ทวีไทยรวมพลังภักดี

สรรเสริญพระบารมี

คิดตามประสา “ข้าราชการ” รุ่นเก่าที่อยู่ใน
ชีวิตราชการเพียง ๒๐ ปี ก็ลาออก ถึงกระนั้นก็
ยืนยงสำนึกในพระคุณของแผ่นดิน และยืนหยัด
มั่นคงต่อหน้าที่คนไทย “ไม่รักแผ่นดิน-ไม่หนัก
แผ่นดิน” ตลอดมาจนบัดนี้

กระแสข่าวมวลพสกนิกรจากทุกภูมิภาคหลัง-
ไหลสู่ศูนย์รวมจิตวิญญาณเพื่อสำแดงความจงรัก
ภักดีเป็นวาระสุดท้าย และนับแต่บัดนี้ไป ปวงชน
ไทยทุกหมู่เหล่าพึงน้อมรำลึกเป็นนิตย์ถึงวาระนี้
วาระที่ปวงไทยต้องสูญเสียพระมหากษัตริย์ผู้เอื้อ
อาทรอาณาประชาราษฎร์ทั่วทั้งแผ่นดินทุกฤดูกาล
ตลอดพระชนม์ชีพ

“ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
พนักงานรัฐวิสาหกิจ นักการเมือง อีกทั้งนักธุรกิจ
บางส่วน” เนื่องในวาระนี้ นำจักน้อมสำนึกดีสำนึก
ชอบปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตนเอง เพื่อน้อมบูชา
ทดแทนพระคุณแผ่นดิน อันจักส่งผลต่อเนื่อง...
เพื่อความร่มเย็นเป็นสุขของปวงชนสืบไป

พึงรำลึกเตือนใจตนเป็นนิตย์ แม้ล่วงพ้นวาระ
“รัฐพิธี” ไปแล้วก็ตามที แต่วาระ “ราษฎร์วิถี”
ในจิตใจอาณาประชาราษฎร์ผู้ซาบซึ่งยังอยู่ใน
พระมหากรุณาธิคุณล้นพ้นสุดประมาณ ยังสถิต
มั่นคงตราบนิรันดร.

๗

วัยรุ่นใจร้อน

ดิฉันสมาชิกเลขที่ ๓๑๙๘ ได้รอคอยหนังสือเราคิดอะไร ฉบับ เดือน พ.ย.๕๙ อยู่ และยังไม่ได้รับ คิดว่าสมาชิกคงหมดอายุ จึงขอต่ออายุสมาชิกเราคิดอะไรอีก เป็นเวลา ๒ ปี และฉบับเดือน ต.ค.๕๙ เห็นว่ามีหนังสือแฉกพิเศษแก่สมาชิก ๑ เล่ม ก็ยังไม่ได้รับเช่นกัน จึงขอหนังสือดังกล่าวด้วยค่ะ

● สมาชิก อ.ค่ายบางระจัน ลิงหนุ่ยริ

✍ ขอขอบคุณที่ติดตามอ่านหนังสือ “เราคิดอะไร” และต้องขออภัยด้วยหนังสือเดือนที่ผ่านมา ฉบับ ๓๑๖ เสร็จล่าช้ากว่ากำหนด จึงส่งให้สมาชิกช้า ตอนนี้อาคาดว่าคงจะได้รับครบแล้ว

ลูกชาย-ลูกพี่ชาย

ช่วงนี้มีข่าวทั้งภาพ และคลิปวิดีโอ ของการฝึกทหารที่สื่อถึงความรุนแรงแพร่หลายไปทั่ว ครูฝึกเจ้าของคลิปไม่ได้ออกมาโต้แย้งอะไร แต่กลับมีลูกศิษย์ออกมาโต้แทน ถึงกฎการฝึกในแต่ละหลักสูตรที่แตกต่างกัน ทั้งคนรับการฝึกได้ประโยชน์มากกว่าได้รับโทษภัยกว่าเสียอีกหลังการฝึก ท่าน บก.เคยฝึกในรั้วตำรวจมาก่อน คิดเห็นอย่างไรบ้าง

● คนท้ายซอย กทม.

✍ ชีวิตทหาร ตำรวจ กับชีวิตพลเรือน แม้เกิดจากพ่อแม่เดียวกันก็ยังต่างกันเลย นับประสาอะไรกับกำเนิดต่างกัน การฝึกของทหาร-ตำรวจก็แค่เพียงให้ลองลิ้มชิมรสของชีวิต “ลูกผู้ชายชาติทหาร” ก่อนเจอของจริงยามคับขัน เล็กน้อยแค่นี้ทำเป็นโอดโอยไปได้ เสียชาติเกิดเป็น “ลูกผู้ชาย” บรรพชนของเราถ่ายทอดนหอกดาบเข้าฟาดฟันกับอริราชศัตรู ตนเองบาดแผลเหวอะหวะเลือดสดายังไม่ถอยหนี โยนูชนเพียงแคฝึกก็ถึงกับโอดพิไรดังมิใช่ชายชาติเชื้อไทย บก. “เราคิดอะไร” แม่

วัยลู ๗๕ ก็เถอะ หากชาติต้องการเมื่อใดพร้อมพลชีพเพื่อชาติ

เรื่องนี้ไม่จำเป็นที่ครูฝึกจะต้องออกมาชี้แจงอะไรอีก เป็นหน้าที่ของทหารใหม่ที่จะต้องเข้าใจได้เอง ถ้าไม่อาจเข้าใจได้ก็ถือว่าด้อยปัญญาแล้วละ ทหารใหม่ตั้งหลายคนแต่มีปัญหาอยู่คนเดียว ลองพิจารณาตัวเองทบทวนดีไหม เมื่อใช้สิทธิอยู่ในแผ่นดินไทยแล้ว พึงทำหน้าที่พลเมืองไทยอย่างไรบ้าง จึงไม่ “หนักแผ่นดิน-รกแผ่นดิน” เหมือนบางคนบางพวก

คนอยู่กับอาวุธต้องมีระบบ ระเบียบ เครื่องครัด ยึดถือวินัยตั้งชีวิต ซื่อสัตย์ เสียสละ อาจหาญ นำหน้ายามเผชิญภัย การฝึกให้พอรู้แนวทางระดับพื้นฐานไว้บ้าง ยามคับขันจะได้ช่วยตนเอง คนใกล้ชิด ช่างเคียง เพื่อนบ้าน ลังคม และชาติบ้านเมืองได้ หรือไม่ได้คิดอะไรนอกจากหนีไปซ่อนอยู่เมืองนอก!

ครูฝึกทหาร-ตำรวจมิใช่ว่าใครๆ ก็เป็นได้ ต้องมีความรู้ความสามารถเฉพาะตัว เข้มแข็ง แกร่ง กร้าว อดทน ท้าพายุ ทรงพลัง ยุคที่ยศ ร.ต.ท. เป็นหัวหน้าสายตรวจพิเศษ ส.อ.เมืองชลบุรี ๒ ปี มีกำลังพล ๗ คน ต้องคอยกำราบวัยรุ่นซี้ชียามค่าตามตรอกซอย คอยปรามพวกวัยหนุ่มที่เมาออกจากไนต์คลับเล็ก คอยหิ้วพวกงัดแงะบ้านยามค่อนรุ่ง ในที่สุด บก.ภ.๒ ชลบุรี ได้ส่งตัวเข้าฝึกอบรม “หลักสูตรหัวหน้าหน่วยปฏิบัติการพิเศษ” ๓ เดือน เพื่อกลับมาทำหน้าที่ลับเปลี่ยนกับคนเดิมที่ชลบุรีที่ประจำการมาแต่ ร.ต.ต.-ร.ต.อ. หน่วยนี้มีกำลังพล ๕๐ คน พร้อมอาวุธและยานพานนะ เคยร่วมงานเฉพาะกิจของ บก.ภ.๒ หลายครั้ง รู้จักคุ้นเคยกันดี ยินดีที่รู้ว่าจะไปอยู่ด้วย ก่อนนั้นตนเองก็เคยรับการฝึกหลักสูตรการรบในป่ามาแล้ว

การฝึกตำรวจ-ทหาร ฝึกเพื่อพร้อมไปอยู่ใน

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ป่าดงพงพี-ในสนามรบ ไปเสียสละ-เสียงภัยบำบัด
ทุกข์บำรุงสุขอาณาประชาราษฎร์ เรามีแผ่นดิน
อยู่ทุกวันนี้ก็เพราะบรรพบุรุษวีรบุรุษชนของเรา
วีรบุรุษชายยุคนี้เป็นกะเทยกันหมดแล้ว

แต่...ในที่สุดก็ต้องไปรับตำแหน่ง รอง ผบ.กอง
สภ.อ.แกลง ระยอง ๒ ปี เป็นแดนป่าทำไม้เข้า
โรงเลื่อยในพื้นที่ จ.ระยอง-ชลบุรี และฉะเชิงเทรา
ซึ่งจะต้องช่วงชิงไม้กันเข้าโรงเลื่อย นั่นคือต้องใช้
มือปืนแปบารมี และเป็นภาระของตำรวจที่ต้อง
เข้าไปจัดการ จึงเป็นโอกาสของผู้มีอิทธิพลใน
ชลบุรีได้เบิกบาน ส่วนผม-รอง ผบ.กอง ก็รับทั้ง
งานเข้าเวรสอบสวน-ตรวจสำนวนสอบสวน-สั่ง
งานสอบสวน-ไปศาล และบุกงานปราบปราม
ต่อเนื่อง-พักค้างในป่าจนป่วยเป็นมาเลเรียเรื้อรัง
ถึงขั้นชักขณะขับรถไฟไปศาล.

เพิ่มโทษเจ้าของบ่อน

- ๒๔/๑๐/๕๙ ทหารหน่วยเฉพาะกิจ กองทัพ
ภาคที่ ๑ บุกจับบ่อนพนันไฮโล และ ไพ่ปอก ๘
ป็อก ๙ ใจกลางกรุงเทพ ย่านรามอินทราโดยคุมตัว
นักพนันทั้งชายหญิงได้ ๑๑๙ คน ยึดเงินของกลาง
กว่า ๑ แสนบาท และอุปกรณ์การเล่นพนันได้
จำนวนมาก บ่อนดังกล่าวพบว่ามีจำนวน ๒ บ่อน
แบ่งเป็นบ่อนไฮโล และบ่อนไพ่ปอก ๘ ป็อก ๙

- ๑๘/๑๑/๕๙ เจ้าหน้าที่ทหารบุกจับบ่อนพนัน
ไฮโล ย่านลาดกระบัง รวบนักพนันกว่า ๙๖ ราย
พร้อมยึดเงินสด ๑.๒ แสนบาท

ทหารชุดเฉพาะกิจกองทัพภาคที่ ๑ นำกำลัง
บุกจับบ่อนการพนันไฮโล ภายในซอยลาดกระบัง ๒
แขวงคลองสามประเวศ เขตลาดกระบัง ที่เกิดเหตุ
เป็นโกดัง ด้านหน้า ระบุว่า เปิดเป็นโต๊ะสนุกเกอร์
และที่จอดรถ แต่ด้านในลักลอบเปิดบ่อน
การพนันไฮโล เมื่อเข้าไปด้านใน เจ้าหน้าที่

พบนักพนัน ๙๖ คนเป็น ชาย ๕๙ คน และหญิง
๓๗ คน

- ๒๕/๑๑/๕๙ ทหารบุกจับบ่อนพนันฟุตบอล
รายใหญ่ ลักลอบเปิด กลางเมืองพัทยา คุม
นักพนันได้ ๓๐ คนพบเงินหมุนเวียนเดือนละ ๑๐
ล้านบาททหารจากกองพันทหารราบที่ ๑ กรมทหาร
ราบที่ ๒๑ รักษาพระองค์ นำกำลังบุกเข้าจับกุม
โต๊ะพนันฟุตบอลต่างประเทศม้งกรทอง ซึ่งตั้ง
อยู่ในอาคารพาณิชย์ ๓ ชั้น ถนนพัทยา ๓ อำเภอ
บางละมุงจังหวัดชลบุรี เมื่อเข้าไปภายในอาคาร
พบพนักงาน ๕ คนนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์กำลัง
รับแทงพนันให้กับลูกค้าจำนวนหนึ่ง

- ฯลฯ

ถ้าเพิ่มโทษเจ้าของบ่อน บ่อนน่าจะลดลงบ้าง
ไหมครับ จะได้ลดภาระทหาร-ตำรวจต้องมาจับ
บ่อน โทษจะนักพนันเสียชีวิตในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่
อีกครั้ง

● กทม.

👉ไทยชื่อว่าเป็นแดนพุทธ ชาวบ้านยัง
มัวเมาอบายมุขก็จำยอม เพราะไม่เห็นธรรม แต่
ผู้ครองผ้ากาสาวพัสตร์แล้ว ยังมีอาจะอบายมุข
หยาบๆ ดังสลากกินแบ่งได้ ยืนชื่ออยู่ริมถนน
มีรู้สึกสะดุ้งละอาย กำลังปีนรั้วลวดหนาม!

๓ USSณาริกาส

แจ้งข่าวจากฝ่ายทะเบียนสมาชิก

สมาชิกบางท่านที่ต่ออายุสมาชิกทาง
ธนาณัติ เพื่อให้การรับธนาณัติสะดวก
ขึ้น กรุณากรอรายละเอียดผู้รับเงินให้
ชัดเจน ตรงตามรายละเอียดที่แจ้งไว้แล้ว
ในหนังสือ และระบุเลข ปท.นำจ่าย ที่
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔ เท่านั้น

เกิดการชุมนุมใหญ่ของประชาชน
ที่เกลียดนายทรัมป์ ในหลายมลรัฐของสหรัฐฯ
ซึ่งสหรัฐฯเองเป็นต้นแบบ
ของประเทศที่เป็นประชาธิปไตยแบบเลือกตั้ง
ยังไม่เคยมีการชุมนุมอย่างนี้มาก่อนเลย

ในระยะเวลาสองเดือนที่ผ่านมา เรื่องที่ “คนกรุง” และ “คนบ้านนอก” ทั้งในประเทศและต่างประเทศทั่วโลกสนใจกันมาก คือ เรื่องการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ แข่งขันกันหาเสียงอย่างดุเดือดเผด็จมัน คะแนนที่ได้จากการสำรวจประชามติเฉือนกันไปเฉือนกันมาอย่างสูสี

และแล้วเมื่อ ๘ พฤศจิกายน สหรัฐฯประกาศเป็นทางการว่า นาย**โดนัลด์ ทรัมป์** อายุ ๗๐ ปี ชนะการเลือกตั้ง ได้เป็นประธานาธิบดีคนที่ ๔๕ เอาชนะนาง**ฮิลลารี คลินตัน** อายุ ๖๙ ปี ซึ่งเกือบจะได้เป็นประธานาธิบดีหญิงคนแรกของสหรัฐฯอเมริกาเสียแล้ว

เกิดการชุมนุมใหญ่ของประชาชนที่เกลียดนายทรัมป์ ในหลายมลรัฐของสหรัฐฯ ซึ่งสหรัฐฯเองเป็นต้นแบบของประเทศที่เป็นประชาธิปไตยแบบเลือกตั้ง ยังไม่เคยมีการชุมนุมอย่างนี้มาก่อนเลย

นาง**ฮิลลารี คลินตัน** เป็นภริยาของอดีต

ประธานาธิบดี **บิล คลินตัน** ซึ่งผมนำมาอ้างบ่อยๆ ในการบรรยายเรื่อง “อาหารมังสวิรัต” ใน “หลักสูตรผู้นำ” และใน “หลักสูตรการล้างพิษตับ” ที่โรงเรียนผู้นำ กากยจนบุรี

พวกผม “นักกินมังสวิรัต” มักจะถูกโจมตีว่า “คนกินมังสวิรัต กินผักกินหญ้า มีแต่คนกระจอกงอกงอยทั้งนั้น”

คนที่มีชื่อเสียงในโลกก็มีตั้งเยอะแยะ อย่างเช่น **นายบิล คลินตัน** อดีตประธานาธิบดีสหรัฐฯ เป็นต้น นายคลินตันชอบกินเนื้อสัตว์มาก खाดไม่ได้ ครั้งหนึ่งล้มฟุบต้องเข้าโรงพยาบาล ระหว่างพักในโรงพยาบาลก็กินเนื้อสัตว์ ออกจากโรงพยาบาลก็กินเนื้อสัตว์อย่างต่อเนื่อง

ล้มฟุบอีกทีหนึ่ง โชคดีที่ญาติๆ นำส่งโรงพยาบาลได้ทัน พอรู้สึกตัวก็ตัดลินใจเองเลิกกินเนื้อสัตว์ทั้งสิ้น ไม่แตะเลยโดยไม่มีใครแนะนำ ไม่มีใครขอร้อง พอออกจากโรงพยาบาลก็กิน

มั่งสรีรติอย่างเคร่งครัด ผลปรากฏว่าไม่ต้องเข้า
โรงพยาบาลอีกเลย

นายบิล คลินตัน ประกาศโจ่งแจ้งว่า **รอดตาย
เพราะมั่งสรีรติ** (ท่านสมาชิก “เราคิดอะไร” จะ
ลองคิดกินมั่งสรีรติก็จะดี โดยไม่ต้องรอให้หามเข้า
โรงพยาบาลอย่างนายบิล คลินตัน)

เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน คงไม่เฉพาะแต่สื่อสาร
มวลชนในประเทศไทย คงเหมือนกันทั่วโลก เสนอข่าว
ใหญ่ “ต้าน**ทรมบี** ลุกลาม จลาจล” “หลายเมืองใหญ่
ในสหรัฐอเมริกาป่วน”

หลังประกาศผลการเลือกตั้งประธานาธิบดี
สหรัฐฯ การชุมนุมต่อต้าน “ทรมบี” ขยายไปกว่า
๑๐ เมืองทั่วยุโรป ไม่เว้นแม้กระทั่งมหานคร
นิวยอร์ก ผู้คนหลายพันคนพากันออกมาชุมนุม

ที่นครลอสแอนเจลิส รัฐแคลิฟอร์เนีย กลุ่มผู้
ชุมนุมพากันเคลื่อนขบวนประท้วงไปยังถนนย่าน
ธุรกิจ ทำให้การจราจรติดขัดอย่างหนัก ขณะที่
การประท้วงในเมืองโอ๊คแลนด์ รัฐแคลิฟอร์เนีย
มีผู้ประท้วงประมาณ ๗,๐๐๐ คน

การชุมนุมประท้วงเกิดขึ้นในอีกหลายเมือง
ตั้งแต่ฟิลาเดลเฟีย รัฐเพนซิลเวเนีย นครบอสตัน
รัฐแมสซาชูเซตส์ นครซีแอตเติล รัฐวอชิงตัน

คาดกันว่าการชุมนุมประท้วงนายทรมบี
ประธานาธิบดีคนใหม่ของสหรัฐฯ จะขยายใหญ่โต
มาก จะใหญ่แค่ไหนก็ตาม คงไม่สามารถเอาชนะ
ประเทศเราได้ เราทำสถิติโลกไว้แล้ว ไม่มีประเทศ
ไหนลบสถิติได้ ชุมนุมกินนอนในถนนเหมือนสุนัข
จรจัด ๔ ช่วงเวลา รวม ๓๙๓ วัน ๓๙๓ คืน

ชาว**กองทัพธรรมมูลนิธิ**ร่วมกับพุทธศาสนิกชน
บางกลุ่ม ชุมนุมใหญ่ที่ถนนวิฑู หน้าสำนักงาน
กำกับตลาดหลักทรัพย์ ๙ วัน ๙ คืน ตั้งแต่ ๑๖ ถึง
๒๔ มกราคม ๒๕๔๙ ต่อต้านการนำเบียร์-เหล้า
เข้าตลาดหลักทรัพย์ ต่อต้านสำเร็จ

กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
รวมทั้งชาวกองทัพธรรมมูลนิธิ ชุมนุมใหญ่ครั้งที่ ๑
เป็นเวลา ๓๓ วัน ๓๓ คืน (๕ มีนาคม ถึง ๖ เมษายน
๒๕๔๙), ชุมนุมครั้งที่ ๒ เป็นเวลา ๑๙๓ วัน ๑๙๓ คืน

(๒๕ พฤษภาคม ถึง ๓ ธันวาคม ๒๕๕๑), ครั้งที่ ๓ ชุมนุม
๒๕ มกราคม ถึง ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๔ รวม ๑๕๘ วัน
๑๕๘ คืน การชุมนุม ๓ ครั้งหลังนี้รวม ๓๘๔ วัน
๓๘๔ คืน ชับไล่นายกฯ ทักษิณ, นายกฯ สมคิด
และนายกฯ สมชาย เป็นผลสำเร็จ

การชุมนุมทั้งหมด ๔ ช่วงเวลา นานถึง ๓๙๓
วัน ๓๙๓ คืน ถ้าไม่ชุมนุม ป่านนี้บ้านเมืองเสีย
หายยับเยินไปแล้ว เราไม่ได้ทนลำบากตรากตรำ
เพื่อตัวเองสักนิด แล้วผลที่เราได้รับ คือ เป็นจำเลย
หลายคดี ทั้งทางอาญาและทางแพ่ง

ผมเคยได้รับรางวัลศิลาจารึก ได้รับคนเดียว
มานานแล้ว ได้รับในวาระอะไร ผมลืมไปหมดแล้ว
เป็นแผ่นหินจารึกด้วยข้อความว่า

“รางวัลของผู้ต่อสู้เพื่อความถูกต้อง
คือ ความบอบช้ำ หรือ ความตาย”
โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า

๒

บทความพิเศษ

**ขอน้อมเกล้าฯน้อมกระหม่อม ถวายความรักและรำลึกถึง
พระเมตตาธิคุณ พระกรุณาธิคุณ พระบริสุทธิคุณของ
พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ในหลวงรัชกาลที่ ๙
“พระภัทรมหาราช” ของปวงชนชาวไทย**

ประเทศไทยในระบอบประชาธิปไตย เมืองพุทธอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข ข้าพระพุทธเจ้าประชาชนคนไทยที่ได้อาศัยในแผ่นดินแห่งอิสระเสรีภาพนี้ ได้ซาบซึ้งถึงพระมหากษัตริย์ไทยแห่งราชวงศ์จักรี พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชที่ได้ทรงพระราชกรณียกิจไว้ด้วยทศพิธราชธรรมของพระโพธิสัตว์ผู้มีความรักอันยิ่งใหญ่ตลอด ๗๐ พรรษาแห่งการครองราชย์ จนถึงที่สุดแห่งพระชนม์ชีพ การเสด็จสู่สวรรคาลัยของพระองค์ท่านบันดาลให้เกิดพลังแผ่นดินแห่งความรัก สามัคคี เสียสละไม่รู้จบ ต่อเนื่องเป็นปรากฏการณ์ “**ทำเพื่อพ่อ**” ประดุจการผลิบานสะพรั่งของดอกไม้บานาพันธุ์ เป็นลูกโซ่

แห่ง “**การให้**” ทั่วทุกสารทิศ
จากการได้ร่วมทำงานกับทีมงานหน่วยงานวิจัยและพัฒนาเรื่องเห็ดทุกชนิดต่าง ๆ ในโครงการส่วนพระองค์สวนจิตรลดา เข้าร่วมรับเสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระเทพฯในงานวันพืชมงคลภายในบริเวณโครงการส่วนพระองค์สวนจิตรลดา บ่ายวันพุธที่ ๑๑ พฤษภาคม ปี พ.ศ.๒๕๓๑
พระองค์ท่านเสด็จมาเยี่ยมโครงการส่วนพระองค์ฯ คณะของเราที่ไปร่วมรับเสด็จและถวายของที่ระลึกเกี่ยวกับเห็ดล้วนตื่นเต้น แต่เพราะพระองค์ท่านทรงเป็นมิตร เมตตา อ่อนโยน ยิ้มแย้มด้วยความเอ็นดู และทรงเป็นกันเองกับทุก ๆ คน ทำให้บรรยากาศผ่อนคลายไปทั่วบริเวณ

มีแต่ความสบายใจ ยินดี แฝ่ชานบนทุกๆ ใบหน้า
ในบริเวณนั้น

เมื่อพระองค์ท่านเสด็จพระราชดำเนินมา
ถึงส่วนเฉพาะของโรงเรือนเห็ด และทรงสน
พระราชหฤทัยเข้ามาเยี่ยมชม ข้าพเจ้ามีโอกาส
ได้ถวายรายงานเรื่องเห็ด พระองค์ท่านทรงถาม
อย่างเป็นกันเอง ข้าพเจ้าซาบซึ้งอย่างยิ่งที่พระองค์
ท่านไม่ทรงถือพระองค์เลย พระองค์ท่านทรง
ถามด้วยคำถามเปิด ทำให้สามารถตอบได้อย่าง
เป็นอิสระ และทรงรับฟังอย่างตั้งใจ ข้าพเจ้า
ไม่รู้สึกเคอะเขินในการรายงานที่แม้จะไม่ได้ใช้คำ
ราชาศัพท์เลย เล่าให้พระองค์ท่านฟังถึงอาชีพ
ที่ใช้เศษวัสดุเหลือทิ้งทางการเกษตรต่างๆ มา
แปรสภาพให้เกิดประโยชน์เป็นดอกเห็ดเพื่อเลี้ยง
ดูครอบครัว การลดต้นทุนการผลิตโดยดัดแปลง
วัสดุอุปกรณ์เท่าที่หาได้มาใช้งาน และมีทุนน้อยก็
สามารถทำอาชีพนี้ได้ ประยุกต์นำความรู้จากการ
สังเกตวิธีการเกิดเห็ดบนขอนไม้ตามธรรมชาติการ
ใช้งาน ยามอากาศหนึ่งชื้น ไม่ถ่ายเท ทำให้เกิดเส้นใย
จำนวนมากที่พร้อมรวมตัวกันเป็นดอกเห็ดจำนวน
มากหลังฝน ด้วยการแก๊สลดปริมาณอากาศรอบ
ก้อนเชื้อเห็ด เพิ่มความชื้น เพื่อสร้างเส้นใยเห็ดให้
มาก ๆ ก่อนแล้วค่อยเพิ่มอากาศและความชื้นเย็น

เพื่อกระตุ้นการเกิดดอกเห็ดรวมถึงการนั่งฆ่าเชื้อ
แบบลูกทุ่งง่าย ๆ โดยใช้ถังน้ำมัน ๒๐๐ ลิตร ถึง
แม้ใช้เวลาานานหน่อย ก็ได้ผลดีถ้าเอาใจใส่และรัก
งานเห็ดให้มากพอ แล้วค่อยพัฒนากิจการให้เติบโต
ไปตามลำดับกำลังแบบพึ่งพาตนเอง ตลอดจน
การประดิษฐ์ชิ้นวางก้อนเห็ดแบบง่าย ๆ แต่
เหมาะสมใช้ทุนต่ำ จนพัฒนาไปสู่การใช้วัสดุพลาสติก
ที่แข็งแรง ทนทานต่อความชื้นทดแทนในที่สุด

พระองค์ท่านทรงสนพระราชหฤทัยมากใน
งานอาชีพเห็ด ตลอดจนทรงให้แง่คิด คำแนะนำ
และกำลังใจให้เกิดการร่วมเรียนรู้เพิ่มเติมจาก
ธรรมชาติเรียบง่าย มีทั้งรอยยิ้ม เสียงหัวเราะกัน
ภายในโรงเห็ดเล็ก ๆ

ข้าพเจ้ารับรู้จากผู้ติดตามด้านนอกโรงเห็ด
ที่ใกล้ชิดพระองค์ว่า “พระองค์ท่านไม่ได้ทรง
พระสรวลแบบนี้มานานแล้ว” ทำให้รู้สึกตื่นตัน
ใจ เกิดพลังเต็มใจตั้งใจทำตามแนวพระราชดำริ
ต่าง ๆ ที่ได้รับรู้รับทราบมาด้วยความยินดี
ประเทศไทยช่างโชคดีมาก ๆ ที่มีในหลวงที่เรียบง่าย
มากเป็นแบบอย่าง ทรงวางพระองค์เหมือนคน
ธรรมดาสามัญ รับฟังประชาชนคนธรรมดา
และทรงให้คำแนะนำด้วยวิสัยทัศน์อัจฉริยภาพที่
กว้างไกล และลึกล้ำในคุณค่าแห่งธรรมของ

พระพุทธศาสนาสุดจะประมาณได้

พระองค์ท่านยังทรงให้โอกาสข้าพเจ้าและทีมเห็ดเข้าเฝ้าอีกครั้งเพื่อทรงถามเรื่องเห็ดหลินจือกับการรักษาโรคเพิ่มเติม จึงได้กราบบังคมทูลสิ่งที่พอรู้ยู่บ้างถวายพระองค์ท่าน รวมถึงการดำเนินการที่ได้ทำไปแล้วเล็ก ๆ น้อย ๆ ตามกำลังประชาชน

หลังจากนั้นข้าพเจ้าพบว่าโครงการส่วนพระองค์สวนจิตรลดา ได้พัฒนาเรื่องเห็ดไปอย่างรวดเร็ว มีการเพาะปลูกเห็ดต่าง ๆ การแปรรูป การสกัดสารจากเห็ดหลินจืออย่างทันสมัย ทำผลิตภัณฑ์เห็ดต่าง ๆ ที่มีคุณค่าออกบริการ แม้หน่วยราชการก็ใส่ใจในเรื่องการเพาะปลูกเห็ดอื่น ๆ อีกหลายชนิดด้วย จนเรื่องเห็ดที่เป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่อาหารและยา กลายเป็นประเด็นหลักที่หลาย ๆ หน่วยงานราชการและโรงเรียนระดับต่าง ๆ รวมทั้งมหาวิทยาลัยด้วย ที่มีการเคลื่อนไหวเลือกเรื่องเห็ดเป็นงานวิจัยและใช้อบรมเป็นอาชีพหลักและอาชีพเสริมอย่างกว้างขวางแก่ประชาชนรากหญ้าทั่วไป

พระองค์ท่านทรงเป็นตัวอย่างและกำลังใจต่อชีวิตข้าพเจ้าและชาวสวนเห็ดในการคิดการทำและพัฒนางานอาชีพด้วยงานวิจัยง่าย ๆ ตามกำลังแบบเกษตรกร ศึกษารวมชาติของเห็ดต่าง ๆ เพิ่มเติม และค้นหาคณะความรู้ภูมิปัญญาจาก

ท้องถิ่นไทยและพื้นที่ข้างเคียงมาปรับใช้ให้เหมาะสมด้วยความเคารพต่อธรรมชาติ แบ่งปันสิ่งที่รู้ที่คิดและพัฒนาตนเองให้เหมาะกับฐานะ ถิ่นฐาน สังคม วัฒนธรรม และใช้ธรรมชาติทุกด้านที่มีอยู่รอบตัวให้เป็นประโยชน์ โดยไม่ต้องมัวรอความหวังหรือความช่วยเหลือเท่านั้น เป็นพลังที่ขับเคลื่อนออกมาจากภายในเพื่อช่วยตนเองก่อน

แม้จะต้องสูญเสียสิริระว่างของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว(ในหลวง ร.๙)ไปแล้ว แต่ธาตุรู้ นามธรรมของพระองค์ท่านจะอยู่กับจิตใจข้าพพระพุทธเจ้าและปวงชนชาวไทยและชาวโลกสืบต่อไป

ความเรียบง่ายอย่างคนจน รู้จักพอเพียง การขาดทุนคือกำไร (เป็นอาริยะแท้ ๆ ของพุทธ) การรู้จักใน “ความสามัคคี” ชัดแย้งกันแค่พอเหมาะพอดี อะลุ่มอล่วยกันตามเหตุปัจจัยจริงๆ ตามความควรไม่ควร เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าจะฝึกฝนให้หยั่งลงในจิตใจดวงน้อย ๆ นี้ไปตลอดตราบจนกว่าจะสิ้นภพขบชาติ

ปวงข้าพพระพุทธเจ้าขอน้อมเกล้า น้อมกระหม่อมรำลึกในพระมหากรุณาธิคุณหาที่สุดมิได้ ข้าพพระพุทธเจ้า นายสาธิต ไทยทัตกุล

๒

คุณสาธิต ไทยทัตกุล แห่งศูนย์รวมสวนเห็ดบ้านอรัญญิก (คุณย่าใหญ่ของตระกูลเป็นชาวหมู่บ้านอรัญญิก ซึ่งในประวัติศาสตร์เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มชาวบ้านที่ร่วมกู้ชาติในแผ่นดินกรุงศรีอยุธยา เมื่อเริ่มเพาะเห็ดจึงตั้งชื่อว่า ฟาร์มเห็ดบ้านอรัญญิก ปัจจุบันคือศูนย์รวมสวนเห็ดบ้านอรัญญิก) ที่นี้ผลิตเชื้อเห็ดไว้ใช้เอง และเปิดให้ผู้สนใจเข้าชม ทำงานวิจัยเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเกษตรกร และรวมตัวกันเพื่อการส่งออก ปรับปรุงสายพันธุ์ใหม่ๆ ปัจจุบันมีเห็ดสดหลากหลายชนิดจำหน่าย เช่น เห็ดหอม เห็ดนางฟ้า เห็ดนางรม ภูฐาน เห็ดนางนวล เห็ดฟาง ฯลฯ

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุตสาหกรรมบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันพระราชาด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดขึ้นเป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้องค์จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่แล้ว ๓๑๖ “เราคิดอะไร” เราได้
สาธยาย “ความคิด-ความรู้” ของเราออกมา
ให้รู้ให้เห็นเท่าที่เราสามารถแล้ว โดยนำเอา
“มูลสูตร ๑๐” ของพระพุทธเจ้า ขยายแจกแจง
ไปได้ ๒ ข้อ คือ “ทำใจในใจ”(มนสิกโรติ) เป็น
และกำลังเริ่มขยายความข้อที่(๓) สัมผัส ๖

โปรดอ่านต่อได้

(๓) “สัมผัส ๖” นี้แหละสำคัญมากยิ่งขึ้นคือ
การปฏิบัติต้องมี “การสัมผัส” ซึ่งหมายถึง
สัมผัส ๖ คือ มีตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ “สัมผัส”
อยู่ตลอดเวลาในขณะที่ปฏิบัติ ครอบคลุมมี
“กาย” คือครอบคลุมที่มี “ธรรมะ ๒” อันได้แก่
ทั้งภายนอกและทั้งภายใน ภายนอกหนึ่ง
กับภายในหนึ่งเสมอ จะต้องมีเนื้อกันอยู่
ตลอด ไม่ขาดจากกัน เป็น “ธรรมะ ๒” เสมอ
ในการปฏิบัติทุกปัจจุบัน จึงจะชื่อว่า “กาย”

ขอยืนยันว่า “กาย” ไม่ได้หมายความว่าถึง
เพียงภายนอกส่วนเดียว เด็ดขาด

ผู้เข้าใจว่า “กาย” คือ ภายนอกส่วน
เดียวนั้น มิจฉาทิฏฐิ แท้แน่นอน ปฏิบัติธรรม
ไม่สามารถบรรลุผลเป็นอันขาด

เพราะสำคัญยิ่งยวดก็คือ คำว่า “กาย”
นี้ พระพุทธเจ้าให้หมายเอาสำคัญที่ “จิต-
มโน-วิญญาณ” ด้วยซ้ำ ตามที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ ว่า

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปุถุชนผู้มีได้สติ
จะพึงเบื่อหน่ายบ้าง คลายกำหนดบ้าง
หลุดพ้นบ้าง ในร่างกายนั้น แต่ตถาคตเรียก
ร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔

นี้ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง ปุถุชน
ผู้มีได้สติบ้าง ไม่อาจเบื่อหน่าย คลายกำหนด
หลุดพ้นในจิต เป็นต้นได้เลย..”

เห็นชัดเจน แจ่มแจ้งไหม ว่า

“กาย” คือ ธรรมะ ๒ คือ องค์ประชุม
ของรูปกับนาม “กาย” มิใช่องค์ประชุม
ของ “รูป” อย่างเดียว เดียวโดด แน่นนอน
และสำคัญยิ่งก็ตรงที่ “ใจ” อีกด้วย

ชัดเจนนะ!!! เพราะ “ใจ” เป็นประธาน
สิ่งทั้งปวง คงไม่สับสน

ดังนั้น การ “หลับตา” เข้าไปปฏิบัติเรียน
รู้ อยู่แต่ภายในจิตเท่านั้น จึงไม่ได้ศึกษาความ
เป็น “กาย” ที่เป็นภายนอกเลย อันเป็นเบื้อง
ต้นแห่งการปฏิบัติธรรมแท้ๆ ซึ่งเบื้องกลางนั้น
ยังมีภายนอกเลย แม้ที่สุดขั้นปลายก็ต้องมี
ภายนอกสัมผัสอยู่ด้วย เป็นธรรมะ ๒ เสมอ

ผู้ “หลับตา” ปฏิบัติเข้าไปแต่ภายใน
โดยลัดไม่มีเบื้องต้น จึง “ผิด” การปฏิบัติตาม
ลำดับชัดๆ เพราะขาด “กาย” ในส่วนที่เป็น
ภายนอกให้ปฏิบัติด้วย มันก็ไม่บริบูรณ์ครบ

ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “เทว ธัมมา
ทวเณนะ เวทนายะ เอกสโสมสรวณา ภวันติ
= ธรรมสองเหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับ
เวทนา โดยส่วนสอง ฯ”

“เทว ธัมมา” นั้นแปลว่า ธรรมะ ๒
ซึ่งจะเริ่มด้วยเท่าไรก็ตาม เมื่อถึงขั้นจะ
ตัดสินสุดท้ายก็ต้องมาถึง “ธรรมะ ๒” เสมอ
จึงจะเป็นรอบสุดท้ายที่จะตัดสินเป็น “ขั้น
สุดท้าย, ตอนจบ” (final) กันได้

ดังนั้นในทุกข์-สุขของคนในดี-ชั่วของคน ในความควร-ความไม่ควรขององค์ประกอบนั้นๆ จึงต้องเป็นธรรมะ๒” นั้นแหละ

เมื่อจะตัดสิน“สุข-ทุกข์”เป็นที่สุดจึงเจาะไล่เรียงรู้งไปให้ถึง“เวทนาในเวทนา” จาก“เวทนา๒-เวทนา๓-เวทนา๕-เวทนา๖-เวทนา๑๘-เวทนา๓๖-เวทนา๑๐๘”

เวทนา๒ คือ กายิกะ กับ เจตสิกะ

เวทนา๓ คือ สุข-ทุกข์-ไม่สุขไม่ทุกข์

เวทนา ๕ คือ น้ำหนักของความรู้สึก สุข-ทุกข์ ที่เกี่ยวกับภายนอก(นี้..เวทนา๒ แล้ว) และน้ำหนักของความรู้สึก“โสมนัส-โทมนัส” ที่เกี่ยวกับภายใน(นี้..เวทนาอีก๒ ก็เป็น๔) สุดท้ายก็คือ “ไม่สุข๑-ไม่ทุกข์๒ ต่อมาไม่โสมนัส๓-ไม่โทมนัส๔ สุดท้ายก็..กลางๆ ๕”(ก็เป็นอันครบ “เวทนา๕”ด้วยประการฉะนี้แล้ว)

เวทนา๖ คือ อารมณ์หรือความรู้สึกที่เกิดจากการสัมผัสของรูปกับนาม ทาง.. ตาก็รูป, หูก็เสียง, จมูกก็กลิ่น, ลิ้นก็รส, กายก็สัมผัสเสียดสี, ใจก็ยังกระทบกันอยู่แล้ว เกิดอารมณ์ในภายใน จะน้อยปานใดก็ตาม ทั้งหมดล้วน ต่างแยกเกิด“สุข”ก็ได้ แยกเกิด“ทุกข์”ก็ได้ แยกเกิด“ไม่สุข-ไม่ทุกข์”ก็ได้ อย่างใดอย่างหนึ่งทั้ง ๓ ประเด็น แต่ละครา

ก็เป็น“เวทนา๑๘” คือ อารมณ์หรือความรู้สึกที่เกิดจาก“อายตนะ๖”ตา,หู,จมูก, ลิ้น,กาย,ใจ กับ“อารมณ์๓” สุข, ทุกข์,ไม่สุขไม่ทุกข์”(๖คูณ๓ ก็เป็น๑๘)

ซึ่งได้แก่... “อายตนะ๑” ตากระทบรูป

จะเกิดสุขก็ได้ จะเกิดทุกข์ก็ได้ จะเกิดไม่สุขไม่ทุกข์ก็ได้ นี่คือ๓ ที่๑ เกิดเป็น“เวทนา๓”

“อายตนะ๒” หูกระทบเสียง จะเกิดสุขก็ได้ จะเกิดทุกข์ก็ได้ จะเกิดไม่สุขไม่ทุกข์ก็ได้ นี่คือ๓ ที่๒ รวมเป็น“เวทนา๖”ขึ้นมา

“อายตนะ๓” จมูกกระทบกลิ่น จะเกิดสุขก็ได้ จะเกิดทุกข์ก็ได้ จะเกิดไม่สุขไม่ทุกข์ก็ได้ นี่คือ๓ ที่๓ รวมเป็น“เวทนา๙”ขึ้นมา

“อายตนะ๔” ลิ้นกระทบรส จะเกิดสุขก็ได้ จะเกิดทุกข์ก็ได้ จะเกิดไม่สุขไม่ทุกข์ก็ได้ นี่คือ๓ ที่๔ รวมเป็น“เวทนา๑๒”ขึ้นมา

“อายตนะ ๕” กายกระทบภายนอก จะเกิดสุขก็ได้ จะเกิดทุกข์ก็ได้ จะเกิดไม่สุขไม่ทุกข์ก็ได้ นี่คือ ๓ ที่ ๕ รวมเป็น“เวทนา ๑๕”ขึ้นมาแล้ว

“อายตนะ๖” มโนภายในจะกระทบธรรมะภายในเองแล้วเกิดโสมนัสก็ได้ จะเกิดโทมนัสก็ได้ จะไม่เกิดโสมนัส-ไม่โทมนัสก็ได้ นี่คือ๓ ที่๖ รวมเป็น“เวทนา๑๘”ขึ้นมา

ฉะนั้นแลเรียกว่า“มโนพิจารณา ๑๘”

“มโนพิจารณา ๑๘”นี้แหละสำคัญยิ่งนักที่จะยืนยัน ว่า ผู้ปฏิบัติใดปฏิบัติจนเกิด“ผลโลกุตระธรรม” และมี“วิปัสสนาญาณ” หรือไม่มี ก็ตรงที่ต้องหยั่งรู้“มโนพิจารณา ๑๘” นี้ เป็นเครื่องชี้ว่า เข้าข่าย“อาริยบุคคล”ตรงนี้

เคหสิตเวทนา ๑๘ คือ โลภีอารมณ เป็นอาการอย่างไร? ผู้ปฏิบัติสามารถหยั่งรู้แจ้งจริงชัดเจน แล้วปฏิบัติ“ปหาน ๕”ให้เกิดผล เมื่อเกิดผลได้ก็อ่าน“อาการ”ออก

ว่า ลด ละ จางคลายได้จริงหรือเปล่า ก็อ่าน“เวทนา”หรือความรู้สึกของตนให้ได้ หากทำได้ อ่านชัดเจนของตนว่า“ทำได้” น้ำหนักของโลกก็ยรสลดลงจริง ๆ และที่สุด “ดับสนิทจริงถาวร”ได้จริง

ก็ล้วนเป็น“ปัจจัยตั้ง”ของตนเองทั้งสิ้น ถ้าผู้ใดสามารถสัมผัสภายนอก-ภายใน แล้วมี“เวทนา ๑๘” อันเกิดจาก“อายตนะ ๖ กับความรู้สึก ๓ (สุขเวทนา-ทุกขเวทนา-อทุกขมสุขเวทนา) แล้วสามารถปฏิบัติทำเวทนาในตนให้เกิด“เนกขัมมสิตเวทนา”(ออกจากโลกียะ)ได้จริง ดังสาธยายมานี้

และแยก“ความแตกต่าง(เพศ, ลิงคะ)ของ อารมณ์”ได้ว่า อย่างนี้คือ “ความรู้สึกที่เป็น เคนสิตเวทนา”ชื่อว่า“โลกียะ” ยังปรุงแต่งกัน เกิด“รส๒” คือ “รสแท้”ก็มี กับ“รสเท็จ”ก็มี

และสามารถทำให้“รสเท็จ”จางคลาย ที่สุด“ดับสนิท”ถาวรยั่งยืน ฯลฯ ได้จริง

เราก็จะเห็น“ความต่าง”(ลิงคะ,เพศ)ของ “ธรรมะ๒” โลกียก็อย่างนี้ ๆ แหละคือโลกียะ และ“ความว่างสนิทจากโลกียะ” คือ ดับสนิท คือไม่มีรสโลกียแล้วสนิทจริงถาวรยั่งยืนแท้ นั้นมันเป็นอย่างนี้ ๆ เองหนอ“โลกุตระ”

ผู้ปฏิบัติเองจะเห็นความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญเอง ว่า“ความรู้สึกจะนี้ ๆ อย่างนี้ ๆ เป็นความรู้สึกที่เป็นเนกขัมมสิตเวทนา”เป็นโลกุตระ เพราะทำให้เกิด“รสแท้”รสเดียว และที่สุดเหลือ“รสแท้รสเดียว”ได้

มีรสแท้“รสเดียว” ซึ่ง“รสเท็จ”ได้ปฏิบัติ

อย่างสัมมาปฏิบัติจนกระทั่ง“รสเท็จ”หายไป จากจิตใจแล้ว จึงมี“รสแท้”รสเดียวเท่านั้น “ไม่มีรสเท็จ”อยู่ในใจแล้ว ถ้าทำได้ชั่วคราว ก็ยังไม่เป็น“อนาคามี”แท้ จนกว่าจะมี“รสแท้”ในจิตใจได้“เที่ยง” ไม่มี“รสเท็จ”เกิดในจิตอีก จึงจะเป็น“อนาคามี”เที่ยงแท้ ที่จริง

แล้วกำจัด“ส่วนที่เหลือ”อันเป็น“อูลิละออง”สุดท้ายในตัวมันเอง ออกจากจิตให้หมดสิ้นอย่างถาวรเที่ยงแท้จึงจะเป็นอรหันต์ ตั้งหลักดี ๆ ฟังใหม่อีกที...

ผู้เริ่ม“เห็น”(ปัสสยะ)จิตใจตนเอง และสามารถเริ่มทำให้“กิเลสลด-ละ-หน่ายคลายลงได้จริง” ผู้นี้เริ่มเข้าสู่กระแส“โสดาบัน”

สามารถทำให้ลดลงได้มากขึ้น ๆ ก็เป็น“สกิทาคามี”ไปตามลำดับ

ยังสามารถทำให้“รสเท็จ”ดับหมดสิ้นไปได้ในส่วนที่เป็น“ภายนอก”เด็ดขาดแล้ว ก็เป็นผู้เข้ากระแส“อนาคามี”

ซึ่งจะต้องเรียนรู้ถึง“เวทนา ๑๐๘”ที่เดียว จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการหรือความรู้สึก”ต่าง ๆ ครบถ้วนกระบวนการธรรม ที่มันสังขาร-สังเคราะห์กัน แล้วจึงจะสรุปผลบวกลบคุณหารออกมาได้เป็นผลจบสุด

ซึ่งไม่ใช่ปฏิบัติตัดทวารภายนอก ๕ ไปหมด แล้วหลบเข้าไปอยู่ในภวังค์ทวารเดียวเท่านั้น เป็นเด็ดขาด นั้นยังเป็น“มิจฉาทิฏฐิ”...เห็นชัดขึ้นมั๊ย?

ผู้เน้นการปฏิบัติเอาแต่“หลับตา”มุ่งพุ่งพุ่งจิตจจจจจจ กอดเข้าไปให้เกาะติดเข้าไป

อยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ที่เรียกว่า“กสิณ” แล้วก็ดับ“ความรู้สึก”หรือสร้าง“ความรู้สึก”ของตนให้อยู่เฉพาะกับสิ่งนั้น หรือยึดเอาภาพสิ่งนั้นมาไว้ในจิตของตน เป็นอาการของ“ความเป็นหนึ่งเดียว” แล้วหลงคิดว่า ฉะนั้นคือ“อาการของเอกัคคตาจิต”

มันก็เป็น“ความเป็นหนึ่ง”อย่างหนึ่งที่รีบด่วน“ดับจิต”ลงไปก่อนที่จะมี“ธาตุจิต”แข็งแรง-มีประสิทธิภาพทั้ง“ลหุตา-มฤตา-กัมมัฏญตา-กายวิญญูติ-วจีวิญญูติ”(วิธีการรูป ๕)และยังไม่สัมบูรณ์ด้วยความมี“ลักษณะ-รูป ๔”คือ “สามารถทำตาย-ทำดับได้เด็ดขาด”(อภินิโรธ) และแม้จะให้“เกิดเองอีกก็ได้”(อุปจยะ) จะเกิดต่ออีกหรือไม่ต่ออีก(สันตติ)ผู้นี้มีประสิทธิภาวะสัมบูรณ์จริง

ที่สุด สิ่งใด ๆ ที่ยัง“มี”หรือยัง“เกิด”ย่อมไม่พ้น“ซรตา-อนิจจตา”ผู้นี้ชัดเจนแจ่มแจ้งใจตนดีอย่างไม่สับสน ไม่วนวกอีกแล้ว

เห็นมัยว่า “ความเป็นหนึ่ง”(เอกัคคตา)ของจิตชนิดที่ไม่ครบรอบบริบูรณ์สัมบูรณ์ถ้วน เพราะรีบรวบรัดนั้นไม่ใช่แบบพุทธ

ซึ่งสำคัญมาก ว่า มันไม่ใช่“ความเป็นหนึ่งแบบพุทธ” กล่าวคือ มันเป็น“หนึ่ง”อีกแบบ“หนึ่ง”ที่ไม่“รู้รอบ”ไม่รู้ละเอียดในภาวะที่มีทั้งส่วนที่“มี”(ทั้ง‘อัตถิ, โหติ’) และทั้งส่วนที่“ไม่มี”(ทั้ง‘นตถิ, น โหติ’)อย่างบริบูรณ์สัมบูรณ์ชนิดที่มี“ธาตุรู้”ตรวจรู้ตามหน้าที่ของ“จิตนิยาม”แท้ ๆ

ผู้นี้“รู้จักรู้แจ้งรู้จริงทุกสรรพสิ่ง”จริง ๆ

ไม่มีอะไรเหลือ(อนุปาทิสสะ) ยังไม่ได้

ผู้มีความรู้ หรือความเข้าใจอย่างนี้ จึงยังเข้าใจ“ความเป็นเอกัคคตาจิตแบบพุทธ”ผิดไปแน่แท้ หรือเข้าใจยังไม่ได้

เพราะยังเอนเอียงไปข้างอยู่ใน“ภพ”มากไป “สะกดจิต”ของตน(ทำสมาธิหลับตา)มากไป กว่าทำ“การวิเคราะห์วิจัย”(analysis) ดังนั้น“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”จึงไม่บริบูรณ์ เพราะทำโพชฌงค์๗ กับปฏิบัติมรรค๗ องค์”น้อยไป มัวแต่“สะกดจิต”หรือทำ meditation มากไป นั่นเอง

ผู้ไม่มีความรู้ในการสะกดจิต ย่อมไม่รู้ และจะไม่เชื่อว่า ที่พูดนี้ เป็นความจริง

จะไม่ฉกคิดอะไรเลย ก็ยังหลงมออยู่ กับแบบที่ตนเชื่อว่าดีว่าใช่ต่อไป

แม้ได้ยิน“คำติง”นี้ก็ไม่สะอึกใจอะไร ไม่ฉกคิดใด ๆ ได้ยินแล้วก็โยนทิ้ง ผ่านเลยไป ไม่สนใจ ไม่แยแส

โดยเขาจะหมิ่นหยามอยู่ในใจว่า ที่ผู้พูดดิ่งอยู่นั้นนั้นเป็นผู้ไม่รู้เรื่อง“สมาธิ”ไม่รู้เรื่องการปฏิบัติธรรมตาม“ทิฏฐุปาทาน”ของเขา หรือตาม“ศีลัพพตูปาทาน”ของเขา

เพราะยึดถือ“ทิฏฐิของตน” ยึดติด“ศีลพรตหรือวิธีการที่ตนเองปฏิบัติ”อย่างยึดมั่นถือมั่นแล้วเด็ดขาด ไม่มี“ปรโตโฆสะ”คือ ไม่เปิดใจรับรู้ของคนอื่น ก็จะจมมออยู่กับ“ของเดิม”ที่ตนใช้ปฏิบัติตามเดิมที่ตนทำมาแล้ว ได้ผลอย่างเดิม ซึ่งไม่เป็นพุทธแบบเราไง!

* เก่าสมัย ใหม่เสมอ *

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ • ๑๗

สี่สั้น

สี่ชีวิต _____
ทีม สมอ.

หนึ่งในคนไทยที่เดินตามรอยเท้าพ่อ
น้อมนำทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียงมาปฏิบัติ
หนึ่งในสี่พันกว่าโครงการพระราชดำริ
มอบให้แก่ลูก ๆ ของพ่อ
ด้วยพลังแห่งรักที่บริสุทธิ์
เป็นอีกหนึ่งความมกตัญญูคุณทวดที่
ตอบแทนถวายพ่อ
ราชันผู้ยิ่งใหญ่
สถิตในใจลูกทุกคนตลอดกาล.....

ปา ไชยปัญญา

• เกษตรกรรุ่นใหม่ หัวใจพอเพียง •

(ขอขอบคุณข้อมูลจากรายการถึงสื่อถึงคน บุญนิยมทีวี)

ผู้ชายคนนี้รักในหลวง

ผมชื่อนายปา ไชยปัญหา เกิดปี ๒๕๑๕ ที่บ้านนา-
ตากาง ต.บะฮี อ.พรรณานิคม จ.สกลนคร ปัจจุบัน
อยู่บ้านเลขที่ ๑๓๕/๑๕ หมู่ ๑๕ ต.สูงเนิน อ.สูงเนิน
จ.นครราชสีมา และมีไร่ร่อนหันต์อยู่ที่บ้านกุดปลาแข้ง
ต.โนนคำ อ.สูงเนิน จ.นครราชสีมา

ผมมีชีวิตเรียบง่ายตามประสาเด็กบ้านนอก
กระโดดโลดเต้น ลุยไปตามหัวไร่ปลายนา เรียนเก่ง
สอบได้ที่ ๑ ตลอดตอนอยู่ชั้นประถม จบปริญญาตรี
ม.รามคำแหง คณะมนุษยศาสตร์ เอกสื่อสารมวลชน
พ่อแม่อาชีพทำนา การเป็นลูกชาวนาทำให้ผมพอมิ
พื้นฐาน ประกอบกับการไปเรียนรู้กับปราชญ์ชาวบ้าน
หลายๆ คนและลงมือทำเองอย่างจริงจัง การจดบันทึก
ทำให้เราเข้าใจและนำมาปฏิบัติเห็นผลจริง

ผมรักในหลวงสุดที่จะพรรณนา ไม่มีอะไรเปรียบ-
เทียบได้ แม้ผมจะไม่เคยเห็นพระองค์ ผมเคยเข้าไป
ดูงานในวังสวนจิตรลดา ผมอึ้งเลย พระองค์คิดและ
ทำได้ขนาดนี้ประทับใจผมมาก ในไร่ร่อนหันต์ของผมก็
ทำเกษตรผสมผสานตามแนวพระราชดำริทุกประการ
เช่น ปลูกพืช ๕ ระดับ ปลูกป่า ๓ อย่าง ประโยชน์
๔ อย่าง การท่มดิน การแก้งดิน การปลูกหญ้า
แฝก การคิดคำนวณการใช้น้ำ พระองค์ท่านเป็นผู้นำ
ทางการอยู่รอดของคนไทย

ผมคิดว่าทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวง เป็น
ทางออกที่ถูกต้องของสังคมยุคปัจจุบัน การอยู่แบบ
พอเพียง ไม่ก่อหนี้ ไม่ฟุ้งเฟ้อ ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม
การอยู่ร่วมกันอย่างสมดุลของทุกสรรพสิ่ง การพึ่งพา
อาศัยกัน การอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข การให้ การ
แบ่งปัน การแลกเปลี่ยน การเรียนรู้ของคนในสังคมและ
ในชุมชนอย่างมีความสุข

**ไร่ร่อนหันต์บนเนื้อที่ประมาณ ๗ ไร่ ประกอบด้วย
ด้วยพืชผักผลไม้หายากหลากหลายชนิด
ซึ่งเป็นผลงานของคุณปา พนักงานบริษัท
เอกชนแห่งหนึ่งที่ใช้เวลาวันหยุดงาน
มาทำเกษตรแบบผสมผสาน**

บรรยากาศในที่ทำงานของผมไม่เหมือนบริษัทอื่น

ที่นี่ทำงานเป็นกะ ทำ ๔ วัน หยุด ๒ วัน ผมรู้สึกว่
ทำงานแบ็บเดียวก็ได้หยุดแล้ว วันหยุดมาเร็วจัง เอา
เวลาที่เหลือมาทำประโยชน์ดีกว่า ทิศทางที่ผมคิดมา
ตลอดคือโครงการพระราชดำริ ที่ต้องคิดต้องทำเกี่ยว
กับเรื่องอาหารการกิน ผมทำงานกับอิเล็กทรอนิกส์ และ
ผมมีคำถามเสมอ ผมเปิดตู้กับข้าวของใครก็ตาม มีมัย
อิเล็กทรอนิกส์ในตู้กับข้าว มีมัยยะโฮลรถยนต์ เครื่องไม้-
เครื่องมือก็ไม่มี ผมได้คิดว่า เราจะทำอะไรก็ตาม แต่สิ่ง
ที่ทำให้เราดำรงชีพอยู่ได้คือพืชผักจากภาคการเกษตร
มันไม่ได้มาจากเครื่องมือเหล่านั้น หรือโรงงานด้าน
อิเล็กทรอนิกส์ จริงๆแล้วชีวิตเราอยู่ได้ด้วยพืชผักที่
เป็นผลผลิตทางการเกษตร อาชีพที่ผมกำลังทำอยู่
อาจไม่ยั่งยืน แต่การทำเกษตรยั่งยืนแน่นอน เพราะ
ทุกคนต้องกิน

พื้นที่ในโลกทุกวันนี้เล็กลง เพราะ ๑. ต้องเอาไป
ทำถนนหนทาง ๒. ไปทำสิ่งปลูกสร้าง ๓. ถูกน้ำทะเล
กัดเซาะ แต่จำนวนคนมีเพิ่มขึ้นทุกวัน แคมอายุก็ยื
ขึ้น ดังนั้นอาหารการกินจึงเป็นเรื่องสำคัญที่สุด แต่น่า
แปลกตรงที่รุ่นพ่อเราทำเกษตร ๑๐๐% มาถึงรุ่นพวก
เราเหลือแค่ ๕๐% รุ่นลูกเราคงเหลือแค่ ๒๕% แล้ว

รุ่นหลานเหลนโหล่นจะเหลือก็เปอร์เซ็นต์ แล้วใครจะ
มาทำเกษตรกันต่อ ทำไหมไม่เริ่มต้นจากเรา ดั้งนั้นพอมิ
วันหยุดเยอะๆ ผมจึงหันมาทำเกษตร

คำว่าอรหันต์คือผู้รู้ ผู้เข้าใจอย่างถ่องแท้ ผมนึกถึง
พระพุทธเจ้าที่ทรงตรัสรู้ใต้ต้นโพธิ์ เพราะฉะนั้น ใครทำ
อะไรก็ตาม ถ้ารู้จริงคือได้ทำงานเข้าใจอย่างถ่องแท้แล้ว
รู้ที่แท้ที่ไป ทำแล้วไม่พลาด ทำแล้วได้ผลอย่างที่ต้องการ
ก็แสดงว่ารู้จริงไม่ต่างจากอรหันต์ ผมไม่ได้เทียบตัวเอง
เท่าอรหันต์ ผมใช้คำว่าอรหันต์มาเปรียบเทียบเพื่อเป็น
แนวทาง

**สภาพดินเดิมปลูกแต่พืชเชิงเดี่ยว ใช้สาร
เคมีจำนวนมาก ก่อนปลูกพืชเขาจึงเอาน้ำ
และดินไปตรวจซึ่งเขามองว่าเกษตรกร
รุ่นใหม่ควรตรวจเช็คคุณภาพของดินก่อน
ลงมือปลูกพืชต่างๆ**

อันดับแรกการทำเกษตรต้องรู้จักดินก่อน ถ้าไม่รู้
ก็เหมือนคนหลับตาเดิน ผมจึงต้องเริ่มต้นจากดิน เอา
ดินไปตรวจวัดก่อนหาค่า pH และหาค่าอาหารพืชว่ามี
N P K เท่าไหร่ อย่างไร ผมเอาไปวัดค่าที่กรม
พัฒนาที่ดินนครราชสีมา ผมตกใจมาก ปรากฏว่าค่า
pH ของดิน ๔.๗ ซึ่งเป็นกรดจัด ค่า pH อยู่ระหว่าง
๐-๑๔ ถ้า ๗ คือเป็นกลาง แต่ตรงนี้ดินเป็นกรดจัด ปลูก
อะไรลำบาก จึงต้องปรับปรุงดินโดยใช้ศาสตร์พระราช

“

ตอนทำใหม่ ๆ เขาว่าผมบ้า หัวเราะกันทุกคน
ตั้งแต่เริ่มปรับปรุงดิน เอาต้นไม้มาปลูก
ตั้งแต่เห็นโครงร่างที่ผมเขียนไว้
ซึ่งไม่เคยมีใครทำ เขาว่า เฮ้ย... มันจะทำได้หรือ
พื้นที่ตรงนี้สูงเป็นเนินและแห้งแล้งด้วย
จะไปรอดหรือ แต่เรามั่นใจ แล้วเราก็รอด

”

ในการปรับปรุงดิน ใช้ทั้งชุด ทั้งยกร่องและไถ

เริ่มจากใส่อินทรีย์วัตถุซึ่งเรื่องนี้ผมโชคดี มีป่า
แถวนี้ที่เลี้ยงวัวนม ก็ไปเอาขี้วัวของแกมาใส่ ตอนนั้น
เราเริ่มเลี้ยงไก่ มาระยะหนึ่งเราก็ได้ขี้ไก่ และมีขี้หมู
จากหมู่บ้านที่เขาเลี้ยงหมู เอาขี้หมูมาปรับปรุงดิน แต่
ก็ยังไม่พอ ก่อนหน้านั้นผมต้องใส่โดโลไมท์ปูนขาวแก่
ดินกรด ใส่จนขาวโพลนทั้งไร่ ปรับดินอยู่ ๓ เดือน ไม่ใช่
จะปลูกได้ทันที ต้องเอาดินไปตรวจอีกครั้ง คราวนี้จาก
๔.๗๖ ขึ้นมาเป็น ๖.๒๑ ซึ่งพืชพอจะใช้ดูดซึมสารอาหาร
หลักได้ จึงเริ่มปลูกพืช คือเริ่มจากปรับปรุงดินก่อนแล้ว
ค่อยๆ ปลูกพืชทีละอย่างเท่าที่เราหาหรือเก็บเกี่ยวมาได้

**ปัจจุบันเขายังตรวจวัดดินและน้ำอยู่อย่าง
สม่ำเสมอ โดยลงทุนซื้อเครื่องตรวจวัด
คุณภาพดินไว้ใช้เองประจำสวน หลังจาก
ปรับดินที่มีสภาพเป็นกรดได้ระยะหนึ่งแล้ว
จึงหาพืชพันธุ์มาทยอยปลูกอย่างต่อเนื่อง
โดยเริ่มจากปลูกพืชที่ชอบกินก่อน
จากนั้นก็ปลูกป่าผสมผสาน
ซึ่งแตกต่างจากเพื่อนบ้านโดยสิ้นเชิง**

ตอนทำใหม่ ๆ เขาว่าผมบ้า หัวเราะกันทุกคน ตั้งแต่
เริ่มปรับปรุงดิน เอาต้นไม้มาปลูก ตั้งแต่เห็นโครงร่างที่
ผมเขียนไว้ซึ่งไม่เคยมีใครทำ เขาว่า เฮ้ย... มันจะทำได้
หรือ พื้นที่ตรงนี้สูงเป็นเนินและแห้งแล้งด้วย จะไปรอด
หรือ แต่เรามั่นใจในความคิดของเรา แล้วเราก็รอด น้ำ
มาจากไหน ก็มาจากฝน แล้วก็ระบบบาดาล ที่ตรงนี้ผม
ขุดไป ๙ เมตรก็เจอบาดาลแล้ว ตาน้ำและวางสูงเนินมีค่า
pH ปกติที่ ๗.๑- ๗.๒ ซึ่งสามารถดื่มได้ระดับหนึ่ง แต่

“

ผมปลูกมะเขือพวงไร้หนามและชะอมไร้หนาม
ไม่มีหนาม แม้หนามเดี๋ยวก็น่าไม่มี
ทั้งกลิ่น รสชาติและคุณค่าทางอาหาร
ก็ไม่แตกต่างจากมะเขือพวง
และชะอมมีหนาม

”

ถ้าไกลกว่านี้อีก ๒๐ กิโล ตั้งแต่ข้ามทะเลสาบไปจะเป็น
น้ำเค็ม แล้วปลูกอะไรไม่ได้ ถ้าจะทำก็ต้องจัดการเรื่อง
น้ำก่อน

แม้จะมีวันหยุดแค่สองวัน เขาก็สามารถมา
ทำเกษตรผสมผสาน ปลูกพืชจนเต็มพื้นที่
มีทั้งพืชผัก พืชสมุนไพรและผลไม้ต่าง ๆ ที่
เป็นพันธุ์หายาก ปัจจุบันไร้อรหันต์ก็เริ่มให้
ผลผลิตและมีผลพลอยได้แล้ว

มีของแปลกอีกอย่างหนึ่งที่ไร้อรหันต์สะสมไว้ คือ
ผมปลูกมะเขือพวงไร้หนามและชะอมไร้หนาม ไม่มี
หนาม แม้หนามเดี๋ยวก็น่าไม่มี ทั้งกลิ่น รสชาติและคุณค่า
ทางอาหารก็ไม่แตกต่างจากมะเขือพวงและชะอมมี
หนามเลย ชะอมไร้หนามขยายพันธุ์ยากกว่าชะอมมี
หนาม พวกนั้นแค่เอาไปชำ เอาไปเสียบ มันก็ออกราก
แล้ว แต่อันนี้ต้องตอน กิ่งมันไม่เรียบ เป็นหลุมเป็นบ่อ
เวลาตอนถ้าไม่ขุดเยื่อให้ติมันยังส่งอาหารได้อยู่ รากจะ
ออกยาก คนไม่รู้จะขุดลวก ๆ แล้วรู้สึกว่ามันตอนยาก
ต้องขุดดี ๆ ทั้งไว้สองวันให้เซลล์มันตาย ส่วนที่เป็นหลุม
เป็นบ่อขุดยาก โดนแดดสองสามวันก็ตาย เราก็ตอน
ให้ออกรากได้ตามปกติ หลายคนตอนเท่าไรก็ไม่ออก
รากเพราะไม่รู้เทคนิค เรื่องขำขึงแล้วใหญ่จะออกราก
ยากมาก

การทำเกษตรจนได้ผลพลอยได้เป็นการ
ขยายพันธุ์พืชอย่างหลากหลายเพื่อ
จำหน่าย เช่น มะนาวหนึ่งต้นสามารถ
เสียบกิ่งให้มีหลากหลายสายพันธุ์

ซึ่งเขามีวิธีการขยายพันธุ์พืชอย่างง่าย ๆ

เริ่มต้นด้วยการทำความสะอาดด้วยแอลกอฮอล์ที่
ใช้ทาผลธรรมชาติ เช็ดให้สะอาดทุกอย่าง ไม่ว่าจะเครื่องมือ
ที่ใช้บาดใช้เฉือน เราเลือกกิ่งจากพันธุ์ดี ๆ ที่เรา
ต้องการ เช่น ผมมีต้นมะนาวยักษ์ แต่ผมอยากได้มะนาว
เนื้อหวาน ผมก็เอากิ่งมะนาวเนื้อหวานมา ต้องเลือกกิ่ง
สาว ดูจากลายสีเทา ๆ ของมัน ไม่เอากิ่งแก่เกิน ส่วน
กิ่งเขียวอ้อแสดงว่ายังอ่อนอยู่ เราตัดกิ่งสาวมาเลย ที่
สำคัญที่สุดนอกจากมือต้องสะอาดแล้ว คือ การเชือนกิ่ง
มือต้องนิ่ง เราจะเชือนเป็นรูปปากฉลามยาวประมาณ
๑ นิ้วเศษ ๆ อย่าให้เป็นคลื่น ค่อย ๆ ดูว่าเท่ากันไหมทาง
ซ้ายทางขวาด้านหน้าด้านหลัง และห้ามเอามือไปแตะ
แผลที่เราเชือนเด็ดขาดเพราะมือเรามีเชื้อโรค กิ่งต้อง
ตัดหนามออกให้หมดก่อน เพราะมะนาวมีหนามเวลาเอา
ไปติดมันจะยาก ถ้ามีหนามเวลาเราพินมัน พลาสติกจะ
ทะลุ รากจะออกยากเพราะอากาศมันเข้า

ส่วนกิ่งแม่เราก็เชือนเข้าไป แล้วเอากิ่งพันธุ์เสียบ
ลงไปเลยถ้ากิ่งใหญ่เท่ากัน แต่ถ้าไม่เท่ากันก็เสียบให้ชิด
ไปด้านใดด้านหนึ่ง เสร็จแล้วพินด้วยเทปให้แน่น ใช้เทป
สำหรับพินกิ่งไม้ ประมาณ ๒ สัปดาห์ก็ติดแล้ว พอครบ
สัปดาห์แรกดูซิว่ากิ่งยังสดไหม ถ้าสดอยู่โอกาสติดมีสูง
ยิ่งในสัปดาห์ที่สองที่สาม ถ้ามันมีกิ่งเล็ก ๆ ออกออกมา
ก็แน่ใจว่าติดแน่ เราพินให้ติดกันเหมือนเราผ่าตัด เรา

ก็ต้องเย็บแผล แต่พืชไม่ต้องเย็บ แค่พันให้แน่นเขาจะติดกันเอง

ที่นี่เราต้องกันการคายน้ำ เพราะถ้าไม่กันพืชจะแห้งเหี่ยวตาย เราก็เอาถุงพลาสติกครอบไว้ แล้วพันอย่างนี้ และใช้เชือกพลาสติกมัดกันอากาศเข้า ถ้าอยู่ในที่ลุ่มไม่มีปัญหา เนื่องจากมันอยู่กลางแจ้ง ต้องบังแดดให้โดยใช้กระดาษ เขายังเด็ก ยังอ่อนแออยู่ ถ้าไม่ช่วยกันไว้ แดดจะเผาเขาจนทนไม่ได้ เราใช้กระดาษพันไว้แบบนี้เท่ากับบังแดดให้เขา

พืชในสวนนี้ทำโดยใช้หลักเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็น สะเดา มะม่วง มะนาว ไม่ยากเลย ในการทำพืชแพนซี มะนาวของผมเป็นมะนาวยักษ์ กิ่งนี้มะนาวเนื้อหวาน กิ่งนี้มะนาวน้ำหวาน ต้นหนึ่งมีสามพันธุ์แล้ว ผมจะพยายามทำต้นนี้ให้มืออย่างต่ำ ๑๐ พันธุ์ ใครมีโอกาสมาไร่อรหันต์ ก็จะได้มาดูต้นนี้ต้นมะนาวลิบสายพันธุ์ หลักการทำก็ขึ้นอยู่กับแนวคิด ถ้าเราคิดเพิ่มมูลค่าให้กับพืชกับไร่กับสวนของเรา มันก็อยู่ได้ เกษตรกรรุ่นใหม่ต้องเริ่มจากแนวคิดก่อน พยายามคิดแปลกคิดต่างเพื่อสรรสร้างความเป็นหนึ่ง

พอยอดแตกออกมาหน่อย ค่อยเปิดถุงไว้สักสองสามวัน คือให้มันเรียนรู้อากาศข้างในก่อน แล้วค่อยดึงถุงออก จากนั้นเขาจะคุ้นเคยกับอากาศข้างนอกและไม่ช็อก เขาก็จะเรียนรู้ได้โดยอัตโนมัติและเติบโตต่อไป

๘๘

มะนาวของผมเป็นมะนาวยักษ์
กิ่งนี้มะนาวเนื้อหวาน กิ่งนี้มะนาวน้ำหวาน
ต้นหนึ่งมีสามพันธุ์แล้ว
ผมจะพยายามทำต้นนี้ให้มืออย่างต่ำ ๑๐ พันธุ์..
ไร่อรหันต์เน้นศูนย์เกษตร
เราขายแพง เราขายลูก
เราทำเชิงธุรกิจ เราทำเชิงเพื่อน

๘๙

อันดับแรกของการเกษตร คือการปลูกเพื่อเรียนรู้ก่อน

เราอยากเรียนรู้เรื่องอะไรต้องปลูกต้นนั้นเพื่อเรียนรู้อย่างถ่องแท้ เมื่อรู้แล้วก็ลงมือปลูกเพื่อขายผลผลิต และขายผลพลอยได้ ตอนนี้อยู่ขั้นตอนปลูกเพื่อเรียนรู้ของผมผ่านไปแล้ว ผมได้เรียนรู้จากสิ่งที่ผมปลูกแล้วทุกอย่าง ตอนนี้อยู่ในช่วงปลูกเพื่อขายผลผลิตและผลพลอยได้เพราะมันคุ้มกัน ผลผลิตตอนนี้มีฝรั่งและแก้วมังกรกำลังออกผลเยอะ

ส่วนผลพลอยได้ก็สำคัญมาก นี่เป็นเกษตรระดับ ๓ ถ้าใครทำได้ก็อยู่ได้แน่นอนจากการขายผลพลอยได้ ตอนนี้ผลพลอยได้ของผมคือผมกำลังตอนฝรั่ง โดยเฉพาะฝรั่งแดงหรือทับทิมสยาม เขาขายกันกึ่งละ ๖๐-๗๐ บาท ผมต้องการขายครึ่งราคาเพื่อช่วยเหลือเกษตรกร ช่วยเหลือคนในชุมชน คนในกลุ่ม ช่วยเหลือภาคีเครือข่าย ถ้าไม่ช่วยกัน คิดเอาถ้าไร เอาเงินเป็นตัวตั้งก็ไม่แตกต่างอะไรกับนายทุน ไร่อรหันต์เราเน้นศูนย์เกษตรเพียงแค่ว่าขายแพง เราขายลูก เราทำเชิงธุรกิจ เราทำเชิงเพื่อน

ปัจจุบันเรามีศูนย์เรียนรู้ เกษตรรุ่นใหม่
หัวใจพอเพียง เปิดโอกาสให้คนที่สนใจ
เข้าไปศึกษาเรียนรู้และทดลองปฏิบัติจริง
โดยใช้วันหยุดงานแต่ละสัปดาห์ถ่ายทอด
ประสบการณ์และแนะนำเทคนิคการขยาย
พันธุ์พืชด้วยวิธีการต่างๆ

ผมต้องการเผยแพร่ทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียง

“
ผมมีความมั่นใจและเชื่อมั่นตัวเอง
ในอุดมการณ์ที่ทำอยู่ทุกวัน
ผมจึงมั่นใจว่าเกษตรกรสามารถเลี้ยงชีพได้
เลี้ยงครอบครัวอยู่รอดได้
อย่างมั่นคงได้ไม่มีปัญหา
”

เพราะเห็นแล้วว่าตั้งแต่รุ่นพ่อรุ่นแม่เราทำเกษตร ๑๐๐% พอตบมารุ่นพวกเรา ทำเกษตร ๕๐ % อีก ๕๐% ไปไหน เข้าสู่วงการธุรกิจ วงการราชการ และวงการอื่นๆ รุ่น ลูกเราก็ประมาณ ๒๕% แล้วไม่ต้องนึกว่ารุ่นหลานเรา จะเหลือก็เปอร์เซ็นต์ ถ้าพวกเราไม่ช่วยกันเผยแพร่ การทำเกษตรที่สามารถสร้างรายได้แบบนี้ แล้วใคร จะเผยแพร่ เราจะหวังรัฐบาล หรือหวังว่าอาจารย์ คนไหนจะมาช่วยกันทำ ช่วยกันเผยแพร่ ผมจึงเกิดความ คิดว่าจะช่วยฝรั่งทำงานบริษัทต่อไปหรือจะช่วยในหลวง ผมบอกตัวเองว่า หน้าที่ผมคือต้องช่วยในหลวง การ ทำงานประจำ ผมมีระยะเวลาพร้อมที่จะลาออกมาเพื่อ ช่วยบ้านเมืองของเรา

ผมเลือกจะช่วยในหลวงเพราะเป็นการเผยแพร่ และต่อยอดแนวคิดของพระองค์ท่านที่ทรงปูทางให้ และทรงพาพวกเรามาถูกทางแล้ว ถ้าเราไม่ทำใครจะทำ จะบอกให้ใครทำ ผมนึกเสมอว่าถ้าคิดจะทำอะไรก็ตาม ต้องเริ่มที่ตัวเรา ถ้าเอาแต่คิดแต่ไม่เริ่มทำ ใครจะเริ่ม ทำ แล้วการเรียนรู้การเกษตรที่ถูกต้องจะเกิดขึ้นหรือ

ตลอดระยะเวลาประมาณ ๗ ปีที่เขาใช้ เวลาที่เหลือจากบริษัทเอกชนมาทำเกษตร ผสมผสาน พืชผักผลไม้มีกินไม่ขาดแคลน และมีเหลือจำหน่าย ในอนาคตเขาวางแผน ลาออกจากบริษัทมาเป็นเกษตรกรเต็มตัว นั่นก็หมายความว่าเขาสามารถต่อยอด ความรู้นั้นให้พัฒนาต่อไป

การทำเกษตร ต้องค่อยๆ ทำค่อยๆ เป็น ค่อยๆ ไป

อย่างผมเองยังทำงานประจำอยู่เพื่อน ๆ หลายคนที่ยังทำงานประจำอยู่ ถ้าใครสนใจจะทำเหมือนผม ก็ขอให้วางแผนก่อนว่าจะทำอะไรบ้างในโครงการเกษตร ผมวางแผนล่วงหน้าไว้ก่อนบนกระดาษว่าผมมีพื้นที่กี่ไร่ ผมอยากกินอะไรก็เตรียมไว้ ผมจะปลูกสิ่งที่ผมกิน จะปลูกก็ต้น ผมทำเกษตรบนกระดาษก่อน แล้วค่อยวางแผนจริงติดตารางบนพื้นที่จริง แล้วก็ต้องปรับดินเตรียมดิน เอาดินไปตรวจ พอรู้เรื่องดินแล้วเริ่มทำทีละชนิดๆ อย่างปุมปาม ตั้งใจไว้ตั้งแต่เริ่มต้นเลย

ผมวางแผนอยู่ ๕-๖ ปี วันนั้นก็เข้ามา ๒-๓ ปีแล้ว ขณะเดียวกันถามว่า ๒-๓ ปีที่ผ่านมาเราทำถึงระดับไหนแล้ว เกษตรมี ๓ ชั้นคือ ๑. ปลูกให้รู้ ๒. ปลูกเพื่อขายผลผลิต ๓. ปลูกเพื่อขายผลพลอยได้ ตอนนี้ผมอยู่ระหว่าง ๒ กับ ๓ ขายผลผลิตกับขายผลพลอยได้มา คู่กันแล้ว ประมาณปีหน้าก็เริ่มขายผลพลอยได้เต็มที่ เกษตรเมื่ออยู่ระดับ ๓ ปลูกเพื่อขายผลพลอยได้แล้ว ก็จะอยู่ได้ เลี้ยงชีพได้ ไม่น่ามีปัญหา

ผมมีความมั่นใจและเชื่อมั่นตัวเองในอุดมการณ์ที่ทำอยู่ทุกวัน มั่นใจว่าเกษตรกรสามารถเลี้ยงชีพได้ เลี้ยงครอบครัวอยู่รอดได้อย่างมั่นคงไม่มีปัญหา แต่อุดมการณ์ต้องมาก่อน ตามด้วยวิชาการและประสบการณ์ คือลงมือทำจริงอย่างที่ผมทำอยู่อย่าง เข้าใจ

๗

“พระองค์มีพระราชดำรัสกับผม
และคณะแพทย์ว่า
‘ให้พวกเราอ่อนน้อมถ่อมตน
ทุกคนมีดี อย่าไปดูถูกใคร’
ซึ่งเป็น ๓ ประโยคสั้น ๆ
แต่มีความหมายมาก
ให้แพทย์ทุกคนอ่อนน้อมถ่อมตน
ให้เห็นว่าทุกคนมีดี
โดยเฉพาะผู้ป่วย
และก็อย่าไปดูถูกใคร”

(ศาสตราจารย์คลินิก นพ.ธีรวัฒน์ กุลทนันทน์)

ความอ่อนน้อมถ่อมตนนั้น สำคัญไฉน???

ชาวโศกเคยได้รับชมทรัพย์สินจากกัลยาณมิตรว่า แม้จะใส่ชุดมอซอแคไหน แต่บทบาทลีลาที่มักจะแบ่ง “ยกหู-ชูหาง-กางเงียง” เพื่อยกตนแล้วชมคนอื่นอยู่เสมอ ทั้งๆที่พ่อครูได้ให้ยุทธศาสตร์ที่สำคัญในการออกสนามรบทุกครั้งว่า “ให้อ่อนน้อมถ่อมตนเป็นคนรับใช้” และทุกวันที่เริ่มต้นสวดมนต์ คำแรกที่ทุกคนต้องเริ่มกล่าวก่อน นั่นก็คือ “นะโม” = ข้าพเจ้าขอนอบน้อม การนอบน้อมจึงเป็นดังประตูบานแรกที่เปิดทางให้ธรรมะอีก ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นหลังไหลกันเข้ามา เราลองมาดูกันว่าพระโพธิสัตว์ทั้งหลายให้ความสำคัญกับความอ่อนน้อมถ่อมตนกันอย่างไร.....

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเป็นผู้นำที่ประทับอยู่ในหัวใจคน ทรงเป็นศูนย์รวมใจของไทยทั้งชาติ เพราะทรงมีพระราชอัธยาศัยเปี่ยมล้นด้วยเมตตาหทัยคือความอ่อนโยน ดังที่สมเด็จพระ-

นางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พระราชทานพระราชดำรัสแก่คณะบุคคลที่มาเข้าเฝ้าฯเนื่องในวโรกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๓๔ เกี่ยวกับการตามเสด็จในตอนต้นรัชกาล ซึ่งครั้งนั้นสมเด็จพระนางเจ้าฯ ยังทรงเยาว์พระชันษา ทรงยังไม่แน่ว่าพระทัยว่าจะวางพระองค์อย่างไร พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงทรงปฏิบัติพระองค์เป็นแบบอย่างในเรื่องของความอ่อนโยน ดังนี้

“เวลามีพระราชปฏิสันถารกับราษฎร ซึ่งเป็นชั่วโมงๆ ที่เดียว ทรงคุยกับราษฎรนี้ไม่โปรดทรงยืน ทรงถือขนบธรรมเนียมไทยที่จะไม่ยืนค้ำผู้เฒ่าผู้แก่ จะประทับลงรับสั่งกับราษฎรเสมอมา แม้จะเป็นตอนเที่ยงแดดร้อนเบรียกก็ตาม ซึ่งข้าพเจ้าก็เห็นพระราชจริยวัตรนี้มาตั้งแต่ตอนต้นรัชกาลแล้ว”

...พวกเราคงเคยเห็นภาพหนึ่งจนชินตา เป็นภาพที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงโน้มพระองค์ไปรับดอกบัวจากคุณยายคนหนึ่ง ดอกบัวก็เหี่ยว คนถวายก็แก่ นี่เป็นภาพประวัติศาสตร์ที่แสดงถึงความอ่อนโยนของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่จังหวัดนครพนม เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘

วันนั้นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จไปทรงบำเพ็ญพระราชกุศล ณ วัดพระธาตุพนมในช่วงเช้า แล้วเสด็จฯโดยรถยนต์พระที่นั่งกลับไปประทับแรม ณ จวนผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนม ราษฎรที่รู้ข่าวก็พากันอุ้มลูกจูงหลานมารับเสด็จที่ริมถนนอย่างเนืองแน่น ลูกหลานครอบครัวจันทนิตย์ช่วยกันนำแม่เฒ่าตุ้ม จันทนิตย์ อายุ ๑๐๒ ปีไปรอรับเสด็จ ณ จุดรับเสด็จตั้งแต่เช้า ลูกหลานได้จัดหาดอกบัวสายสีชมพูให้แม่เฒ่าจำนวน ๓ ดอกและพาออกไปรอที่แถวหน้าสุดเพื่อให้ใกล้ชิดเบื้องพระยุคลบาทที่สุด เปลวแดดร้อนแรงตั้งแต่เช้าจนบ่ายแผดเผาจนดอกบัวสายในมือเริ่มเหี่ยวโรย เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จฯ มาถึงตรงหน้า แม่เฒ่าได้ยกดอกบัวสายที่เหี่ยวโรย ๓ ดอกนั้นขึ้นเหนือศีรษะแสดงความจงรักภักดีอย่างสุดซึ้ง ในหลวงทรงโน้มพระองค์อย่างต่ำที่สุดจนพระพักตร์แนบชิดกับศีรษะของแม่เฒ่า พระหัตถ์แตะมือกร้านของแม่เฒ่าอย่างอ่อนโยน

...นี่คือภาพตัวอย่างของมีททวะ คือความอ่อนโยนในพระราชจริยวัตรของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภาพนี้ชวนให้นึกถึงภริษิตอังกฤษที่ว่า

“ผู้ดีที่สุดจะสุภาพที่สุด ผู้เข้มแข็งที่สุดจะอ่อนโยนที่สุด” <http://www.chaoprayanews.com/> โดย พระธรรมโกศาจารย์ (ประยูร ธมฺมจิตฺโต)

เรื่องเล่าความประทับใจที่มีต่อในหลวงรัชกาลที่ ๙ ขณะประทับ ณ โรงพยาบาลศิริราช โดย “ศาสตราจารย์คลินิก นพ.ธีรวัฒน์ กุลทนันทน์” อดีตหัวหน้าคณะแพทย์ถวายเป็นการรักษาในหลวง

๐๘:๐๐ | ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๙ | ๓๑,๐๒๗ แบ่งปัน

รู้สึกอย่างไรเมื่อทราบว่าต้องถวายเป็นการรักษาสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช รู้สึกตื่นเต้น ดีใจ และก็เป็นเกียรติอย่างยิ่ง ผมได้ดูแลพระองค์อย่างใกล้ชิดเป็นครั้งแรกตอนที่เห็นหัวหน้าภาควิชาศัลยศาสตร์ออร์โธปิดิกส์และกายภาพบำบัด ตอนนั้นท่านปวดหลัง จึงมีการ

เชิญแพทย์จากต่างประเทศมาผ่าตัด ครั้งต่อมาคือเมื่อพระองค์ทรงพระประชวรด้วยโรคปอดอักเสบ แพทย์ได้ตั้งคณะกรรมการถวายการรักษา ประกอบด้วยแพทย์จากทุกสาขาที่เกี่ยวข้องกว่า ๒๐ คน เราจะประชุมกันทุกเช้าและถวายการรักษา ผมต้องเข้าเฝ้าฯ ทุกวัน เพราะว่าต้องดูแลพระองค์ท่านอย่างใกล้ชิด

พระองค์ทรงเป็นผู้ป่วยที่ตีตมมาก ปฏิบัติตามการรักษาพยาบาลอย่างเคร่งครัด แล้วที่สำคัญที่สุดซึ่งอยากจะยกให้เป็นตัวอย่างของประชาชนหรือพลกนิกรทั่วไปก็คือ การฟื้นฟูสุขภาพหรือเรื่องการรักษาพยาบาล ซึ่งทรงมีความอดทนเป็นอย่างมากสูง พระชนมพรรษาแก่แล้ว การที่จะลุกจากเตียงขึ้นนั่ง การที่จะลงจากเตียงขึ้นยืน หรือแม้กระทั่งการเสด็จพระราชดำเนินทรงทำด้วยความยากลำบาก แต่ก็ทรงอดทนในการฟื้นฟูสุขภาพ พอเริ่มดีขึ้นก็ทรงจักรยานสำหรับออกกำลังกาย ซึ่งก็ฟื้นฟูโดยเร็ว

พอพระอาการดีขึ้นก็ทรงงานเลย ห้องทรงงานของพระองค์อยู่ติดกับห้องผู้ป่วย พอเสวยพระกระยาหารเสร็จ ก็จะทรงพระราชดำเนินจากห้องผู้ป่วยมาที่ห้องทรงงาน หรือบางครั้งก็เสวยในห้องทรงงาน พระองค์ทรงงานหนัก พระองค์ทรงอ่านข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ อินเทอร์เน็ตและทีวีเป็นประจำ เพราะฉะนั้นพระองค์จะทราบความเป็นไปหลากหลายเรื่อง รวมทั้งคนที่มาเข้าเฝ้าฯ ผมรู้สึกว่าคุณพระองค์ทรงงานหนักตลอดเวลา

ช่วยเหลือเรื่องประทับใจระหว่างที่ถวายการรักษาสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
ประทับใจตลอดเวลาเลย ตั้งแต่รับตำแหน่ง

คนบดี คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ผมก็ถวายตัวว่า ข้าพระพุทธเจ้าเป็นคนบดีคนใหม่ ก็พระราชทานพระราชดำรัส ๒ ประโยคว่า “ให้เป็นนักเรียนใหม่” และ “ตั้งใจทำงานนะ” ผมก็รับใส่เกล้าใส่กระหม่อม แล้วก็ต้องเป็นนักเรียนใหม่อยู่ตลอดเวลา ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ทำสิ่งใหม่ๆ ให้เกิดขึ้นเพื่อพัฒนาหน่วยงาน และที่สำคัญที่สุดก็คือ ตั้งใจทำงาน ซึ่งผมก็นำพระราชดำรัสนี้มาให้กับชาวศิริราชทุกคน หรือในที่ไหนก็แล้วแต่ที่ผมมีโอกาสที่จะได้อัญเชิญพระราชดำรัสนี้ ผมก็จะมอบให้ และทุกคนที่ได้ยินได้ฟังก็จะปฏิบัติตามพระราชดำรัส ว่าจะต้องเป็นนักเรียนใหม่อยู่เสมอ และจะต้องตั้งใจทำงาน

อีกเหตุการณ์หนึ่งที่ผมประทับใจไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันก็คือ ตอนนั้นแพทย์และทีมงานเข้าเฝ้าฯ กันอยู่ ๓-๔ คน ที่ห้องทรงงาน ซึ่งช่วงนั้นเป็นช่วงที่มีข่าวเรื่องการฟ้องร้องแพทย์ ปัญหาความไม่เข้าใจกันระหว่างแพทย์ ผู้ป่วยและญาติ นอกจากนี้ยังมีเรื่องการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค “พระองค์มีพระราชดำรัสกับผมและคณะแพทย์ว่า **‘ให้พวกเราอ่อนน้อมต่อมตน ทุกคนมีดีอย่าไปดูถูกใคร’** ซึ่งเป็น ๓ ประโยคสั้น ๆ แต่มีความหมายมาก ให้แพทย์ทุกคนอ่อนน้อมต่อมตนให้เห็นว่าทุกคนมีดี โดยเฉพาะผู้ป่วย และก็อย่าไปดูถูกใคร” ความหมายก็คือว่า นอกจากสุขภาพแล้ว แพทย์ยังต้องให้เกียรติทุกคน โดยเฉพาะผู้ป่วย ซึ่งต้องการมารักษาร่างกายและจิตใจ ไมตรีจิตก็จะเกิดขึ้นระหว่างแพทย์ ผู้ป่วยและญาติ เพราะฉะนั้นปัญหาต่างๆ ที่มีอยู่ก็จะลดน้อยลง

พระราชดำรัสนี้ ผมก็อัญเชิญมาให้ชาวศิริราชทุกคน และก็แพทย์สภา และแพทย์อื่น ๆ ที่ผมมีโอกาสอัญเชิญพระราชดำรัสได้ก็จะอัญเชิญให้ใครที่ได้ยินก็จะปฏิบัติตามพระราชดำรัส ก็จะทำให้เกิดบรรยากาศที่ดีในการรักษาพยาบาล เพราะฉะนั้นจริง ๆ แล้ว หน้าที่ของแพทย์คือเป็นผู้ให้การรักษาทั้งกายและใจ เป็นผู้ที่ต้องให้กำลังกับผู้ป่วย เพราะฉะนั้นการให้เกียรติแก่ผู้ป่วยและญาติ ไม่ดูถูก ให้

กำลังใจกัน เป็นสิ่งซึ่งเป็นหน้าที่ที่สำคัญที่สุดเลย พระราชดำรัสนี้มีความหมายอย่างยิ่งสำหรับแพทย์ และบุคลากรทางการแพทย์

ความถ่อมตัว...อินส์ไตน์

เรายังรู้ไม่ถึงหนึ่งในพันของหนึ่งเปอร์เซ็นต์ ที่ธรรมชาติเผยตัวให้เราดู

จงมองให้ลึก ลึกเข้าไปในธรรมชาติ แล้วท่าน จะเข้าใจทุกสิ่งดีขึ้น

เมื่อแมลงเต่าทองคลานไปบนพื้นโลก มันไม่รู้เลยว่าผิวโลกโค้งมน

เราช่างโง่เขลาที่ได้รู้ความจริง!

เมื่อปัจจัยจำนวนมากเข้ามาสู่ปรากฏการณ์ อันซับซ้อน กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่จะใช้ไม่ได้ ลองคิดถึงภูมิอากาศ มีอะไรบ้าง ที่ทำนายไม่ได้ อาจไม่มีใครสงสัยเลยว่า แท้จริง แล้วเราเชื่อมอยู่กับเหตุ ซึ่งเหตุส่วนใหญ่เรารู้จัก

การทำนายสิ่งที่จะเกิดขึ้นมีความแม่นยำจำกัด เพราะมีตัวแปรมากมาย มีปฏิกริยาร่วมกันในขณะ ที่เกิดขึ้น ไม่ใช่เพราะธรรมชาติไม่มีระเบียบ

สิ่งที่ฉันเห็นในธรรมชาติคือโครงสร้างอัน อัจฉริยะที่เราไม่มีวันเข้าใจได้สมบูรณ์เลย และนั่น ทำให้ผู้เข้าถึงต้องอ่อนน้อมถ่อมตน

นี่คือการเข้าถึงศาสนาอย่างแท้จริง!

ความถ่อมตัว...คานธี

ความถ่อมตัวควรทำให้ผู้ปฏิบัติตระหนักรู้ว่า เขาเหมือนกับไม่ใช่สิ่งที่มีตัวตน บุคคลอาจจะจะมี จินตนาการว่าตัวเองเป็นบางสิ่งบางอย่างที่มีตัวตน ข้อนี้ทำให้เกิดความหลงตนเอง ถ้าคนที่ปฏิบัติธรรม ภูมิใจในการปฏิบัติธรรม (ยึดมั่นอยู่กับการปฏิบัติ ธรรมนั้น) เขาจะสูญเสียคุณค่าการปฏิบัติธรรม อย่างใหญ่หลวง และคนที่ภาคภูมิใจในคุณธรรม ของตน มักจะกลายเป็นคนต้องสาปในสังคมของเขา สังคมจะไม่ยกย่องชมเชยเขา และเขาเองก็ จะไม่สามารถเก็บเกี่ยวผลใดๆ จากสังคม

ขอให้มีความคิดเพียงเล็กน้อยก็เป็นการ เพียงพอแล้วที่จะทำให้เรามั่นใจว่า สัตว์ทุกชนิดใน

โลกเป็นเพียงอณู เล็ก ๆ อณูหนึ่งใน จักรวาลนี้เท่านั้น การที่เราดำรงชีวิต อยู่รอดเป็นตัวตนนี้ ก็เป็นเพียงชั่วขณะ เดียว เวลานั้นร้อยปี ในนิรันดรกาลนั้น เป็นอย่างไร ถ้าเรา ทำลายโซ่ตรวนคือ ความหลงตัวเองนี้ ได้แล้ว และหลอม

เข้าเป็นหนึ่งกับมหาสมุทรของมวลมนุษยชาติ

การมีความรู้รู้สึกว่าเราเป็นบางสิ่งบางอย่างที่มี ตัวตน เท่ากับเป็นการจัดตั้งอุปสรรคขวางกั้นระหว่าง องค์มหาเทพกับตัวเรา การสลัดทิ้งความรู้สึกว่าเรา เป็นบางสิ่งบางอย่างที่มีตัวตน เท่ากับเป็นการทำตัว ให้เป็นอย่างหนึ่งอย่างเดียวกันกับองค์มหาเทพ

น้ำหยดหนึ่งในมหาสมุทรย่อมมีส่วนน่าจะเป็น มีส่วนในความยิ่งใหญ่ของมหาสมุทร ถึงแม้จะไม่ รู้สึกก็ตาม แต่หยดน้ำหนึ่งหยดนั้นทันทีที่ปลิกตัว เป็นอิสระจากมหาสมุทรก็จะเหือดแห้งอย่างรวดเร็ว

ไม่เป็นการกล่าวเกินจากความจริงเลยเมื่อ เราพูดว่าชีวิตในโลกเป็นดั่งฟองน้ำ !

ความถ่อมตัว...สมณะโพธิรักษ์

อาตมาทบทวนตัวเองเสมอว่า ทุกวันนี้เรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรมของเราก่อกรรมอยู่ตลอดไปตามวันเวลานี้เพื่อลาภ-ยศหรือ ก็ตอบตนได้ชัดที่สุดว่าไม่ใช่แน่ แม้เพื่อสรรเสริญ คนจะได้มานิยมชมเชยยกย่องหรือ ก็เห็นแต่ว่า ผู้คนเขารับไม่ได้ เขาถูกเหยียดหยามด้วยซ้ำ

জনন থেকে শুরু সিক্তা আমরা মেইন “নকরং”
ত্বনংইটি মেই পেইন পুংহুম লেইক হুম ন্যেইয় ক্রজ ক্রজয়
ইয়ই সঙ্কম প্রতেক

แต่ก็ไม่ได้น้อยใจ ไม่ได้รู้สึกต่ำต้อยด้วยชีวิตอะไรหรอก ก็รู้ว่าตนเองทำอะไร และอะไรที่ทำอยู่นี้ควรหรือไม่ เท่าใด ก็เพียรตรวจสอบเสมอ เพราะชีวิตคนนั้นจะมากเกิดมาอย่างไร จะกี่ชาติ อาตมาชัดเจนจริงๆ ว่า มันไม่มีอะไรจะประเสริฐเท่ากับเกิดมาเพื่อปฏิบัติตนตามที่พระพุทธเจ้าได้ทรงค้นพบอย่างจบสัมบูรณ์แท้จริงแล้วว่า หากจะเป็นคนที่มีความสุข-ความประเสริฐสูงสุดนั้น จะเป็นคนอย่างไร ชนิดไหน...?

พระพุทธเจ้าเกิดมาแล้วๆ เล่าๆ ไม่รู้กี่ล้าน ๆๆ ชาติ เพื่อศึกษา ค้นคว้า พิสูจน์ “ความประเสริฐของมนุษย์ที่เรียกว่าอาริยะ” ด้วยพระองค์เอง จนตรัสรู้แล้วว่าเป็นอย่างไร พระองค์ก็ได้คำตอบสัมบูรณ์แล้วคือ “อรหันต์” นี้แหละสุดยอดในความพ้นทุกข์หรือเป็นสุขอันประเสริฐสุด (วุปลมสุขหรือบรมสุข) ยิ่งยอดแล้วแห่งความเป็นคน

ซึ่งจะมีพร้อมทั้ง**คุณภาพ-คุณวุฒิ-คุณลักษณะ-คุณสมบัติ-คุณค่า-คุณธรรม-คุณวิเศษ** อันเป็นคุณากรในความเป็นคนบริบูรณ์ที่สุด ไม่มีวิชาความรู้แขนงไหนใดอื่นเลยในโลกจะรวมเอาความครบพร้อมแห่ง “สรรพความประเสริฐสุดยอดในความเป็นคน” ไว้ได้เท่า “วิชาพุทธศาสตร์”

อาตมาจึงขอมีชีวิตอยู่กับ “วิชา” นี้แลตลอดกาลนาน แม้จะเกิดมาอีกกี่ชาติ ๆๆ ก็ตาม และแม้จะต้องได้รับการนิทาว่าร้าย ไม่ได้รับสรรเสริญ ก็ขอแค่อยู่นิ่งกับลัทธธรรม

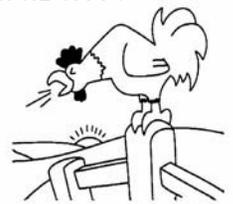
สำหรับส่วนของ “สุข” อาตมาก็เข้าใจแล้วในโลภียสุขกับโลกุตรสุข และอาตมาย่อมมุ่งอาศัย “วุปลมสุขที่เป็นโลกุตรสุข” ตามความสามารถของตนแน่แท้ ดังนั้น หากจะเหลือ “ฐลีแห่งกามสุขัลลิกานุโยค” อันเป็นส่วนปลายข้าง “โลภียสุข” ฝั่งหนึ่ง (อันตา) อาตมาก็ต้องล้างของตนแน่ หรือจะเหลือ “ฐลีแห่งอัตตกิลมตา-นุโยค” อันเป็นส่วนปลายข้าง “โลภียสุข” (อันตา) อีกฝั่งหนึ่ง อาตมาก็ต้องจัดการไม่ให้เหลือให้ได้จริง ๆ

“สุขอันสงบจากอัสสาทะแห่งโลกิย” นี้แล
สุดวิเศษยิ่งจริงแท้

คุณละ!...ไม่สนใจบ้างเลยหรือ?

บทสรุปก่อนจาก ขอฝากบทกวีของท่านจันทร์ ที่แสดงความยิ่งใหญ่ของไก่ตัวหนึ่งเอาไว้ว่า

เพราะฉันขันตะวันจึงขึ้น
ไก่ตัวหนึ่งเฝ้าหมายมั่น
ว่าตนเองเก่งกาจขนาดนั้น
ก็ขันขันตะวันขึ้นทุกครั้งครา
หลงตนเองเก่งกาจขนาดไหน
หลงตนใหญ่เกินตนเป็นคนบ้า
หลงตัวกูไม่รู้ตัดตรงอดีตดา
หลงปัญญาคับแคบว่าแยบคาย.

๗

● ฟาสาง

น้อง ๆ นักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาสัมมาสิกขาศีรชะอโศก
ชั้น ปวช.ปี ๑ จำนวน ๖ คน
มีน้องดี น้องเบ็นท์ น้องเนท น้องเป็ น้องที น้องโคล่า
และน้องม่อน จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาสัมมาสิกขาวิชชาราม
ชั้น ปวส.ปี ๑ รวมเป็น ๗ คน ...ร่วมเป็นจิตอาสาทำดีเพื่อพ่อ

ด้วยพลังแห่งความรัก สู่ระบบสาธารณสุขภาคี

แม้ว่าประเทศไทยในเดือนที่ผ่านมาจะต้อง
ประสบกับความเศร้าโศกเสียใจ น้ำตานองแผ่นดิน
ในการเสด็จสวรรคาลัยของในหลวง รัชกาลที่ ๙
ผู้เป็นพลังแห่งแผ่นดินและศูนย์รวมใจไทยทั้งชาติ
แต่ก็ทำให้เกิดปรากฏการณ์ “พลังแห่ง
ความรัก” หรือ “Bomb of Love” ของประชาชน

ที่มีต่อในหลวง ร.๙ และอยากทำความดีตามรอย
เท้าพระองค์ท่าน ผู้ทรงเป็นต้นแบบพลังแห่งความ
รักที่มีต่อประชาชน ทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจ
น้อยใหญ่เพื่อบำบัดทุกข์ บำรุงสุข เพื่อประโยชน์
ของส่วนรวมตลอดมา

พลกนิกรชาวไทยต่างมารวมใจกันเสียสละ

มาเป็นผู้ให้ แจกจ่ายเอื้อเพื่อต่อผู้อื่น มีน้อย ให้น้อย มีมากให้มาก ตามกำลังของแต่ละคน เป็นการสะสมความรักด้วยการเป็น “ผู้ให้” จนก่อเกิด “ผู้ให้” มากมายจากสิบเป็นร้อย จากร้อย เป็นพัน เป็นหมื่น เป็นแสน เป็นล้าน ขยายวงกว้าง ออกไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ช่วงที่ผ่านมา ฉันมีโอกาสได้ไปร่วมเป็นจิตอาสาที่ห้องสนามหลวงกับศูนย์ “Volunteers for Dad” ที่มีศูนย์ธรรมศาสตร์เป็นเจ้าภาพร่วมกับกรุงเทพมหานคร ในการเป็นตัวแทนช่วยอำนวยความสะดวกและให้บริการประชาชนที่มาถวายความเคารพพระบรมศพพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

ในการไปครั้งนี้ ฉันรับหน้าที่ดูแลน้อง ๆ นักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาสัมมาสิกขาวิจิตรระยอง ชั้น ปวช.ปี ๑ จำนวน ๖ คน มีน้องดี น้องเบ็นท์ น้องเน็ท น้องเป็ น้องที น้องโคล่า ที่อยู่ในช่วงปิดเทอม และน้องม่อน จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาสัมมาสิกขาวิจิตรระยอง ชั้น ปวส.ปี ๑ รวมเป็น ๗ คน แม้จะปิดเทอมแล้ว แต่น้อง ๆ ก็ขออาสาสมัครไปช่วยงานที่ห้องสนามหลวง เป็นจิตอาสาทำดีเพื่อพ่อ

โดยน้อง ๆ ไปช่วยเป็นจิตอาสาในการเดินเก็บขยะ และคัดแยกขยะรอบสนามหลวง ในฐานะรุ่นพี่ที่ได้ดูแลน้อง ๆ จึงพลอยได้โอกาสดีในการเป็นจิตอาสาทำดีเพื่อพ่อร่วมกับน้อง ๆ และได้ถ่ายทำสื่อบันทึกอาสาที่มาช่วยงานที่ห้องสนามหลวง รวมทั้งเรื่องราวของเด็กอาชีวะทำดีเพื่อพ่อกลุ่มนี้อีกด้วย เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวอันน่าประทับใจส่งบุญนิยมทีวีต่อไป

การเดินทางไปห้องสนามหลวงแต่ละครั้งนั้นก็ไม่ได้สะดวกสบายเลย ทั้งขาไปและขากลับ ฉันพาน้อง ๆ ขึ้นรถเมล์จากสันติอโศก มาต่อเรือโดยสารที่ทำเรือวัดศรีบุญเรือง ล่องไปตามคลองแสนแสบ มาเปลี่ยนเรือที่ทำเรือประตูน้ำ แล้วไปต่อจนสุดสายก็ขึ้นที่ท่าเรือสุดท้าย คือผ่านฟ้าสีลาศ แล้วต่อรถตู้ของตำรวจทำดีเพื่อพ่อ หรือรถมอเตอร์ไซด์

ของจิตอาสาที่มารอให้บริการประชาชนที่มาเคารพพระบรมศพ จนเดินทางไปสู่จุดหมายปลายทางที่เราตั้งใจมาทำความดีกันที่ห้องสนามหลวง

ในระหว่างการเดินทางนั้น เราก็ได้เห็นผู้คนมากมายที่มาด้วยหัวใจดวงเดียวกัน คือมาทำดีเพื่อพ่อ เหนื่อยก็พร้อมสู้ ร้อนก็ยอมทน ลำบากก็ไม่ยอมถอย ซึ่งถือเป็นปรากฏการณ์ที่แสนมหัศจรรย์ของพลังประชาชนชาวไทยที่ต่างได้ระเบิดความรักออกมาจากข้างใน ออกมาจากจิตวิญญาณที่ซบซึ้งและสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้ของในหลวง ร.๙

ฉันเคยได้ฟังหลวงปู่อธิบายความเป็นสาธารณโภคเมื่อครั้งได้ขอสัมภาษณ์เพื่อทำรายงานวิจัยของปริญญาโท เรื่อง แนวคิดและกระบวนการบริหารระบบสาธารณโภคของชาวอโศก กรณีศึกษา : หมู่บ้านชุมชนราชธานีอโศก จ. อุบลราชธานี..

“คำว่าสาธารณโภคนี้ อยู่ในสาราณียธรรม ๖ (เมตตา กายกรรม เมตตา วาจากรรม เมตตา มโนกรรม สาธารณโภค ศีลสามัญญตา และทิวสิลสามัญญตา โภคัมปิสุตฺร พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๒-๒๘๓) เกิดจากจิต ๗ ลักษณะ คือ

๑. **สาราณียะ** (รู้จักระลึกถึงกัน คำนึงถึงคนที่ควรเอื้อ)
๒. **ปิยกรรมะ** (รักกันสัมพันธ์ดี-ปรารถนาดีต่อกัน)
๓. **ครุกรรมะ** (เคารพกัน รู้จักฐานะ รู้จักคุณวุฒิ)
๔. **สังคหะ** (สงเคราะห์เกื้อกูลช่วยเหลือกัน)
๕. **อวิวาทะ** (ไม่วิวาทแตกแยกกัน) .
๖. **สามัคคิยะ** (พร้อมเพรียงกัน มีพลังรวมยิ่งใหญ่)
๗. **เอกิภาวะ** (เป็นปึกแผ่น มีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน) ... ผู้อยู่ในสาราณียธรรม ๖ นี้แล้ว มีพฤติกรรมอย่างนี้จริงในสังคมได้ ก็เพราะมี **พุทธพจน์ ๗** คือ
๑. **สาราณียะ** คือ จิตระลึกถึงกัน เอื้อเพื่อเจือจาน เกื้อกูล
๒. **ปิยกรรมะ** คือ เป็นจิตมีน้ำใจมีความรักแบบพุทธะ แบบกว้างใหญ่
๓. **ครุกรรมะ** คือ มีความเคารพกัน เคารพผู้

ที่ควรเคารพ เคารพตามสมมติ คือ เคารพด้วยวัย เคารพด้วยฐานะ และเคารพด้วยคุณธรรมจริง ๆ

๔. **สังคหะ** คือ การสงเคราะห์ผู้อื่น ช่วยเหลือผู้อื่นตลอดเวลา (เรื่องนี้เรื่องใหญ่)

๕. **อวิวาทะ** คือ ไม่มีไปก่อเรื่องก่อราวอะไร

๖. **สามัคคิยะ** คือ มีความพร้อมเพรียงอยู่เสมอ

๗. **เอกิกภาวะ** มีความเป็นปึกแผ่นแน่นหนา

เห็นได้จากชาวอโศก เล็กก็แน่น...นี่จึงเป็นที่มาของเจตนาและความพยายามสร้างให้มันเป็น จึงเกิดชุมชนสาธารณโภคีขึ้น...”

การทำวิจัยในครั้งนั้นทำให้ฉันเข้าใจระบบสาธารณโภคีมากขึ้นอีกระดับหนึ่ง แต่มาถึงวันนี้ที่ได้เห็นความเป็นสาธารณโภคีที่ค่อย ๆ ก่อเกิดขึ้น ณ ท้องสนามหลวง ยิ่งทำให้เข้าใจ และต่อยอดความรู้ ความเข้าใจที่เคยมีมา ให้ได้เข้าใจมากขึ้นไปอีก เหมือนเห็นภาพจากบทเรียนฉายเป็นภาพจริง เหตุการณ์จริง ดำเนินด้วยคนที่มีจิตวิญญาณสาธารณโภคีจริง ๆ ที่ไม่ใช่แค่เพียงเป็นเรื่องในอุดมคติ เรื่องที่ยากจะทำได้ ที่มีเพียงชุมชนชาวอโศกเท่านั้นที่สามารถทำระบบสาธารณโภคีอย่างเป็นรูปธรรมได้ หากแต่ประเทศไทยในวงกว้างขณะนี้ก็สามารถทำระบบสาธารณโภคีให้ปรากฏเห็นได้จริง ๆ ในยุคนี้ ยุคที่มีพระโพธิสัตว์หลายพระองค์ได้อุบัติขึ้นแล้วในแผ่นดินไทย ภาพเมืองแห่งชมพูทวีปจึงค่อย ๆ ฉายภาพให้เห็นชัดขึ้นว่า ประเทศไทยเป็นเมืองแห่งชมพูทวีปแล้วโดยแท้

รวมทั้งยังมีสาธารณโภคีที่ทยอยเกิดขึ้นอีกมากมายทั่วประเทศไทยในทุก ๆ ภูมิภาค ดังที่เราได้เห็นจากสื่อต่าง ๆ เช่น

“ห้างผ้าเมืองนครศรีธรรมราชลดราคาผ้าดำกว่าครึ่ง-แจกข้าววันละ ๔๐๐ ห่อถวายในหลวง”

“หมอใจบุญบุรีรัมย์ร่วมแพทย์ ๔ จว.เตรียมเปิดรักษาฟรีผู้ยากไร้ ถวายเป็นพระราชกุศลในหลวง ร.๙ ”

“ประชาชนจิตอาสาแจกเสื้อฟรีให้คนไม่มีเสื้อสีดำ ย่านบางรัก-หัวลำโพง”

“ขอทำดีถวาย ‘ในหลวง ร.๙’ ร้านราดหน้าเมืองยะลาให้กินฟรี ๓ วัน ตอบแทนคุณแผ่นดิน”

“รถสองแถวลัดทียบ นาเกลือ ๑๐๘ คัน บริการรับส่งฟรี ทำดีถวายพ่อหลวง”

“ที่สุดในชีวิต หนุ่มสุรินทร์ขอมอบข้าวเปลือกหอมมะลิ ๑๐ ตันให้โรงพยาบาลหลวง ถวายเป็นพระราชกุศล” ฯลฯ

ความเป็นสาธารณโภคีกำลังส่องแสงประกายเรื่องรองไปทั่วท้องสนามหลวงและทั่วประเทศไทย จนอยากจะให้ปรากฏการณ์นี้ได้ขยายต่อไปถึงทั่วโลก ที่ไม่เพียงแต่เกิดสาธารณโภคีทางรูปธรรม การแบ่งปันกันกิน แบ่งปันกันใช้ บริโภคร่วมกันอย่างเป็นสาธารณะเท่านั้น แต่ยังเป็นสาธารณโภคีทางจิตวิญญาณที่เป็นนามธรรม ที่มีจิตใจเป็นสาธารณะ อยากเสียสละ อยากแบ่งปัน อยากให้แก่ผู้อื่น โดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทน ทุกคนอยากทำตามแบบอย่างของในหลวง ร.๙ ที่ทรงทำเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น โดยไม่ทรงหวังสิ่งใดตอบแทน เป็นความรักที่บริสุทธิ์ต่อพลนิกรตลอดการครองราชย์ของพระองค์

เมื่อทุก ๆ ที่มีแต่การให้ การเสียสละ แบ่งปัน มีแต่คนดี ๆ ที่มีจิตใจดี ๆ เป็นผู้เข้าถึงความเป็นสาราณียธรรม ๖ และพุทธพจน์ ๗ ตามหลักพระพุทธศาสนา และทุก ๆ ศาสนาต่างล้วนสอนให้เรามีความรักที่บริสุทธิ์ต่อผู้อื่น เป็น “ผู้ให้” ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการชำระล้างกิเลส ล้างจิตที่หยาบช้า จิตที่อยากเอาเปรียบ ละโมภ โภภ โกรธ หลงให้หมดสิ้นไป ผู้นั้นก็เข้าถึงความรักในมิติที่สูงขึ้น ๆ

ดังในหลวง ร.๙ ที่ทรงมอบความรักที่ยิ่งใหญ่ แต่มวลมนุษยชาติตลอดมา จนเป็นที่ประจักษ์แก่สายตาชาวไทยและชาวโลก จนเกิดปรากฏการณ์พลังแห่งความรักที่ประชาชนจะสานต่อความรักจากพระองค์ ด้วยการมอบความรักนั้นต่อผู้อื่น ต่อเพื่อนมนุษย์ต่อไป ด้วยการทำความดี เสียสละตามรอยเท้าพ่อ ให้ความรักนั้นขจรขยายไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด. ๓

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

การปรากฏตัวของเหล่ามหาประชาชนผู้รักดี

สะท้อนให้ประจักษ์แจ้ง

ในหลวงทรงอยู่ในดวงใจเหล่าประชาชนขนาดไหน...

พลังรักภักดีมีปาฏิหาริย์ เปลี่ยนผ่านประเทศไทย

กว่าจะตื่นรู้พอเพียง

อันที่จริง ด้วยภูมิปัญญาพื้นบ้าน เราอยู่สบายๆ กันมาเป็นวัฒนธรรม มัคน้อย สันโดษ สมถะ เรียบง่าย บรรพบุรุษสั่งสอนขยันขันแข็ง ประหยัด พอมีกินใช้ไปวัน ๆ แบบคนจน

เพิ่งมาเพี้ยนอย่างก้าวกระโดด หลังกึ่ง พุทธกาล ๒๕๐๐ โดนฝรั่งหลอกว่าเราเป็นประเทศ ด้อยพัฒนา เหมือนเขาเป็นหมาทางด่วน เลยมา ชวนพวกทางด่วนด้วย

ตั้งแต่ยุคเผด็จการสฤษดิ์ ธนะรัชต์ จึงเกิด แผนพัฒนาประเทศขนานใหญ่ ให้น้ำไหลไฟสว่าง

ทางดี มีงานทำ

คำขวัญเป่าหูคนไทย เริ่มมีจฉาทีลึ ต้องมีเงิน เป็นตัวจูงจมูกให้ทำงานตามคติใหม่

งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุข!

หลักธรรมสำคัญคือ สันโดษ กลายเป็นคำสอน ต้องห้าม อย่าเอามาสอนกัน เพราะถือสันโดษแล้ว มันพัฒนาประเทศไม่ได้ หลงวิปริตไปขนาดนั้นเชียว

ปราชญ์ใหญ่สมัยนั้นอย่างคึกฤทธิ์ ปราโมช ก็ เข้าใจผิดเพี้ยนไปกับรัฐบาลสฤษดิ์ด้วย

ครั้นมาถึงรัฐบาลทักษิณ ชินวัตร สวาท ทุนนิยมสามัญเต็มตัว หลอกคนไทยว่า ผมรวย

พอแล้ว จะขอแทนคุณแผ่นดิน

สังคมไทยวันนี้ ย่อมแจ้งประจักษ์ ทักซิณสามารถใช้ประชานิยมสามัญ จนเกิดเผด็จการรัฐสภา ภายใต้เลื้อยคลุมรัฐบาลประชาธิปไตยจากการเลือกตั้ง

ทักซิณเก่งกาจจนได้ฉายาว่าโคตรโกง ดีไม่ดีต่ออีกโกงทั้งโคตร การเลือกตั้งทุกระดับ เกิดการซื้อเสียง จนเป็นโรค เงินไม่มา กาไม่เป็น ต้นทุนค่าซื้อเสียงต้องแพงขึ้นตลอด

ผลพวงที่คนคิดแล่นชั่วร้ายในช่วงหนึ่ง คนรุ่นใหม่ไม่น้อยสามารถรับรัฐบาลขึ้นโกงได้ เมื่อพวกเขามีส่วนแบ่งได้ด้วย ก็ไม่เป็นไร ว่างั้น!

มรดกตกทอดจากลัทธิประชานิยมสามัญ อันเป็นบาปเวรสาหัสต่อเนื่องไม่จบสิ้น นอกจากการเล่นห่วยแล้ว ที่น่าเป็นห่วงคือการกู่หนี จ่ายดอก มันเป็นอบายมุข ทำทุกขันธ์รกทันตาเห็น เป็นประเด็นต้องหาทางออกกันต่อไปไหนดี?

การเที่ยวแจกเงินคนจนเป็นเบี้ยหัวแตก ดูจะไม่เข้าแนวเศรษฐกิจพอเพียงซะเลย

เป็นอันว่า บ้านเมืองล้มเหลวสิ้นดี ตั้งแต่ ๒๕๓๕ ตลอดมา เพราะไม่ได้คืนดีขึ้นไปมีอำนาจทำหน้าที่รับใช้แผ่นดิน มีแต่พวกโกงกินผลัดกันเข้าไปฉ้อฉล ที่สุดการเมืองถึงจุดตั้งเหว จนเกิดเหตุการณ์ทหารเป็นทางรอดเดียวของประเทศเพื่อแก้วิกฤตินั้น

แม้เศรษฐกิจที่หลงพัฒนาตามกันฝรั่ง ก็ยังพังมาหมด ได้ไม่คุ้มเสียเพราะเป็นการพัฒนาที่ลืมหูลืมตาตั้งพ่อครุว่าไว้

เมื่อมองข้ามตัวคน มองเห็นเงินตาโต เงินกลับเป็นตัวฆ่าคนให้เสียคน จนขาดสำนึกบาปบุญคุณโทษ ลิ่นยางอายุ ไร่เมตตา แล้งน้ำใจ

แทนที่จะตั้งหน้าเสียดลละ กลับแข่งกันเอาเปรียบทุกช่องทางทำเงิน ที่เอ็งเข้าไม่ว่า ที่เข้าเอ็งอย่าร้อง ทำนองนี้แหละ เพื่อนมนุษย์

ยังมีตบอด เห็นกงจักรเป็นดอกบัว ตามอย่างพรรคโคตรโกง ใครจะได้ดีอะไรจากไหน เมื่อไหร่ ในหมู่พวกขี้โลกไม่หยุด กล้ารวยไม่เสริจ...ไม่มีวันฝันไปเถอะ!

พลังรักศรัทธา บารมีพระโพธิสัตว์

ถึงวันนี้ คนในรัชกาลที่ ๙ คงจะชัดเจนว่าเราช่างทำบุญมาดีเหลือหลายนัก จนได้มาอยู่ได้ร่วมโพธิ์สมภารของพระองค์ ไม่รู้อีกกี่ชาติจะมีโอกาสพานพบท่านอีก...

ก่อนหน้าเสด็จสู่สวรรคาลัย เราเหมือนลูกที่ประมาท ดูเหมือนจะไม่ได้เอาใจใส่อย่างลึกซึ้งในสิ่งที่ในหลวงทรงทำให้ดูเป็นตัวอย่างมาแสนนาน

ครั้งฉลองครองราชย์ ๖๐ ปี ในหลวงทรงได้รับเกียรติยศสูงสุด ฐานะกษัตริย์แห่งกษัตริย์ KING OF THE KINGS พลกนิกรเช่นเรา แม่พี่แล้วจะพลอยตื่นเต้นดีใจหาย ในหลวงเราออกยิ่งยอดขนาดนั้นเชียวนะ...

ลึก ๆ ก็นึกไม่ออกหรอกว่า พระองค์เลอเลิศจนบรรยายอย่างไรดี...

ครั้งเกิดปรากฏการณ์กระแสคลื่นมหาชน หลังไหลจากทุกทิศจากทั่วไทยเพียงเพื่อโอกาสขอน้อมก้มกราบคารวะพระบรมศพพระองค์ด้วยเศียรเกล้า

ด้วยความสำนึกแล่นล้ำลึกสุดซาบซึ่งในพระมหากรุณาธิคุณอันใหญ่หลวงเป็นล้นพ้น

การปรากฏตัวของเหล่ามหาประชาชนผู้ภักดีสะท้อนให้ประจักษ์แจ้ง ในหลวงทรงอยู่ในดวงใจเหล่าประชาชนขนาดไหน...

ขณะเดียวกัน ภาวการณ์คลื่นมหาชนแห่แห่นกรูเกรียวมาแสดงความอาลัยเป็นเหตุให้ต้องเกิดการต้อนรับเลี้ยงข้าวน้ำ ดูแลขยะ บริการรับส่งอำนวยความสะดวกสารพัด เหล่านี้แก่ประชาชนจงรักภักดีพระราชทานต่างมาด้วยใจศรัทธาทั้งสิ้น

และแล้ว แม้จะเป็นภารกิจหนักเหน็ดเหนื่อยขนาดไหน ด้วยพลังสามัคคีประชารัฐทุกฝ่ายทั้งราชการ เอกชน องค์กรการกุศล ต่างขมิขม้นกันเต็มกำลัง ยังมีของพระบรมวงศานุวงศ์พระราชทานเสริมเติมอีกต่างหาก

เรียกว่า งานเลี้ยงรับรองดูแลประชาชนผู้มากราบคารวะพระบรมศพ ดำเนินไปอย่างน่าชื่นอก-ชื่นใจ ท่ามกลางกระแสทำดีเพื่อพ่อ ติดลมบน จน

สามารถก่อให้เกิดพลังขับเคลื่อนต่อเนื่อง ขยายผล
สืบสานอุดมการณ์ให้รุดหน้าไปได้อีกเพียงใด ใน
พระราชปณิธานว่า

เราจักครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์
สุขแห่งมหาชนชาวสยาม

ธารน้ำใจร้อยสาย หลั่งไหลสาธารณโภคี

ณ ท้องสนามหลวง มหกรรมต้อนรับเลี้ยงดู
หมู่ประชาชน บริการข้าวน้ำนันทน์แจกจ่าย
คนไทยมีน้ำใจเสมอ งานรับใช้บริการต่าง ๆ ตั้งแต่
มอเตอร์ไซค์ของคนจนนั่งฟรีหมด

เด็กหนุ่มสาวนักเรียนนักศึกษา พวกกันเป็น
จิตอาสาเดินเสิร์ฟอาหาร จัดเก็บขยะแข็งขัน
นำชมชิ้นกระแสดศรีทราบูชาในหลวง ใช้จะมีแต่
วัยกลางคนขึ้นไปเท่านั้น

พลังคนรุ่นใหม่เราไม่อาจดูแคลนว่าพวกเขาจะ
ศรัทธาน้อย สำหรับในหลวงผู้ทรงพระบารมีมาก
ล้าน จนอยู่ในดวงใจประชาราษฎร์ทั่วแผ่นดิน ใน
เมื่อพระองค์ทรงปิดทองหลังพระมาตลอด ตั้งหน้า
ทำดีจนคนตาบอดก็มองเห็นได้นั้นแหละ

งานเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แบ่งปันข้าวน้ำของจำเป็น
กินใช้ ในวาระพิเศษต้อนรับผู้มาถวายสักการะ
พระบรมศพ เป็นข้อพิสูจน์เอกลักษณ์คนไทย
ใจดีขนาดไหน ต่างปีติอิมอกอิมใจทั้งผู้ให้ ผู้รับ
ประทับใจกันไปถ้วนหน้า

ผลพวงหัวใจเศรษฐกิจพอเพียง รวมลงตรง หลักสาธารณโภคีนี้แหละ

สาธารณโภคีจึงเป็นคำตอบของปัญหา
เศรษฐกิจทุนนิยม เช่น รวยกระจุก จนกระจาย
กลับกลายเป็นจนกระจุก รวยกระจาย ส่วนตัวคน
กล้าให้ยิ่งจนได้ยิ่งวิเศษ เมื่อทุ่มเทให้ส่วนรวมมั่งคั่ง
มากกว่า

ชุมชนบุญนิยมชาวอโศกเป็นตัวอย่างแบบ
คนจนที่มีอุดมสมบูรณ์ พอเพียงตามสมควร ดัง
ในหลวงทรงชี้ทางสว่าง สอดคล้องกันอย่างดียิ่ง
เพราะความจริงย่อมเป็นหนึ่งเดียวเสมอ

อนึ่ง หลักสันโดษที่ต้องห้ามในยุคสมัย

เพราะสำคัญผิดมหันต์ คิดว่า สันโดษ เมื่อรู้จัก
พอแล้ว จะไม่พัฒนาเศรษฐกิจก้าวหน้า

แท้จริง ท่านหมายถึงให้รู้จักพอประมาณใน
การกินใช้เพื่อตัวเอง ให้ประหยัดบริโภค ไม่ใช่พาชื่อ
ให้ทำน้อย ๆ พอกินไปวัน ๆ เท่านั้น

ในขณะที่ยังมีแรงทำให้เหลือ เผื่อแผ่ใคร ๆ ที่
อดอยาก ไม่ควรสันโดษในทุกศกถ้าให้เช่นว่านี้

ใช้สันโดษผิดที่ทาง มันก็ขวางความเจริญ ตั้งที่หวาดกลัว อย่าสันโดษเรื่องขยันสร้างสรร เสียดุลละ

ผลสัมฤทธิ์ของเศรษฐกิจพอเพียง ตามแนว
พระราชดำริ ตั้งแต่โครงการหลวงเพื่อชาวเขาเผ่า
ต่าง ๆ ล้วนเกิดจากพื้นฐานตั้งต้นด้วยใจรู้จักพอ
คือสันโดษเป็นสำคัญ

เมื่อใจรู้จักยินดีในความพอเพียง ย่อมพอใจที่
จะพึงตนจนเต็มสติกำลังลำพังตัวเองไปก่อนอื่นใด

แน่นอนว่า คนมีอ้อมไม่แขนขาไม่พิการพิการ
ย่อมต้องพึ่งตน หาเลี้ยงตัวเองจนเหลือพอ ค่อย
เอื้อมเอื้อเฟื้อไปยคนอื่นต่อไปอีกได้

อย่างไรก็ตาม โลกทุนนิยมจะสามารถพัฒนา
เศรษฐกิจก้าวหน้าถึงไหน ๆ ได้ต่อเมื่อ ใช้โลหะเป็น
ตัวจูงจูงคนให้ทำงานเพื่อเม็ดเงิน กำไรได้เปรียบ
มากที่สุด

ในหลวงทรงปฏิเสธที่จะพาประเทศก้าวหน้า
อย่างมาก ดังที่เคยจะเป็นเสือตัวที่ห้าทิศทางนั้น

พระองค์ทรงเตือนประเทศอุตสาหกรรม
ก้าวหน้าเหล่านั้น จะพากันถอยหลังอย่างน่ากลัว

ความจริงก็ปรากฏ ประเทศที่เคยเฟื่องฟู ต่าง
ไปไม่ถึงดวงดาวต้องถดถอยตาม ๆ กัน

เพราะกำไรทุนนิยมมันสามานย์ ต้องเอาเปรียบ
ขูดรีด ฉ้อฉล ล้วงตักกินไล่คนอื่น จึงถึงทางตัน

มันช่างกลับตาลปัตรกับเศรษฐกิจพอเพียง
ซึ่งผลิตผลเพียงพอเพื่อตนจนเหลือกินกินใช้
ค่อยแบ่งปันให้พอเพียง เลี้ยงชุมชนกว้างเกื้อ
พอประมาณพอเหมาะต่อ ๆ ไป

แทนที่จะกอบโกยเม็ดเงินกำไรเอาเปรียบ
ใคร ๆ เปลาเลย

มีแต่เสียสละ ยอมขาดทุนเต็มใจให้เป็น
กำไร ตามหลัก ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา
OUR LOSS IS OUR GAINS

หลักคิดเหนือกระแสทุนนิยม ตามในหลวง
เท่ากับว่า เมื่อได้ให้อะไรๆ ออกไปเปล่าๆ แปลว่า
ได้กำไรชีวิตเต็มๆ จากการเสียของออกไปเท่านั้นๆ

ทำไปทำมาก็ตรงกันเผง กับทฤษฎีกำไร
ขาดทุนของอารยชนของพ่อครู แตกต่างอยู่ที่กำไร
บุญนิยม มีเชิงขยายรายละเอียดอีกยาวเหยียด
เพื่ออธิบาย เช่น...

การค้าบุญนิยม ๔ ระดับ ตั้งแต่ต่ำกว่าราคา
ตลาด ขายเท่าทุน ขายต่ำกว่าทุน สุดท้ายแจกฟรี

ต้นทุนตามหลักบุญนิยมตั้งว่านี่ คิดค่าแรง
ตัวเองเบ็ดเสร็จไว้แล้ว

ดังนั้น การขายขาดทุน เฉพาะค่าแรงตัวเอง
ไม่ต้องชั่งเนื้อมากกว่านั้น สามารถทำได้จริงเสมอ

สองพระโพธิสัตว์ใหญ่ต่างพาทำเศรษฐกิจ
พอเพียง กับเศรษฐกิจบุญนิยม ไปด้วยกันเป็นปี
เป็นขลุ่ยนำทั้ง

ระเบิดแห่งรักบริสุทธิ์

แต่ก่อนคนเรายังโง่ วันนี้เราทันท่วงค้อยหาย
โง่ขึ้นมาไม่น้อย เมื่อเกิดปรากฏการณ์คนไทยต่าง
อาลัยรักในหลวงสุดหัวใจ ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน
เห็นปานนี้เลย

พระประมุขแห่งสยามทรงเอาภาระ ดูแลทุกข์
สุขประชาชนทั้งแผ่นดินตลอดเจ็ดสิบปี นึกไม่ถึง
จริงๆ ว่าช่างยิ่งใหญ่ล้นฟ้า

ไม่เกิดธารน้ำตาร่ำให้ท่วมทันแผ่นดิน...

ต่างคนต่างไม่รู้เลยว่า แต่ละคนต่างซาบซึ้ง
ตรึงตราใจไม่แพ้กัน ต่างรักเทิดทูนในหลวงสุดจิต
สุดใจเป็นล้นพ้นเห็นปานนี้

มาถึงวันนี้ เราค่อยตื่นแจ้งว่าได้อาศัยบารมี
อยู่เย็นเป็นสุขในแผ่นดินของพระโพธิสัตว์ตัวจริง
เสียจริง

ตลอดพระชนม์ชีพ ในหลวงทรงงานเพื่อ
ประชาชนแท้ๆ ไม่หมายได้อะไรกลับคืน ท่านสอนให้

เรากล้าขาดทุนเป็นตัวกำไร พระองค์ทำน่ายุติตลอด
อย่างที่บอกให้ปิดทองหลังพระ เราฟังดูก็ว่าดีใจยังไม่
อยากปิดหลังพระเท่าไร ในเมื่อไม่มีใครเห็น

ณ ลมหายใจเอือนี้ ลูกพ่อหลวงที่อยาก
เดินทางรอยเท้าพ่อ อยากกตัญญูต่อแผ่นดิน
หลังจากทุ่มเททำเพื่อตัวเองมานาน ทำเพื่อ
ครอบครัวไม่น้อยแล้ว ยังเหลือทำเพื่อแผ่นดิน
นี้สิ น่าจะต้องดูอย่างในหลวงกันชัดๆ

ยิ่งนอกจากทำดีเพื่อพ่อ หน้าที่ได้เลยอย่าล้งเล
ทำกับประชาชนทั้งแผ่นดินนี้แหละ แม้ไม่หวังบุญ
ลาภยศโลกธรรมอะไรตอบแทน ก็ให้เป็นบุญช่าระ
กิเลสเห็นแก่ตัวนั่นใจ

**ปรากฏการณ์มหัศจรรย์แห่งรักบริสุทธิ์
แบบในหลวงเริ่มต้นเพียงลำพังพระองค์เดียว
ต่อเนื่องนานเจ็ดสิบปี บังเกิดผลจนทุกคนสุดซึ้ง
ในหัวใจไม่เสื่อมหาย**

มาดมั่นช่วยกันเสริมเติมเต็มต่อ กันอีกก็ล้าน
แรงแข็งขัน แผ่นดินไทย สยามเมืองยิ้มนี้ จะยิ่ง
เย็นศิราเพราะพระบริบาล ทวีคุณเหลือล้นปานใด

อย่างไรก็ดี เรื่องคงไม่ง่ายแม้แค่จะคิดรักมวล
มหาประชาชน ดังที่ในหลวงทรงมีน้ำพระทัย แสดง
ว่าพระองค์ทรงบำเพ็ญบารมีมานานชาติทีเดียว

พ่อหลวงแสดงปาฏิหาริย์ให้พวกเราเห็น
ประจักษ์แล้วว่า

เพราะในหลวงทรงเมตตา ในกายกรรมเมตตา
ในวจีกรรม เมตตาในมโนกรรม เมตตาให้ครบเครื่อง
ยอมได้เรื่องแบ่งปันข้าวของกินใช้ให้ประชาชนใช้
ประโยชน์ฟรีๆ เป็นสาธารณโภคีของแผ่นดิน

ตัวอย่างง่าย ๆ ถนนทางยกระดับหลายสาย
สัญจรตลอดปีไม่มีเสียตังค์ แทนที่จะเก็บผ่านทาง
ไม่ต้องเลย

สรุปทุกปัญหาใด ๆ หนีไม่พ้น ตั้งต้นด้วยจิต
เมตตา ลดละกิเลสตัณหาส่วนตัวน้อย ๆ หนอย
มุ่งมั่นประโยชน์สุขมหาประชาชนเป็นที่ตั้ง

หวังได้ว่า กระแสทำดีเพื่อพ่อจะต่อ ยอดน้ำใจ
รักบริสุทธิ์ด้วยเมตตาธรรมค้ำจุนมนุษยชาติถ้วนทั่ว
ทุกแผ่นดิน

* เพื่อเนกขัมมะ(ออกจากกาม)
ละทิ้งบ้านเรือนออกบวช
เพื่อประชาชน
ละทิ้งสุขจากป่าสู่เมือง.

“เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”
พระปฐมบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

เพื่อประชาชน

(สังจสวหายปณทิตชาดก)

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับ ณ โศภิตาราม ใกล้กรุงกบิลพัสดุ์ นครหลวงของแคว้นสักกะ ได้ตรัสแสดงสังจวารมียของพระองค์แก่พระสารีบุตรเถระ

ในอดีตกาล ทารกน้อยคนหนึ่งเกิดในตระกูลพราหมณ์มหาศาล(พราหมณ์ผู้มั่งคั่ง) ในกรุงพาราณสี ได้ชื่อว่า **สังจจะ**(จริงใจ)

เมื่อเติบโตเจริญวัยขึ้นแล้ว ได้ไปยังเมืองตักสิลา จำเรียนวิชาการต่างๆ ในสำนักอาจารย์ทิศาปาโมกข์(อาจารย์ผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง) ไม่ช้านักก็สำเร็จศิลปทุกอย่าง จึงเดินทางกลับคืนสู่กรุงพาราณสี

บิดามารดาก็ชื่นชมยินดียิ่ง ทั้งปรารถนาที่จะหาภริยาให้แก่**สังจมาณพ** เพื่อจะได้มอบสมบัติทั้งหมดให้อยู่ครองเรือน แต่สังจมาณพมิถ้อยอาศัยสันโดษ(ใจพอ)ใครในการออกบวช ต้องการเพิ่มพูนเนกขัมมบารมี(การประพฤติออกจากกาม) จึงกล่าวถึงคุณค่าของการบรรพชา และแสดงถึงโทษภัยของการครองเรือน ให้แก่บิดามารดา

ทั้งสองได้รับรู้

ครั้นอาศัยอยู่ที่เรือน รักษาหัวใจของบิดามารดาได้สักระยะหนึ่งแล้ว ก็ละทิ้งกองทรัพย์สมบัติมหาศาล สลัดลาภยศอันสูงส่ง พราจจากเครื่องญาติหมู่ใหญ่ ตัดความผูกพันทางเรือนทั้งหมด **ดุจช้างใหญ่ทำลายเครื่องพันธนาการที่ทำด้วยเหล็กฉะนั้น** แม้บิดามารดาจะมีใบหน้ามองด้วยน้ำตา ร้องไห้ร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ก็ตาม

สังจมาณพได้ออกบวชเป็น**ดาบส**(นักบวชผู้บำเพ็ญตบะเพากิเลส) เข้าไปอาศัยอยู่ในป่าทิมพานต์(ป่าหนาวบริเวณภูเขาทิมมัลลยแถบเหนือของอินเดีย) เลี้ยงชีวิตด้วยรากไม้และผลไม้ในป่า ไม่นานนักก็กระทำ**สมาบัติ๘**(สภาวะสงบระงับกิเลสอันประณีตยิ่ง ๘ อย่าง) และ**อภิญญา ๖** (ความรู้อันวิเศษยิ่ง ๖ อย่างที่ทำให้กิเลสหมดไป) ให้เกิดขึ้นได้ จึงเบิกบานอยู่กับฌาน(การเพ่งเพือกิเลส)และสมาบัตินั้น

จนกระทั่งวันหนึ่ง **สังจดาบส**ได้พิจารณาตรวจดูโลกด้วยตาทิพย์(ตาแห่งสัมมาทิฐิ) เห็นผู้คนจำนวนมากมาย ขวนขวายอยู่ใน**อกุศลกรรมบถ ๑๐**

(หนทางแห่งการทำชั่ว ๑๐ อย่าง) คือ

- ๑.ปาณาติบาต(การฆ่าคนและสัตว์)
- ๒.อทินนาทาน(ลักเอาของที่เขามีได้ให้)
- ๓.กาเมสุมิฉฉาจาร(ประพฤติดีผิดในกาม)
- ๔.มุสาวาท(พูดเท็จ)
- ๕.ปิสุณาวาจา(พูดส่อเสียด)
- ๖.ผรุสวาจา(พูดคำหยาบ)
- ๗.ลัมผัสปปลาปะ(พูดเพื่อเจ้อ)
- ๘.อภิขมา(โลภอยากได้ของเขา)
- ๙.พยาบาท(คิดปองร้ายเขา)
- ๑๐.มิจฉาทิฎฐิ(มีความเห็นที่ผิด)

เมื่อเป็นดังนี้หมู่ชนจึงได้ทำร้ายกันและกันอยู่ด้วยความหลงผิด โดยมีกาม(ความปรารถนาใคร่อยาก)เป็นตัวเหตุ ดังนั้นลัจฉดาบสจึงเกิดความคิดขึ้นว่า

“เราได้เห็นมหาชนชนในบาป ทะเลาะเบาะแว้งแย่งชิงกันอยู่ แล้วเราจะวางเฉยเสียขาดเมตตา ช่างเป็นการไม่สมควรเลย เพราะเราปฏิบัติเพื่อลัมมาลัมโพธิญาณ(การตรัสรู้ที่ถูกต้องได้ด้วยตัวเอง) ด้วยหวังจะแบกขนมหาชนทั้งหลาย ให้ออกจากเปือกตมคือสังสาร(การเวียนตายเวียนเกิด) แล้วให้ตั้งอยู่บนฝั่งคือ นิพพาน(การดับกิเลสทุกข์ได้สนิท) ฉะนั้นเพื่อไม่ให้ผิดต่อปฏิญญา(คำมั่นสัญญา)นั้น เราควรไปยังที่อยู่อาศัยของมนุษย์ ช่วยผู้คนเหล่านั้นให้ห่างเว้นจากบาปกรรม เลิกเบียดเบียนวิวาทกัน แล้วอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข”

ลัจฉดาบสคิดอย่างนี้แล้ว อำนาจแห่งความมีมหากรุณายิ่งเร่งเร้าอย่างหนักในจิตใจ ในที่สุดก็ปลงใจ ละทิ้งสุขอันเกิดจากสมบัติที่อยู่ในป่านั้น รุดออกจากป่าหิมพานต์ มุ่งหน้าเข้าสู่ชุมชนบ้านเมือง

เที่ยวแสดงธรรมฤทธิ์ อันเหมาะสมแก่จิตใจของผู้คนทั้งหลาย ชี้แจงถึงโทษภัยในการผิดพ้องหมองใจกัน ที่จะได้รับในปัจจุบันและในภพหน้า เพื่อทำให้เลิกทะเลาะทุ่มเถียงกัน หันมาสามัคคีปรองดองกัน สร้างประโยชน์ให้แก่กันและกัน

ทั้งยังตักเตือนถึงโทษภัยในการทำบาป และการทำความหยาบช้าต่างๆ เพื่อสงเคราะห์ให้ชนทั้งหลายละเว้นจากบาปกรรมเหล่านั้น หันมาตั้งอยู่ในกุศลกรรมบถ ๑๐(หนทางแห่งการทำดี ๑๐ อย่าง) คือ

- ๑.ปาณาติปาตา เวรมณี(เว้นจากการฆ่าคนและสัตว์)
- ๒.อทินนาทานา เวรมณี(เว้นจากการลักเอาของที่เขามีได้ให้)
- ๓.กาเมสุมิฉฉาจารา เวรมณี(เว้นจากการประพฤติดีผิดในกาม)
- ๔.มุสาวาทา เวรมณี(เว้นจากการพูดเท็จ)
- ๕.ปิสุณาย วาจา เวรมณี(เว้นจากการพูดส่อเสียด)
- ๖.ผรุสลาย วาจา เวรมณี(เว้นจากการพูดคำหยาบ)
- ๗.ลัมผัสปปลาปา เวรมณี(เว้นจากการพูดเพื่อเจ้อ)
- ๘.อนภิขมา(ไม่โลภอยากได้ของเขา)
- ๙.อพยาบาท(ไม่คิดปองร้ายเขา)
- ๑๐.ลัมมาทิฎฐิ(มีความเห็นที่ถูกต้อง)

แล้วสงเคราะห์คนบางพวกให้บวช ตั้งอยู่ในศีลสังวร(สำรวมศีล) คัมครองอินทรีย์(สำรวมตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ) มีสติสัมปชัญญะ(การระลึก รู้ตัวทั่วพร้อม) อยู่ในที่สงบ(จิตสงบจากกิเลส) บำเพ็ญฌาน(การเพ่งเพาภิเลส)และอภิญญา(ความรู้ที่ทำให้กิเลสหมดไป)ตามสมควรแก่ธรรม

***

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสแสดงชาดกจบแล้ว ทรงสรุปว่า

“ลัจฉดาบสในครั้งนั้น ก็คือเราตถาคตนี้เอง เราได้รักษาชนเป็นอันมากไว้ด้วยคำลัจ ไม่พูดเท็จต่อคำมั่นสัญญาของตน เราทำให้มหาชนสามัคคีกันได้ไม่ทะเลาะวิวาทกัน ให้เว้นจากการทำบาป หลุดออกจากความพินาศทั้งปวงแล้ว

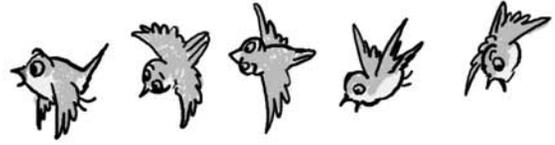
ดูก่อนสารีบุตร เธอจงทรงจำชาดกนี้ไว้ ด้วยประการฉะนี้แล”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๓๓ ข้อ ๒๔ อรรถกถาแปลเล่ม ๗๔ หน้า ๔๗๐)

สนามหลวงเปลี่ยนโลก(และโลก)

แจกไอศกรีม

แจกทาน

แจกอาหาร

๑. โลกที่มีแต่การยื้อแย่งแข่งขัน เปลี่ยนเป็นแบ่งปันเสียสละ

ช่วยเก็บขยะ

๒. สุขจากการได้ เปลี่ยนเป็นสุขจากการให้

๓. ที่เคยแตกแยกแบ่งสี เปลี่ยนเป็นสามัคคีมีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

กษัตริย์ซิกมี แห่งภูพาน

น้ำใจช่วยไทยด้วยกันเมื่อเป็นลม

(ขอขอบคุณภาพจากอินเตอชเน็ท)

ผมขอบอกให้เรารักพ่อ
แต่พ่ออยากให้เรารักกัน
พ่อไม่เคยบอกให้เขารักพ่อ
แต่พ่อบอกให้เขารักกัน

เพราะในหลวง
คือความรัก
ที่มีต่อ
ประชาชน

๔. ในหลวงจะทรงอยู่กับชาวไทยตลอดไป トラบเท่าที่
เราต่างมีความรักมอบให้แก่กันและกัน

กลุ่มคนที่คิดถึงผู้อื่น
มากกว่าตัวเอง
เห็นประโยชน์ส่วนรวม
สำคัญกว่าประโยชน์ส่วนตน
มีสัญชาตญาณแห่งการ
“ปิดทองหลังพระ”
ไม่หวังชื่อเสียง
ไม่หวังลาภยศ
ทุกข์ของคนอื่น
คือทุกข์ของเรา !

แค่คำว่า “รัก” ยังไม่พอ !

มีคำบางคำใช้ต่อทอดกันมาเป็นพันเป็นหมื่นปี แต่ความหมายเริ่มลึกลับเลื่อน

อาจเป็นคำเอ่ยแค่มารยาท

อาจเป็นคำเอ่ยแค่สวยงาม

ความหมายที่แท้ถูกละเลย ถูกกีดกร้อนไปตามกาลเวลา

สายธารที่เปลี่ยนทาง จาก “ผลลัทธิ” เหลือแค่ “ผลสำเร็จ” !

จาก “ความสุข” เหลือแค่ “อยู่ดีกินดี” !

จาก “คุณภาพ” เหลือแค่ “ปริมาณ” !

จาก “ทำให้สำเร็จ” เหลือแค่ “ทำแล้ว” !

สรรพสิ่งหากขาด “ความมุ่งมั่น” ก็จะกลายเป็นเพียงภาพยนตร์จัดฉาก !

ดูเหมือนใช่ แต่ไม่ใช่ !

เดือนตุลาคม ๒๕๕๙ เราสูญเสียมหาบุรุษ

ผู้ยิ่งใหญ่ ผู้มีชีวิตเพื่อคนไทย แผ่นดินไทยตลอดเวลา

ตลอดทุกวัน...ทุกชั่วโมง...ทุกลมหายใจของท่าน !

มหาบุรุษเมื่อจากไปสู่สรวงสวรรค์ ภารกิจของท่านเสร็จสิ้น...โลกมนุษย์พลอยได้อานิสงส์ การสั่งสมบารมีตลอดชีวิต...ยุติชั่วคราว จะมาบังเกิดอีกครั้ง ไม่รู้นานแค่ไหน !

วงจรกิจติมหาบุรุษเป็นโลกุตระ !

วงจรกิจติบุรุษเป็นสังสารวัฏ !

หากเป็นตำนาน ก็เป็นตำนานแสนยิ่งใหญ่ ตำนานปีศาจ ท่านเกิดมาเพื่อยุแหยให้แตกแยกให้เกลียดชังกัน !

ตำนานวีรบุรุษ ท่านเกิดมาเพื่อกู้ชาติ !

ตำนานมหาบุรุษ ท่านเกิดมาเพื่อปราบทุกข์

<https://plus.google.com/wm/1/108659481498629317344/posts/CkFWMcmqv6>

เช็ญ ของปวงชน...ของแผ่นดิน !

ทำความทุกข์ให้เบาบางให้หายไป

ทำความอดให้อึดท้อง

มหาบุรุษบางท่านเด่นในคุณธรรม

มหาบุรุษบางท่านเด่นในเศรษฐกิจปากท้อง

และมหาบุรุษบางท่านเด่นในหลายๆ ทาง

ผลงานปรากฏชัด ตรวจวัดที่ประชาชน !

กลุ่มที่ ๑ จากความอดอยากเริ่มอึดปาก
อึดท้อง ดำเนินชีวิตพอเพียง มีภูมิคุ้มกัน

กลุ่มที่ ๒ จากคนธรรมดา ปรับปรุงตน พัฒนา
ตน เป็นผู้มั่งคั่งคุณธรรม

คุณธรรมชุดแรก เก็บไว้ใช้คนเดียว

คุณธรรมชุดที่ ๒ เก็บไว้ใช้กับผู้อื่น

กลุ่มที่ ๓ เป็นกลุ่มที่มีสำนึกมีความรับผิดชอบ
สูง

เป็นกลุ่มคนที่คิดถึงผู้อื่นมากกว่าตัวเอง

เห็นประโยชน์ส่วนรวมสำคัญกว่าประโยชน์

ส่วนตัว

มีลัญชาตญาณแห่งการ “ปิดทองหลังพระ”

ไม่หวังชื่อเสียง ไม่หวังลาภยศ

ทุกข์ของคนอื่น คือทุกข์ของเรา !

ประชาชนทั้ง ๓ กลุ่ม หากเป็นลูกก็น่าจะ
หมายถึง ลูกคนสุดท้าย-ลูกคนกลางและลูกคนโต
คนสุดท้ายต้องฝึกตนมาเป็นลูกคนกลาง
ลูกคนกลางต้องฝึกตนมาเป็นลูกคนโต
ลูกคนโตก็ฝึกตนให้เก่งขึ้น ลงมาช่วยลูกคน
สุดท้ายให้มากขึ้น

มหาบุรุษท่านจากไป แม้ภารกิจมีเสร็จสิ้น แต่
กาลเวลาท่านกำหนดมาแค่นี้

งานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกรา !

เสียน้ำตาอย่างเดียวไม่เพียงพอ ต้องสืบสาน
เจตนารมณ์ของมหาบุรุษที่ทุ่มเทชีวิต มิใช่แค
ชาตินี้ แต่ทำมาเป็นภักย์เป็นกัลป์ !

ได้เวลาสืบทอดอุดมการณ์แห่งมหาบุรุษ
เริ่มได้เลย... วันนี้แหละ !

☞

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๓๑๖

ฉบับที่แล้ว ๓๑๖ เรากำลังพูดถึงนายไชยบุญย์ (อดีตธัมมชโย) เจ้าสำนักงานบิน“ธรรมกรวย” (อันว่า“กรวย”คำนี้ หมายถึง รูปทรงที่เป็น“กรวย” ที่มันมีปากบานออกไปไม่มีวันจะสิ้นสุดการยาวยืนานออกไป เพราะมันตรงกับ“ความรู้และความจริง”ของสำนักนั้นนั่นเอง) เราอาศัยรูปลักษณะของ“กรวย” และเป็น“กรวย”ที่มีปากยืนปากยาวออกไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุดแบบ“นันทสตอป”(nonstop) ทั้งคำว่า“กาลเวลา”กันไปเลยทีเดียว “รูปและนามในความเป็นกรวย”ทั้งหมดนั้นแหละคือ “ความจริงกับความรู้”ประดามีของ“สมเ้าไชยบุญย์” ซึ่งในการศึกษาเราก็ขออาศัยตัวอย่างนี้มาใช้ยืนยันเท่านั้น ว่า ในโลกนี้มีคนทำจะนี้จริง

ซึ่งเป็นตัวอย่างที่นาน ๆ ในโลกจะมีคนกล้าหน้าด่านทานทนดิ่งตันทำผิดทำชั่วกัน ทั้งคดีโลกและทั้งคดีธรรมหนักหนาสาหัสได้ปานฉะนี้ แต่เขาโง่งมกายไม่รู้รู้สึกเลยจริง ๆ

ต้องขออภัยต่อผู้อ่านทั้งหลายอย่างมากด้วย ที่เอาตมาใช้ภาษาใน“การตำหนิ” (นิคฺคหะ) ผู้ทำลายศาสนา ซึ่งเอ่ยเป็นภาษา“ตำหนิ” เป็น“การข่ม” เป็น“การกล่าวโทษ”จริง ๆ ผู้อ่านก็ได้อ่านชัด ๆ ว่า เป็นภาษาที่บอกถึงความไม่ดีไม่งาม เสื่อมทรามต่าง ๆ มากมายของนายไชยบุญย์หรือของสำนัก

ธรรมกาย ซึ่งพูดชัด ๆ ตรงตามความเป็นจริงที่เป็นที่มีของเขา

ผู้อ่านบางคนก็อาจจะว่าเอาตมา“ตำหนิ” นายไชยบุญย์ หรือตำสมีธัมมชโย

ที่จริงเอาตมา“ตำหนิ”(นิคฺคหะ)ตามธรรมวินัยซึ่งเป็นการแสดงธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ทำตามปกติ คือ การติเตียนคน ซึ่งควรแก่การติเตียนหรือข่ม อัน...ฟังติเตียนหรือข่ม(นิคฺคเหตุพพ) โดยใช้ภาษาให้ตรงตามความเป็นจริงที่เขาเป็น เขาทำอยู่ จะได้ชัด ๆ

“คนชั่ว”ที่ทำชั่วยิ่ง ๆ ขึ้น เนื่องจากในใจของเขาเต็มไปด้วย“กิเลสโลภ”เห็นแก่ได้มาให้ตนยิ่ง ๆ ขึ้น นั้น เขาจะแสดงตนออกไปด้วยกายกรรม วจิกกรรมให้คนเข้าใจว่า“เขาเป็นคนดี-เขากำลังทำความดียิ่ง ๆ ขึ้น”ด้วยความคิดปรุงแต่งที่ตัดจริตประดิดประดอย แสดงอาการทางกาย(กายวิญญูติ)และอาการทางวาจา(วจีวิญญูติ)ให้กลบเกลื่อน“ความชั่ว”ของเขาให้เก่งที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้

จึงยิ่งเป็น“กายกรรม-วจิกกรรม”ที่“ชั่ว”ซ้ำซ้อน ชนิดที่เลวร้ายบรรยายยากมาก เพราะมัน“ดูดี”ที่“บวกเลข”ยิ่งขึ้น

แค่“บวกเลข”คนที่โง่ก็จะหลงเชื่อ เห็นว่า“ดี”ตามกันได้สำเร็จ แต่ยังหลอกคนที่ฉลาดรู้ทัน ไม่ได้ “คนชั่ว”ก็จะเลวยิ่งขึ้น ด้วยการคิดปรุงประดิดประดอยตัดจริตแสดงอาการทางกาย(กายวิญญูติ)และอาการ

ทางวาจา(วจิวิญญูติ)ให้“ดูดี”ยิ่งขึ้นกลบเกลื่อน
“ความชั่ว”ของเขาเก่งยิ่งขึ้น ๆ เสมอ

ดังนั้น คนผู้ยิ่ง“ชั่วกว่า” ร้ายกาจกว่า
จะใช้เล่ห์ฉลาดยิ่ง ๆ ขึ้น ทำให้“ดูดี”ที่“คุณเลว”
ทับทิวเป็น“มหาเลว”ยิ่งขึ้น ๆ

ก็จะยิ่ง“ดูดี”ยกกำลัง“อภิมหาเลว”ที่
ร้ายแรงยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก ๆ ๆ ๆ

ซึ่งอาตมากำลัง“ตำหนิ”(นินคหะ)เขา แต่
ผู้เข้าใจ“พฤติกรรม”ของอาตมาไม่ได้ เพราะ
ไม่รู้ว่าอาตมาใช้“ธรรมวิธี”ของพระพุทธเจ้า

ผู้ไม่เข้าใจเรื่องศาสนาพุทธที่เรียนรู้
“ความบริสุทธิ์ทางจิตใจ” และความบริสุทธิ์
ทาง“กายวิญญูติ-วจิวิญญูติ” แล้วแสดง
ความบริสุทธิ์ทั้ง“กาย-วาจา-ใจ”เป็นหนึ่ง
เดียวตรงกัน มันก็ชื่อ ๆ ตรง ๆ แข็ง ๆ แรง ๆ
เป็น“ความจริงใจ”ที่แสดงความจริงอย่าง
สด ๆ จึง“ดูค่อนข้าง”ไปข้างไม่อ่อนโยน ไม่นิ่ม
นวลสุภาพ แต่ก็ชัดเจนจริงใจ มั่นใจจริง ๆ

ว่า...

“ความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่ง
ทั้งโลก ในที่สุด” แม้จะใช้เวลายาวนาน

คนเข้าใจอาตมาผิดมาก ว่า โกรธเคือง
หรือเกลียดชังนายไชยบุญย์ไม่ชอบใจสำนัก
ธรรมกาย หรือทำไม่ดีต่อนายไชยบุญย์-
ทำร้ายนายไชยบุญย์ ดูเป็นการกระทำที่
ไม่เหมาะสมไม่ควรอย่างยิ่ง

ถ้าจะพูดให้ถูกต้อง“สัจจะ”แท้แล้ว เท่า
ที่อาตมาพูดด้วยภาษาทั้งหลายออกมานั้น

มันสื่อ“ความจริง”ที่เป็น“สภาวะผิดหรือ
ตำหนิที่ร้ายต่อทั้งโลกทั้งธรรม”ของสมิ
ไชยบุญย์นี้ มันสื่อออกมาได้ไม่ถึงร้อยเชิง
ขั้นที่สลับกลับกลอกยกย่อนับซ้อนไปมา
ของ“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”ที่นายไชยบุญย์
เขาประมวลเอา“ความง่าย”ที่คนเข้าใจได้
ของกายวิญญูติ-วจิวิญญูติ”แสดงหลอกคน

คนจึง“หลง”ได้ง่าย เพราะเขาเก่งยิ่ง
ใน“เล่ห์กล”(tactics)เชิงนี้ ตามที่เขาได้สั่งสม
ความเก่งชนิดนี้มาหลายกัปป์หลายกัลป์ เขา
จึงมีได้จริงโดยการเป็น“เจ้าของ”เล่ห์กลชนิดนี้
จริง ไม่มีใครบังอาจลอกเลียน ไม่มีใครมี
“พรนรก”(bad talent)ขั้นพิเศษออกปานนี้ได้
เท่าเขา ใครทำเทียมเขาไม่ได้เด็ดขาด

เขา“ทำผิดบาป”ชั่วหนักหนาสาหัส
สุด ๆ ต่อศาสนาพุทธ

อาตมาจำเป็นจริง ๆ ที่จะต้อง“ตำหนิ”
เขา อาตมาทำตามคำสอนของพระพุทธเจ้า
อาตมาทำหน้าที่“ปฏิโกสนา”(ด้านอย่างจ้ง ๆ-
ด้านอย่างเต็มที)ตามฐานะที่เขาก็ชื่อว่าพุทธ
อาตมาก็ชื่อว่าพุทธ

อาตมาถือว่า เขายังใช้“รูปลักษณ์”หรือ
ใช้“ฉายา”เรียกตนว่า“พุทธ”อยู่ ก็ต้องนับว่า
ยังมี“ส่วนร่วมเป็นพุทธกันอยู่”(พุทธสังวาส)

และอาตมาก็ยังไม่ได้ละลาบละล้วง
ไปถึงขั้น“อุกโกฏนา” คือ ยังไม่ใช้การรื้อฟื้น
คดี แต่อย่างไรใด เพราะ“คดี”ของเขายังไม่
ได้ตัดสิน ยังต้องช่วยกันเร่งรัดจัดการด้วยซ้ำ

ก็ขอยืนยันด้วยความจริงใจอย่างที่สุดว่า อาตมาไม่ได้โกรธเกลียดนายไชยบุญเลย แต่คนเข้าใจใน“ความเมตตาของนายไชยบุญ”ของอาตมา ที่สื่อออกมาไม่ได้ เท่านั้น

อาตมา“ตำหนิติเตียน”นายไชยบุญจริงๆ เพราะเขาทำผิดมากจริง เขาน่าตำหนิอย่างมาก อาตมาก็ตำหนิเขามาก ตำหนิเขาหนัก ตำหนิเขาแรง เพราะเขาทำผิดแรงผิดหนักจริง ๆ ก็ต้องกล่าวจริงให้ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งนั้น เป็นการช่วยเขาแท้ๆ

เขาทำบาป“มากกว่ามาก”เกินไปแล้ว

เช่น เขาสอนคนให้“มักใหญ่-มักมาก” (มหิจะ) สอนให้คนมี“ความอยากร่ำอยากรวย”(มหิจะตา)ขนาดหนักดังที่เขาทำ เป็นต้น มันหักล้างคำสอนของพระพุทธเจ้าชนิดที่“ทำทลายยับยั้ง”ว่า ข้าจะสอนอย่างนี้ ใครจะทำไม? พระพุทธเจ้าจะสอนยังงี้ก็เรื่องของพระพุทธเจ้า!!...อะไรปานนั้นเลย

เขาทำตนใหญ่จริง ๆ...!!!!

โดยเฉพาะเรื่อง“ทาน” เขาสอนชนิดคนละโลกกับพระพุทธเจ้าอย่างไม่แคร์อะไร

เขาแสดงออกใจงั่งแง ไม่อำพราง แสดงโวหาร แสดงวาทกรรม ให้คนเข้าใจว่า ถ้าใครมา“ทำทาน”กับเขา กับสำนักของเขาแล้ว จะพบ“ความศักดิ์สิทธิ์”ของเขา นำพาให้ผู้ทำทานประสบผลสำเร็จร่ำรวย อย่างมหัศจรรย์ เขาประกาศโป้ง ๆ ออกปานนี้

ให้“ตั้งจิตมุ่งมั่นแน่วแน่”เลยว่า จะต้อง“หวัง”ในผลทาน -ให้“ผูกพัน”กับผลทาน -ให้“สังสมบารมี”ในผลทาน -แล้วจะเป็น“เสียบึงให้ตนไปเมื่อตายไปชาติหน้า”อีกตลอดไป

เขาสอนอย่างนี้ “หักล้าง”คำสอนของพระพุทธเจ้าสิ้นเชิง(‘ทานสูตร’ในเล่ม๒๓ ข้อ๔๙)

เขาอวดวิเศษที่นอกกริต ทั้งยกตนใหญ่กว่าใครหมด ทั้งหักล้างคำสอนพระพุทธเจ้าเลอะไปด้วย“เดรัจฉานกถา-เดรัจฉานวิชา”โต้ง ๆ ไม่มีอาย ไม่รู้แม้แต่“ศีล”

เขาละเมิดหมดตั้งแต่“จุลศีล”ไปเดียว เช่น ข้อ๑ “ละการฆ่าสัตว์ เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ วางทัณฑะ วางศาสตรา มีความละอาย มีความเอ็นดู มีความกรุณา หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่”

อาตมาไม่รู้ว่าจะเขาจะฆ่าสัตว์หรือเปล่า หรือจะฆ่าคนหรือเปล่า ไม่ฆ่าเองแต่จะสั่งฆ่าหรือเปล่า อาตมาไม่รู้หรือก ไม่มีหลักฐานเรื่องนี้ แต่เห็นความใจดำอำมหิตสุด ๆ ของเขาอย่างชัดแจ้งชัดเจนเหลือเกินที่เขาทำร้ายคนธรรมดา คน เอาเปรียบคนอย่างไม่แคร์ใดเลย

เขา“ใจ”ดำอำมหิตสุดโหดเกินมนุษย์ ทำร้ายคนด้วย“พลังโลภจิต”สุด ๆ อย่างเห็น ๆ

เขาขูดรีดเงินทองจากคนหน้าหนาสาหัสด้วยเล่ห์เหลี่ยมวิธีชั่วเลว อย่างไม่เคยเห็นใครจะรีดได้เก่ง“ชิบหาย”(หายนะ)ขนาดนี้มาก่อน จนคนต้องหมดเนื้อหมดตัว แล้วเขาก็ไม่เคย

ไยดี เขาทำปานฉะนี้ทุกคนก็เห็นก็รู้กันถ้วนทั่ว
มันเท่ากับ“เขา‘ฆ่า’คนตายทั้งเป็น” ซึ่ง
ร้ายกาจยิ่งกว่า“ฆ่าคนตายทั้งตาย”เป็นไหน ๆ
มันจึงเป็น“วิธีฆ่าคนตายทั้งเป็นที่ร้าย
กาจยิ่งกว่าการฆ่าคนให้ตายทั้งตาย” ซึ่งเป็น
วิธีการ“เชิงซ้อนที่ซับซ้อน”ไม่รู้ก็ชั้นก็ตลบที่
ลวงให้คนหลงว่า“เขาทำดี-หวังดีต่อคนทั้ง
หลาย” มันสลับซับซ้อนหนักหนาจนนำมา
คลีคลายขยายหาความเป็นลำดับให้เห็นง่าย
ไม่ได้ หรือหาเงื่อนต้นมาบอกได้ยากสุดยาก
ตามที่อาตมาได้กำลังพยายามอยู่นี้แล

“จุลศีล”ข้อ ๒ ละการลักทรัพย์ เว้นขาด
จากการลักทรัพย์ รับแต่ของที่เขาให้ ต้องการ
แต่ของที่เขาให้ ไม่ประพฤติตนเป็นขโมย เป็น
ผู้สะอาดอยู่

เขาเป็นผู้สะอาดมั๊ย? เขาไม่ประพฤติตน
เป็นขโมยมั๊ย? เขาต้องการแต่ของที่เขาให้มั๊ย?
เขารับแต่ของที่เขาให้มั๊ย? เขาเว้นขาดจากการ
ลักทรัพย์มั๊ย? เขาละการลักทรัพย์มั๊ย?

ประเทศนี้จะไขความจริงนี้ออกมาให้
ชัดเจนกระจ่างได้มั๊ย? เมื่อไหร่?

ไม่ว่า“จุลศีล”ข้ออื่น ๆ ใด ๆ เขาไม่เคย
คำนึงว่าเขาจะต้อง“สังวรศีล” เขาละเมิดทั้งนั้น
แม้แต่“ละกรรมเป็นข้าศึกแก่พรหมจรรย์-เว้น
ขาดจากการพูดเท็จ-ละคำส่อเสียด(คำส่อเสียด
นี้เขาร้ายกาจขนาดยุให้บริวาร“บอยคอตสังคมอื่นหมด”
ด้วยการสะกดจิตและใช้“โหวต”ครอบงำให้เห็นว่าโลกนี้มี

แต่“พวกเขา”เท่านั้นเป็น“คนดี-คนถูก” ด้วยวิธีง่าย ๆ ว่า“ช่อง
นี้ช่องเดียว” แล้วอย่าไปสนใจคนอื่นคณะอื่นทั้งหลาย ใคร
เขาจะด่าจะว่า ต้อง“ปล้อยวาง”หมด มันเป็นยอดธรรมะนะ
“การวางนี่!!!! อย่าไปแลคนอื่น เพราะคนอื่นทั้งหลาย“ใจ”หมด
ทุกคนนอกจากพวกเขา“ผิดหมด ต่ำหมด” เขาฉลาดปานนี้)

เห็น“อภิมหาฤทธิ์เดช”ของ“ช่องนี้ช่อง
เดียว” กับ“การสะกดจิต”ที่มีประสิทธิภาพมั๊ย?

ทั้งนั้น ๆ ไม่ว่า“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหา
ศีล”ข้อไหน เขาไม่แยแส เพราะ“เขาเป็น
คนไม่สังวรศีล” เขาเพื่อเจ้า ไม่อิงหลักไม่
อิงธรรมพระพุทธเจ้า เขาประดับตบแต่งทั้ง
ร่างกาย ทั้งดอกไม้ของหอม เอามาประดับ
ประดิดประดอยทำเล่นอย่างผลาญพร่าสาหัส
เพื่อความยิ่งใหญ่ จะซิบหายวางปวงอย่างไร
เขาทำซิบหายได้อย่างไม่ยี่หระ

ยิ่งศีลข้อ“เว้นขาดจากการรับเงินรับทอง-
เว้นขาดจากการรับร่านาที่ดิน” ศีลข้อนี้ เป็นชนั
กปากคอเขาอยู่จนปานนี้ เขาก็ยังยึดถือตั้งต่อรัฐ
ต่อเจ้าหน้าที่ประเทศ ต่อใครที่ใหญ่ที่สุด มี
อำนาจที่สุด เขาทำทายเป็นหมดอย่างที่เขาเห็น ๆ
เขาไม่ยอมตามคำสั่งศาล เขาคือต่อข้อหาของ
ศาล เขาไม่ยอมให้จับตามคำสั่งศาล เขาอยู่
อย่างผู้มีอำนาจเหนือใครในประเทศนี้โดยไม่มี
ใครสามารถทำอะไรเขาได้

ใครจะใหญ่กว่าเขา หา..!!!!????

เมื่อยขณะนี้ แค่สาธยายมาแค่นี้ก็..

ยิ่ง“มหาศีล”อันเป็นเรื่องของเดรัจฉาน

กถา(การพูดที่ยิ่งพางมไปในโลกต่ำลงๆเสื่อมลงๆ) และ
เดรัจฉานวิชา(การพาทำพาประพฤติไปได้ภพชาติ
ของสวรรค์ของนรกยิ่งๆขึ้น โดยไม่ละภพ ไม่ลดชาติ)

ผู้รู้ทางพุทธธรรมเป็นที่นับถืออย่างยิ่ง
ในวงการพุทธศาสนา เช่น ท่านเจ้าคุณพรหม
คุณาภรณ์ทักท้วงก็แล้ว ตำหนักก็แล้ว ฯ

เขาก็ยังคงดี้อด้านดันทุรังเอา“กิเลส”
ของคนปุถุชนทั้งหลายเป็นที่ตั้ง แล้วก็ใช้
คราบแห่งความเป็นนักบวชของพุทธศาสนา
เขาสะกดจิตคน ครอบงำความคิด ล้วงตับ
กินไส้คน อยู่อย่างหน้าด้านเป็นที่สุด

เขาจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ตาม ว่าเขา
“สะกดจิต”(hypnotise) แต่เขาสะกดจิตครอบงำ
ความคิดคนเหล่านั้นจริง ๆ จนเขาได้ผลใจ!!!

เขาสรรหา“เล่ห์กล”สารพัดมาหลอก
คนให้หลงเชื่อว่า“เขาคักดีลึกลับ”มีฤทธิ์เดช
ทำให้คน“ร่ำรวย”ได้ ประสบผลสำเร็จในโลก
ธรรม อันหมายถึง ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกีย
สุข นั่นเอง อย่างไม่น่าเชื่อ

คนผู้ไม่รู้ว่่าทุกอย่างมาแต่“เหตุ” ก็ทิ้ง
ซึ่งแท้ๆแล้ว “ผล”ที่เขาได้นั้นมาจาก
“เหตุ”คือ เดรัจฉานกถา-เดรัจฉานวิชา ที่
เขา“จูงใจคน”ด้วย“วิธีสะกดจิต” แล้วคนผู้
ถูกสะกดก็หลงเชื่อฟังนับถือเขาอย่าง“คน
มีเดช-คนมีคุณ-คนเป็นพระเจ้า”สุดวิเศษ

เพราะนายไชยบุญนั้นไม่รู้เรื่องของ
“กาย”ของ“จิต” นายไชยบุญไม่รู้ความเป็น

จริงของ“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ”
เลย สมิไชยบุญมีดจมงมฉายไปกับ“รูป-
เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ”ต่างหาก

สมิไชยบุญจึงสอนตรงกันข้ามกับ
คำสอนของพระพุทธเจ้า ๑๘๐ องค์ พระ
ธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าทรงสอนให้
คนเป็น“อาริยะ” เป็น“โลกุตระ” ลดละจาง
คลายจากการยึดติด“ภพ” สอนให้“ดับชาติ”

แต่นายไชยบุญสอนให้คนมีจิตเป็น
“เปรต”ผู้เห็นกระหายหิว“ความรวย” ทำให้
คนให้“ติดภพ-ยึดชาติ” เกิดแล้ว เกิดอีก ไม่มี
สิ้นภพจบชาติ ยิ่งพากันอวิชา-มิจฉาทิฎฐิ

นายไชยบุญโกหกคนว่า ผู้มีภพ มีชาติ
ไปสู่สรวงสวรรค์นี้แหละคือ“ผู้มีบารมี” บารมี
นี้จะพาไป“นิพพาน” ซึ่งมันเป็นภพ-ชาติ

“นิพพาน”คือ ความสิ้นภพจบชาติ

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้คน“สิ้นภพจบ
ชาติ” โดยเฉพาะให้“สิ้นบุญสิ้นบาป”(บุญ
ปาปบริกฺขิโณ)เป็นอรหันต์ แต่เขาดันสอนให้
คน“ยึดภพยึดชาติ” ให้“พอกบุญพุนบาป”

โดยเฉพาะเขาไม่มี“ความฉลาด”แม้แต่น้อย
ที่จะรู้ว่าพระพุทธเจ้าทรงสอนให้คน
“สิ้นบุญสิ้นบาป” โดยลดภพ-ลดชาติได้ก็
เป็น“ส่วนบุญ”(บุญภาคิยา) หรือ“กำจัดบาป
ลดบุญ”ไปตามลำดับ เป็น“เสขบุคคล” ซึ่ง
ผู้ชำระ“บาป”ลดลง “บุญ”ก็น้อยลงไปตาม

เมื่อเป็น“อเสขบุคคล”ก็เป็นผู้“สิ้นบุญ

สิ้นบาป” เป็นคน“ไม่มีบุญไม่มีบาป”(บุญญาปาป
ปริกษิโณ)อีกต่อไปแล้ว สมิไชยบุญย์ไม่มีทางรู้

ผู้เป็น“อเสขบุคคล”คืออรหันต์ ไม่ต้อง
“ทำบุญ”กันอีกแล้ว ตนไม่ต้องใช้“บุญ”อีก
ต่อไปแล้ว เพราะตนได้ชำระ“บาป”หมดสิ้น
เกลี้ยงแล้ว หน้าที่ของ“บุญ”ก็เสร็จจบแล้ว

ชำระจิตของตนสะอาดหมดจด(สจิตต
ปริโยปนัง)แล้วถึงขั้น“นิจจัง-ธวัง-สัสสตั้ง-
อวิปริณามธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปัง”ก็
“ไม่ทำบาปทั้งปวงอีก”(สัพพปาปัสส อกรรมง)

ดังนั้น อรหันต์ผู้ยังมี“การกระทำ”(กรรม)
ใด ๆ อยู่ ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสานสุด
ท้ายไปจากโลก “การกระทำ”ของอรหันต์
ทุกกรรมจะเป็น“กุศล”ทั้งนั้น ซึ่งไม่ใช่
“บุญ”แล้ว ตามโอวาทปาติโมกข์ที่ว่า “สัพพ
ปาปัสสละ อกรรมง กุสลัสสุปปัสสัมปทา”

สังเกตให้ดี “การกระทำของผู้หมดสิ้น
บุญสิ้นบาปแล้ว”คือ อรหันต์ จึงมีแต่“กุศล”
ไม่ใช่“มีบุญ” บุญหมดไปแล้ว งอกอีกไม่ได้

เพราะมัน“หมดบุญหมดบาป”(บุญญา
ปาปปริกษิโณ)แล้ว การกระทำใด ๆ อีกจึงไม่
เป็น“บุญ”ใดได้อีกต่อไป รู้“บุญ”ให้ดีให้ถูก ๆ

เพราะไม่ต้องใช้“บุญ”อีกต่อไปแล้ว
เป็นผู้“จบกิจ” บรรลุอรหันต์เรียบร้อยแล้ว

อรหันต์จึงเป็นผู้“หมดสิ้นบุญ”(บุญญาปริก
ษิโณ)ไม่ใช่เป็นผู้มี“บุญ” เพราะ“บุญ”ไม่ใช่สิ่ง
ที่ทำได้ผลแล้ว ยิ่งได้ ยิ่งมีมาก แต่หมดยิ่ง

เรื่อง“บุญ”ที่อาตมากำลัง“เปิดเผย”
ความจริง ซึ่งชาวพุทธทั้งหลายเข้าใจผิดกัน
หรือ“มิจฉาทิฏฐิ”นี้ เป็นเรื่องสำคัญมาก ก็
เพราะคำว่า“บุญ”ที่มิจฉาทิฏฐินี้แหละที่ทำให้
ให้ศาสนาพุทธเสื่อมหนักมากจนย่ำแย่ใน
วงการพุทธทุกวันนี้ พุทธจึงมีแต่สร้างกิเลส

“บุญ”คำนี้ไม่ใช่“กิเลส”ที่จะ“ได้มา”เลย
แต่“บุญ”เป็นสิ่งที่ถ้าใคร“ทำบุญ”เกิดผลบุญ
หรือมี“ส่วนบุญ”(บุญญาภคิยา,บุญญาภาค)เกิดขึ้น ผู้นั้น
ยิ่งจะ“สิ้นกิเลสไป” จนที่สุด“หมดบุญ”

มีหลักฐานยืนยันชัดเจนว่า “บุญ”นั้น
ไม่ใช่“สมบัติ”(สิ่งที่“ได้มา”ด้วยดี)ที่คนจะสะสม
ให้มีมากขึ้น ๆ “บุญ”สะสมให้มี“อับติ”ไม่ได้

แต่ผู้ทำ“บุญ”คือผู้ทำ“วิบัติ”(สิ่งที่เสียไป,
หมดไปด้วยดี) ทำ“บาป”นั่นเองให้“วิบัติ”ไปจาก
จิตสันดานของตน ผู้มี“กิเลส”จึงต้องมี“บุญ”

ผู้ได้“ส่วนบุญ”คือ ผู้“กิเลส”เสียไป กิเลส
ลดลงตามลำดับ ผู้“กิเลส”หมด ก็“หมดบุญ”

“ส่วนบุญ”(บุญญาภาค,บุญญาภคิยา)จึงเอา
ไปแบ่งให้ใคร ๆ ไม่ได้ เพราะ“บุญ”เป็น“กรรม
(การกระทำของตน)”เท่านั้น(กัมมัตสสะ) ตนเท่านั้น
ที่เป็น“ทายาทของกรรม”(กัมมทายาท) จะเอา
“การกระทำของตนที่เป็นของตน”(กัมมัตสสะ)
ไปให้เป็น“การกระทำของคนอื่น”ได้ยังไง?

“ตนกระทำ”มันก็“ตนเป็นผู้ทำ” แล้ว
คนอื่นมันจะแบ่งเอา“การกระทำ”ของตน
ไปเป็น“การกระทำของคนอื่น” “ทำ”ได้ยังไง?

ก็“การกระทำ”(กรรม)มันของใครก็ของคนนั้น“ทำ” แล้วเราจะแบ่ง“การกระทำ”ของเราที่เราเป็นผู้“ทำ”เองแท้ ๆ แล้วนั้น ..ไปให้เป็น“การกระทำของผู้อื่น” แบ่งยังไง?!!!!

ตอบหน่อยซิ?

“การกระทำ”คือ “กรรม”นั้น ส่วนที่เป็น“สมบัติ”ของตนคือ“กุศล” แต่“การกระทำ”ที่มีส่วนเป็น“วิบัติ”ไปจากตน จึงจะคือ“บุญ”

เข้าใจดีขึ้นมั๊ย?

และแค่คำว่า“กรรม”นี้ ก็ยังเป็นได้ทั้ง“บาป”และทั้ง“บุญ” ถ้า“กรรม”ใดทำกิเลสลดได้กรรมนั้นเป็น“บุญ” “บุญ”ต้องกิเลสลด

ดังนั้น ผู้ทำ“กรรม”ตรงตามสัมมาทิฏฐิ และสำเร็จเป็น“บุญ”ได้ แต่ละสังโยชน์ ผู้นี้ก็มีส่วนบุญ”(บุญญภาค) เป็นผู้ลด“บาป”ของตนหมด“บาป”ไปเป็นส่วน ๆ “บุญ”คือเสียไป

“บุญ”มิใช่ได้มา ถ้าใครยังคิดจะแบ่ง“ส่วนบุญ”ที่หมายถึง “ส่วนเสียไป”อันเราทำให้“เสียไป”ได้สำเร็จ กิเลสก็“ลด”ลงไป

ไอ้ที่“ลด”ไปได้ คือ มัน“ออกไป”จากตน(เนกขัมมะ) มัน“ไม่มี”ในตนไปตามลำดับ จนที่สุดทำให้มันหมดสิ้นจากจิตตน

ผู้นี้ก็“ไม่มีบุญไม่มีบาป”(บุญญาปาปปริกขิโน)

ผู้“ไม่มี”ในตนแล้ว จะเอา“ความไม่มี”ทั้ง“บุญ”ทั้ง“บาป”ที่ไหน ไปให้ใคร ๆ

เห็นมั๊ยว่า ผู้ที่ยังมีการ“แบ่งส่วนบุญ”ไปให้ใคร ๆ อยู่ จึงเป็น“มิชฉาทิฏฐิ”ใต้ง ๆ

เพราะ“ส่วนบุญ”คือ ส่วนที่หมดไป ๆ

อย่าอูตริ“แบ่งส่วนบุญ”ให้คนอื่นคนนี้เป็นอันขาด เพราะ“บุญ”คือวิบัติ มิใช่สมบัติที่จะนำมา“แบ่งส่วน”ให้ใครต่อใครได้

ซึ่ง“บุญ”นี้มีหน้าที่“ชำระกิเลส”เท่านั้น หรือ“กำจัดบาป”ที่มีในจิตสันดานให้สะอาดหมดจด”(สันตางัง ปุนาติ วิสเรติ) เป็น“วิบัติ”แท้ ๆ

คำว่า “บุญ”หรือ“บุญญา”นี้มีหลักฐานหลงเหลืออยู่ในพจนานุกรม บาลี-ไทย-อังกฤษ ฉบับภูมิพโลภิกขุ(เล่ม ๕ หน้า ๒๔๑๖

บรรทัดที่ ๓ จากบนลงมา) ซึ่งเป็น“หลักฐาน”ที่สำคัญมาก แม้ในพจนานุกรมนั้นเองผู้ทำพจนานุกรมเองก็ไม่แน่ใจว่าจะเป็นจริง ถึงกับเปรยไว้ว่า “คำอธิบายนี้แปลกทีเดียว”

ปานนั้นเลย ในความรู้เรื่อง“บุญ”ที่เหลืออยู่

ถ้าอาตมาไม่นำมายืนยันด้วยความมั่นใจในยุคนี้ “บุญ”ก็จะถูกคนผู้ไม่รู้หรือหลงผิดว่า“บุญ”คือ“กุศล” ซึ่งเป็นความหมายออกนอกจริตพุทธไปอย่างถาวรจนกว่าจะสิ้นพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้าสมณโคดมแน่ ๆ

เพราะในวงการพุทธศาสนาทุกวันนี้ ได้เข้าใจผิด(มิชฉาทิฏฐิ)ไปสนิทแล้วว่า “บุญ”ที่จากบาลีว่า“บุญญา”นี้ เป็น“สิ่งที่ได้มา”สะสม

ถ้าไม่มีหลักฐานนี้ อาตมาก็คงยากมากกว่านี้ ที่จะยืนยันกับชาวพุทธทั้งหลาย ได้ว่า “บุญ”หมายถึง “สิ่งที่เสียไป”ต่างหาก

ดังนั้น “อภิสังขาร ๓”ได้แก่ บุญญา

ก็แสดง“วจิวิญญูติ-กายวิญญูติ”ตามที่เราเห็น
ควรว่า ตรงกับ“ความจริง”มากที่สุด คนจะ
ได้รู้แจ้งรู้จริงตรงตาม“ความเป็นจริง”..ไง!

“ใจในใจ”ของอาตมาจิตเป็นกลางจริง ๆ
ไม่มีอาการโกรธหรือไม่ชอบเขา ...จะเชื่อ
อาตมามั้ยละ ว่า อาตมาไม่มีอกุศลจิตพวก
นั้น เชื่อมั้ยละว่าอาตมาอ่านจิตตนเองออก

(๑)ในใจของอาตมามี“อัพยาถต”จริง ๆ
คือ ไม่เป็นทั้งกุศล และไม่เป็นทั้งอกุศล

(๒)ในใจของอาตมามี“สุญญะ”จริง ๆ
คือ มันไม่มีอคติใดๆแฝง โลกก็ไม่เป็นใจ,
โกรธก็ไม่มัวจิต, หลงก็มีไม่หมองอารมณ์เลย
สะอาดว่างโล่งโปร่งตลอดทั่วถ้วนหัวใจจริง ๆ

(๓)ในใจของอาตมามี“อุเบกขา”จริง ๆ
คือ จิตมันเป็นกลาง ไม่เอียงเอนไปข้างสุข
ข้างทุกข์ใด จิตอทุกขมสุขขบริสุทธิอยู่ “สงบ”
เพราะไม่มีกิเลส ซึ่งมีใจจิตที่ถูกสะกดให้ไม่คิด
ให้อยู่นิ่ง ๆ ไม่ทำการงานใด แต่“จิตสงบ”แบบ
นี้ยังมีพลังทำงานดี จิตเร็วจีคล่องแคล่วด้วย
“มูทุ”ของตมเท่าที่ตมมี“ไหวพริบปฏิภาณ”ก็
ว่องไว-“ปรับจิตใจ”ก็ทำได้เร็วตามบารมีตม

ซึ่ง“อุเบกขา”นี้จะมี“คุณวิเศษ ๕”ได้แก่
๑.บริสุทธิตา ๒.ปริโยทาทา ๓.มูทุ ๔.กัมมัฏฐา
๕.ปภัสรา เป็นธรรมที่วิวัฒน์พัฒนาไปได้อยู่
เรื่อย ๆ ตามความอดุสสาหะของผู้พากเพียร

“มูทุ”เป็นธาตุ ๑ใน ๕ ของ“อุเบกขา ๕”
นี่คือจิตวิเศษ จิตหัวอ่อน ที่ทั้งรู้ไวเร็วทั้งตั้งง่าย

“อุเบกขา”จึงวิวัฒน์พัฒนาพลังงาน
จิตเจตสิกของโพธิสัตว์แต่ละท่านไปต่อ
เรื่อย ๆ จะเก่งมากเก่งน้อยก็ตามบารมีของ
ตน ๆ จนกว่าจะบรรลุ“สัมพันธู”สูงสุดเป็น
พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง ก็จะเป็นได้
สูงสุดเท่ากัน เช่นเดียวกันเป็นหนึ่งในท่านั้น

ซึ่ง“เป็นหนึ่งในท่านั้น”นี่คือ“เอกลักษณ์”
เฉพาะที่มีในศาสนาพุทธหนึ่งเดียวในโลก

และ“เอกลักษณ์”นี้ก็เป็น“๑ ลักษณะ
ใน ๔ ลักษณะ”ของพุทธ “๔ ลักษณะ”ได้แก่

๑) อัตตลักษณะ = ลักษณะที่มีในตน
ของใครก็เฉพาะของคนนั้น เป็นของคนอื่น
ไม่ได้ เพราะเป็น“กัมมัตสกตา-กัมมทายาท-
กัมมโยนิ-กัมมพันธู-กัมมปฏิสรโณ”

และ“อัตตลักษณะ”นี้ สูงสุดยังสามารถ
ทำ“ลักษณะ ๒”ได้ด้วยตนเองอีกด้วย

ได้แก่ ลักษณะของ“อุปจยะ”นี้ ๑ คือ
ประสงค์จะทำให้เกิดด้วยตนเองก็ได้ กับ
ลักษณะของ“สันตติ”นี้ ๒ คือ ประสงค์จะไม่
ทำให้เกิด ก็ไม่ต่อสันตติ(ไม่ให้มี“ความสืบต่อ”)
หรือจะให้เกิดก็ต่อสันตติด้วยตนเองก็ได้

๒) เอกลักษณะ = ลักษณะหนึ่งเดียว
ที่มี“คุณวิเศษ”(อตุตฺตริมนุสสรฺรรม)เช่นนี้มีเฉพาะ
ของพุทธเท่านั้น ไม่มีในศาสนาอื่น

๓) ปัจจัตตลักษณะ = ลักษณะที่คน
ทำให้เกิดได้เฉพาะตนเท่านั้นจึงจะรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงในตนของตนได้แท้ คนอื่นรู้แทนไม่ได้

นี่คือปัจจัยตั้ง เวทิตัพโพ วิญญู หิ จริง ๆ

๔) พุทธลักษณะ = ลักษณะของพุทธ โดยเฉพาะ เป็น“โลกุตระ” มีศาสนาเดียวในโลก ที่พระพุทเจ้าทุกพระองค์ตรัสรู้ได้ด้วยตนเอง(สัมมาสัมพุทธ) ตามแบบซึ่งมี“พุทธคุณ ๘” เป็นต้น พระพุทเจ้าทุกพระองค์ต้องมีต้องเป็นได้ ถึงได้ในจุดนี้ ที่สูงและไกล ห่างจากความสามารถอื่น ๆ ชนิดที่ไม่มีผู้ใดที่ปฏิบัติด้วย“ทฤษฎี”อื่นจะสามารถทำได้เท่าเทียม

นี่คือ ความจริง ที่จริงใจ ไม่มีอคติ ไม่มีหลงตน ไม่มุ่งข่มใคร ไม่ใช่ฟุ้งซ่านเพื่อเจ้อ

ถ้าไม่เชื่อ อาตมาก็จนปัญญาแล้ว ก็เป็นอันหมดคำพูดที่จะแจ้งความจริงแก่กัน

ก็ขอพูด“ความจริง”ที่บริสุทธิ์ใจจริงใจของอาตมาแท้ ๆ เท่านั้นก่อนก็แล้วกัน

ศาสนาพุทธนั้นพระพุทเจ้าท่านตรัสไว้ชัดว่า “ดำหนิผู้ควรดำหนิ ชมผู้ควรชม” (นิคคณฺห นิคคหารหํ ปัคคณฺห ปัคคหารหํ : พระไตรปิฎก เล่ม ๒๗ ข้อ ๒๔๔๒)

ดังนั้น สิ่งที่ควรดำหนิกันชัดเจนใต้ง ๆ ตามที่สมัชชายนุญได้ทำขึ้น ได้ประพฤติ ต่ำหยาบซับซ้อนชนิดที่คนรู้ทันได้ยากปานนี้ ทำความเสียหายหนักหนาสาหัสกันเหลือหลาย อย่างนี้ ใครไม่ดำหนิ อาตมาก็ว่า ผู้นั้นไม่รู้ แม้รู้ก็ไม่กล้า ผู้ไม่กล้าก็คือ ผู้ยังไม่แข็งแรงพอที่จะทำ ถ้าแข็งแรงพอที่จะทำ ผู้นั้นก็ต้องทำ ไม่เช่นนั้นผู้นั้นก็ไม่รักไม่ปกป้องศาสนา

เท่านั้นเอง เป็นคนอกตัญญูต่อศาสนา

ในขณะที่เห็นอยู่ไหนที่ว่า คนผู้นี้กำลังทำร้ายศาสนาพุทธอันมีพระคุณล้นหัวของตนอย่างหาอะไรเทียบไม่ได้อยู่หัด ๆ แต่เราก็ทำเหมือนไม่เห็น ไม่มีอะไร เราไม่ได้ไปตบไปตีเขา เพียงแต่พูดบอกความจริงว่าเป็นความจริง ความไม่จริงเป็นความไม่จริง ให้ตรงให้ชัดเจน ให้รู้ครบถ้วน แม่นแท้เท่านั้น

ถ้าไม่ดำหนิ ก็เท่ากับเราไม่มี“เมตตา”ที่จริง ผู้มีอัชฌาสัยแห่ง“ความกรุณา”จริง จะไม่เมินหรือไม่ดูตาย จะติ ทนไม่ได้ที่จะกตัญญูกตเวทิต่อพระพุทเจ้า ต่อพุทธศาสนาแท้

ที่ตินี้ก็แค่พูดบอกความจริงเท่านั้น ว่าเขาผิดไปแล้วนะ หยุดเถอะ แก้ไขเถอะ ก็แค่พูดบอกเท่านั้น มันกระแทกเนื้อตัวที่ไหนกัน

เราไปทำกระทบเขา(สัมผัส)จนกระทั่งเจ็บตัวที่ไหน เขาเห็นแค่ด้วยตาผ่านแสง เขาได้ยินแค่เสียงพูดผ่านลม เขาจะแตะกัณฐ์ก็ไม่มี จะกระทบลิ้นก็ไม่ถึงอย่างนั้น

แต่“ใจ”ของเขาต่างหากที่จะยอมรับผิดหรือไม่? จะสำนึกหรือไม่? จะแก้ใจตนใหม่?

อาตมา“เห็นควร”ว่า ต้องบอก สงสารเขา-เวทนาเขา ไม่อยากให้เขาต้องตกหนัก ลึกจมไปมากกว่านี้ แคน้ก็หนักก็ลึกมากเกินกว่าคนควรจะมีมากจะลึกไปแล้ว พอที่เถิด

ความเห็นของอาตมาเป็นอย่างนี้ละ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ
● พิมพ์ฉัตร ชูโต

● ตอนจบ

อดีตนักการเมืองคนหนึ่งเคยเป็นที่ปรึกษาของบริษัท คาร์ไลท์กรุ๊ป (เงินทุนด้านน้ำมันและอุตสาหกรรมสัญชาติอเมริกัน) แล้วลาออกเพื่อเป็นนายกรัฐมนตรีนับสิบสองครั้ง (แล้วถูกประชาชนขับไล่และทหารปฏิวัติ) จึงไม่ต้องประหลาดใจที่อเมริกาจะสนับสนุนอดีตนายกา ตระกูลนี้ทั้งในยามอยู่ในอำนาจและพ้นจากอำนาจ ทูตอเมริกันจึงเฟ้นพานุ่นวายหาทางทำให้กลุ่มนี้กลับคืนสู่อำนาจอีก โดยไม่สนใจที่ถูกมองว่ากำลังแทรกแซงกิจการภายในของไทยหรือไม่ อย่างไร ....

ทำไมต้องรู้ทัน?

ตอน การปล้นชิงและการใช้อำนาจเป็นธรรม (Despoliation and Despotism)

ผนวก ๓

ต้นกำเนิดของทุนนิยมคาวบอย

ประวัติศาสตร์ของสหรัฐอเมริกาเต็มไปด้วยการต่อสู้ทางชนชั้น แม้แต่การต่อสู้เพื่ออิสรภาพในปี ๑๗๗๖ ก็เกิดขึ้นจากการขูดรีดของ “นายทุนโจร” อังกฤษซึ่งมุ่งแต่การทำกำไรและ “ส่งส่วย” ให้กษัตริย์หลังการตั้งประเทศ บริษัทมีเพียงประมาณ ๒๐๐ บริษัทและถูกควบคุมอย่างเข้มงวดเพราะชาวอเมริกันยังจำได้ดีถึงการรีดนาทาเร้นดังกล่าว นอกจากนั้นประธานาธิบดี ทอมัส เจฟเฟอร์สัน (ค.ศ.๑๘๐๑-๑๘๐๙, คนที่ ๓) ยังได้เตือนถึงการคุกคามของ “นายทุนโจร” และระบบการปกครองแบบ “Plutocracy” หรือการปกครองโดยกลุ่มคนรวย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขาเตือนถึงอันตรายของภาคการเงิน แต่นายทุนโจรซึ่งเชื่อว่าความร่ำรวยเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงมอบให้แก่ผู้ที่ศรัทธาและประพฤติดี ก็ไม่ละความพยายามที่จะเข้าครองอำนาจโอกาสของพวกเขามาถึงหลังสงครามกลางเมือง (ค.ศ.๑๘๖๑-๑๘๖๕) นายทุนโจรซึ่งร่ำรวยจากการขายอาวุธยุทธโธปกรณ์ให้ทั้งฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ได้ถือโอกาสที่บ้านเมืองอ่อนแอและวุ่นวาย เข้าซื้อนักการเมืองและศาล รวมทั้งเข้าครอบงำพรรครีพับลิกันในทศวรรษ ๑๘๗๐ พอถึงทศวรรษ ๑๘๙๐ นายทุนโจรอย่าง จอห์น ดี. ร็อกกีเฟลเลอร์ (น้ำมัน) แอนดรู คาร์เนกี (เหล็ก) ตระกูลมอร์แกน (การเงิน) ตระกูลกูลด์ (รถไฟ) ตระกูลเมลลอน (อุตสาหกรรมและธนาคาร) และอื่น ๆ ก็ผูกขาดกิจการต่าง ๆ ทั่วประเทศรวม ๓๑๙ แห่ง ในนามของทรัสต์ (Trust) แต่ถูกศาลสั่งว่าผิดกฎหมายในปี ๑๙๑๑ อย่างไรก็ดีตาม ความละโมภของนายทุนโจรก็ทำให้เกิด “เศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่” (The Great Depression) ระหว่างปี ๑๙๒๙-๑๙๓๓ (พ.ศ.๒๔๗๒-๒๔๗๖) ซึ่งส่งผลกระทบไปทั่วโลกรวมถึงประเทศไทยจนเกิด “ข้าวยากหมากแพง” และเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองในปี พ.ศ.๒๔๗๕

หลังจากความคิดในเรื่องการโอนทุกกิจการให้เป็นของเอกชนหรือนายทุนของ ฟรีดริค ฮาเยค ในยุค ๑๙๕๐ (พ.ศ.๒๔๙๓) ได้พิกตัวอยู่ในกลุ่มมหาเศรษฐีซึ่งนำโดยตระกูลร็อกกี เฟลเลอร์ เมื่อถึง ค.ศ.๑๙๗๑ (พ.ศ.๒๕๑๔) ซึ่งริชาร์ด นิกสัน เป็นประธานาธิบดี เขาได้เสนอแต่งตั้งนักกฎหมายที่ปราดเปรื่องชื่อ เลวิส เอพ เพาเวลล์ ให้เป็นผู้พิพากษาศาลสูงซึ่งก็ได้รับการรับรองจากสภาสูงที่สุด (ในสหรัฐฯ ประธานาธิบดีแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลสูงที่สุดโดยเสนอชื่อให้สภาสูงรับรอง และผู้ได้รับการแต่งตั้งดำรงตำแหน่งตลอดชีวิต)

ก่อนรับตำแหน่ง เลวิสเป็นนักกฎหมายฐานะดีที่ให้บริการแก่บริษัทและเศรษฐีผิวขาวในภาคใต้ของประเทศ
สองสามเดือนก่อนเข้ารับตำแหน่งเขาเขียนจดหมายประทับตรา “ลับ” ถึงยูจีน ชิดนอร์ จูเนียร์ เพื่อนของ
เขาซึ่งเป็นประธานหอการค้าอเมริกัน “(American Chamber of Commerce) และจดหมายดังกล่าวได้ถูก
กระจายไปถึงโต๊ะซีอีโอทั่วประเทศ คำแนะนำที่ปรากฏในจดหมายนำไปสู่การวางนโยบาย การจัดตั้งองค์กร
และการลงมือปฏิบัติในเวลาต่อมา ในจดหมาย เลวิส เอฟ เพาเวลล์ แนะนำให้ผู้นำธุรกิจใช้ศาลสูงสุดเป็น
เครื่องมือทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจและการเมือง ฉะนั้น ศาลสูงในเวลาต่อมามักตัดสินและตีความกฎหมาย
และรัฐธรรมนูญให้เป็นประโยชน์แก่นายทุนเสมอ เช่น พิพากษาว่าบริษัทมีสิทธิได้รับการปกป้องเท่ากับ
“บุคคล” (person) และบริจาคเงินให้นักการเมืองและพรรคการเมืองเพื่อใช้ในการรณรงค์ทางการเมือง
ได้อย่างไม่จำกัด นอกจากนี้ เลวิสยังแนะนำให้เผยแพร่อุดมการณ์และแนวคิดทางเศรษฐกิจแบบตลาด
เสรีให้แก่โรงเรียน มหาวิทยาลัยและสถาบันต่าง ๆ ทั้งประเทศเพื่อฟื้นฟูพลังอำนาจของกลุ่มธุรกิจทั้งใน
ระดับท้องถิ่นและระดับชาติ รวมทั้งรื้อถอนกฎหมายและกฎระเบียบที่วางไว้โดยประธานาธิบดี แฟรงคลิน
ดี รูสเวลต์ให้หมด สิ่งแรกที่ทำคือจัดตั้งองค์กร “ถังความคิด” (think-tank) ขึ้นนับสิบตั้งที่กล่าวแล้วเพื่อ
การแทรกซึม เผยแพร่ ให้เงินอุดหนุนและครอบงำ รวมทั้งการจัดตั้งองค์กร “รากหญ้า” องค์กรเอกชน
และองค์กร “วิทยาศาสตร์ขยะ” ส่วนทางภาคการเมือง เมื่อพรรครีพับลิกันได้เป็นประธานาธิบดี (ได้ใน
อัตรา ๒:๑ เมื่อเทียบกับพรรคเดโมแครต) อเมริกันก็ลดการช่วยเหลือโรงเรียนและมหาวิทยาลัย (ให้ออก
นอกระบบ) แล้วส่งนายทุนเข้าอุดหนุนและเป็นกรรมการ (แม้แต่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ก็มีการตั้งบริษัท
ฮาร์วาร์ด แมเนจเมนต์ เพื่อทำธุรกิจและไปซื้อป่าขนาดใหญ่อันดับสองของนิวซีแลนด์เอาไว้เพื่อการได้
“คาร์บอนเครดิต”)

นอกจากนี้ยังนำระบบ “ประชาธิปไตยก้าวหน้า” (Progressive Democracy) ของวอลล์เตอร์ ลิปแมน
มาใช้โดยสื่อมวลชนซึ่งรวมศูนย์อยู่ในกลุ่มทุน “ครอบงำ” (media control) ให้ชาวอเมริกันคลั่งไคล้ในกีฬา
และบันเทิง รวมทั้งให้บริโภคนตลกเป็นหนึ่งจะได้ประพุดตลกเป็นเพียง “ผู้ชม” (spectator) ในทางการเมือง
การทำงานอย่างจริงจังและต่อเบื้องภายใต้เงินสนับสนุนขั้นต้นจำนวน ๙๐๐ ล้านดอลลาร์ของบรรดามหา
เศรษฐี ทำให้ลัทธิ “ทุนนิยมคาวบอย” (Cowboy Capitalism) หรือ “กฎของป่า” (Law of Jungle) หรือ
“การค้าเสรี” (Free Trade) กลายเป็นวาระแห่งชาติในยุคของ โรนัลด์ เรแกน จนถึง บาร์ก โอบามา ซึ่ง
รับเงินบริจาคจากวอลล์สตรีทและถูกมองว่าเป็น “ของปลอม” (fake) จนคะแนนเสียงหดหายใน
ปัจจุบันเพราะไม่มีการ “เปลี่ยนแปลง” ตาม “คำคุย” แต่กลับเดินตามรอยเท้าของ ยอร์ช บุซ (ลูก) ทุกฝีก้าว

หมายเหตุ : พรรคการเมืองในอเมริกามีสองพรรคใหญ่ ๆ ได้แก่ รีพับลิกัน ซึ่งเป็นพรรคของเศรษฐี
ซึ่งนิยมการค้าเสรี (กฎของป่า) และไม่ต้องการให้รัฐบาลแทรกแซง ส่วนพรรคเดโมแครตมักมีนโยบาย
ช่วยเหลือคนชั้นกลาง คนยากจนและคนผิวดำ ชาวอเมริกันจึงแยกกันถือหางอย่างค่อนข้างชัดเจน
(Bi-partisan) ส่วนนโยบายต่างประเทศทั้งสองพรรคต่างสนับสนุนการขยายอำนาจการครอบงำโลกของ
บริษัทข้ามชาติของตน

“ประชาธิปไตยของสหรัฐฯ กำลังถูกจับเป็นตัวประกัน รัฐสภาอเมริกันไม่สามารถออกกฎหมาย
ใด ๆ ได้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากกลุ่มล็อบบี้ของบริษัท ที่ควบคุมเงินสำหรับการรณรงค์ทางการเมืองของ
พวกเขา คัดค้านและประสิทธิภาพของประชาธิปไตยของสหรัฐฯ กำลังใกล้จะล่มสลาย มันเป็นอีกยุคหนึ่งใน
ประวัติศาสตร์ที่เงินและอำนาจของบริษัทได้ครอบงำการทำงานรัฐบาล”

อ๊ กอร์ ล

อดีตรองประธานาธิบดีสหรัฐฯ

ผนวก ๔

ทรัพย์สินทางปัญญาและการจารกรรม

ในทศวรรษที่ ๑๖-๑๗ อินเดียและจีนคือศูนย์กลางของการปั่นด้ายและการทอผ้าของโลก อินเดียมีอุตสาหกรรมขนาดย่อมครบวงจรโดยมีทั้งการปลูกฝ้าย การปั่นด้ายจนถึงการทำเป็นเครื่องนุ่งห่ม ส่วนจีนก็มีความโดดเด่นทางด้านผ้าไหมอันเรียบลื่นและมันระยับ อังกฤษในยุคก่อนอุตสาหกรรมมีแต่การเลี้ยงแกะและการทอผ้าขนสัตว์ด้วยมืออย่างหยาบ ๆ ซึ่งอังกฤษก็หวงแหนมากเพราะเป็นสินค้าส่งออก บริษัทอีสต์อินเดียตะวันออก ซึ่งถือกำเนิดในปี ๑๖๐๐ (พ.ศ.๒๑๔๓) เพื่อแข่งขันกับโปรตุเกส ฮอลแลนด์และฝรั่งเศสในภาคตะวันออกได้สิทธิจากกษัตริย์ให้ผูกขาดการค้าและยึดดินแดนได้ การได้เห็นและเรียนรู้การปั่นด้ายและทอผ้าฝ้ายของชาวอังกฤษในอินเดียทำให้เกิดอุตสาหกรรมผ้าฝ้ายในอังกฤษ โดยเครื่องปั่นด้ายและทอผ้าฝ้ายที่ทำด้วยโลหะเครื่องแรกถูกสร้างและจดทะเบียนสิทธิบัตรในอังกฤษโดยเจมส์ ฮาร์กรีฟ ในปี ๑๗๗๐ (พ.ศ.๒๓๑๓) เครื่องของเขามีกระสวยแปดตัวซึ่งสามารถควบคุมได้โดยคนคนเดียว ต่อมามีการเพิ่มให้มีกระสวยถึง ๑๐๐ ตัว ในระยะแรกอังกฤษนำเข้าฝ้ายจากอินเดียและห้ามส่งออกเครื่องจักรอย่างเด็ดขาด โรงงานสิ่งทอนี้เป็นโรงงานอุตสาหกรรมแรกของอังกฤษที่จุดประกายให้เกิดอุตสาหกรรมอื่น ๆ ในเวลาต่อมา

แรงงานที่ใช้ในโรงงานสิ่งทอข้างต้นได้แก่แรงงานเด็กและสตรี แรงงานเด็กมีตั้งแต่อายุ ๕ ขวบขึ้นไป ทั้งนี้เพราะการปั่นด้ายนั้นไม่ซับซ้อนนัก ส่วนสตรีที่นิยมได้แก่สตรีที่มีครอบครัวและลูก ๆ ที่รออยู่ที่บ้าน แรงงานดังกล่าวเป็นแรงงานที่วุ่นวาย ยอมรับค่าแรงต่ำ ๆ เวลาทำงานที่ยาวนาน แม้สถานที่ทำงานจะเต็มไปด้วยฝุ่นฝ้ายและความร้อน

โรงงานสิ่งทอและอื่น ๆ ของอังกฤษ เริ่มต้นด้วยการปกป้องทางภาษีและกฎระเบียบอื่น ๆ เช่น ห้ามนำเข้าสิ่งทอผ้าฝ้าย แต่ส่งเสริมการส่งออกและการขนส่งต้องทำโดยเรืออังกฤษเท่านั้น และนั่นทำให้สินค้าฝ้ายของอังกฤษในระยะเวลาดังกล่าวของศตวรรษที่ ๑๙ มีสัดส่วนเกือบครึ่งของสินค้าส่งออกทั้งหมด การปกป้อง กีดกัน และอุดหนุนทำให้อุตสาหกรรมสิ่งทอของอังกฤษเติบโตจนสามารถผูกขาดตลาดโลก (และทำลายอุตสาหกรรมของอินเดีย) ได้จนถึงทศวรรษ ๑๙๓๐ (พ.ศ.๒๔๗๓) การก่อกำเนิดอุตสาหกรรมสิ่งทอในประเทศอื่นของยุโรปล้วนเกิดจากการขโมยความลับและละเมิดสิทธิบัตรของอังกฤษ โดยเริ่มจากฝรั่งเศสและกระจายไปยังประเทศอื่น

สำหรับสหรัฐฯ ซึ่งอยู่บนอีกฝั่งหนึ่งของมหาสมุทรแอตแลนติก การขโมยความลับทำโดยนักคณิตศาสตร์ฐานะดีชื่อ ฟรานซิส แคมป์เบล โลเวลล์ โดยในปี ๑๘๑๐ (พ.ศ.๒๓๕๓) เขาพร้อมด้วยภรรยาและบุตรชายได้เดินทางไปอังกฤษด้วยข้ออ้างว่าเพื่อฟื้นฟูสุขภาพ ทั้ง ๆ ที่จุดประสงค์ที่แท้จริงคือการจารกรรมความลับทางด้านสิ่งทอของอังกฤษ เพื่อนชาวอเมริกันเพียง ๒-๓ คนเท่านั้นที่รู้แผนร้ายดังกล่าว เขาได้เข้าเยี่ยมชมโรงงานด้วยความช่วยเหลือของเพื่อนชาวอังกฤษ ความถนัดในทางคำนวณทำให้เขาจดจำรายละเอียดของเครื่องปั่นและเครื่องทอได้ อุตสาหกรรมแรกของสหรัฐฯ จึงเกิดจากการจารกรรมทางอุตสาหกรรม (industrial espionage) ดังกล่าวข้างต้น และเสริมด้วยความรู้ที่ติดตัวคนงานที่เคยทำงานในโรงงานสิ่งทอของอังกฤษที่อพยพไปอยู่ในสหรัฐฯ ในเวลาต่อมา

โรงงานสิ่งทอขนาดใหญ่รุ่นแรกตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำแมสซาชูเซตต์และนิวแฮมเชียร์ โดยใช้ฝ้ายจากแรงงานทาสผิวดำในภาคใต้ เด็กและสตรีคือแรงงานชั้นดีเหมือนในอังกฤษ และสภาพการจ้างงานก็ไม่แตกต่าง

กันคือค่าแรงต่ำ ชั่วโมงการทำงานยาวนาน โรงงานเต็มไปด้วยฝุ่นฝ้าย ต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่ครึ่งและทำงานวันละ ๑๒ ชั่วโมง เวลาพักน้อยนิด และมักถูกล่วงละเมิดทางเพศ บางครั้งคนงานเสียชีวิตจำนวนมากเพราะอัคคีภัย ระหว่างปี ๑๘๘๐-๑๙๓๐ (พ.ศ.๒๔๒๓-๒๔๗๓) โรงงานสิ่งทอค่อย ๆ ย้ายไปตั้งอยู่ในภาคใต้เพราะแรงงานราคาถูกและไม่ต้องขนฝ้ายเป็นระยะทางไกล ๆ พอถึงศตวรรษที่ ๑๙ สหรัฐฯ ก็สามารถทำลายการแข่งขันของอังกฤษได้

ปัจจุบัน ฝ้ายที่ปลูกในภาคใต้ของสหรัฐฯ ครองตลาดโลกร้อยละ ๖๐-๗๐ % เกษตรกรทั้งหมดได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลและได้รับการสนับสนุนด้านการวิจัยและพัฒนาจากมหาวิทยาลัย “เท็กซัส เอ & เอ็ม” เกษตรกรอเมริกันนั่งทำงานในรถแทรกเตอร์ขนาดยักษ์ที่ติดเครื่องปรับอากาศ ใช้ดาวเทียมควบคุมการหว่านเมล็ดพันธุ์ ใส่ปุ๋ย และเก็บเกี่ยว ซึ่งทั้งกระบวนการใช้พลังงานสูงกว่าชาวไร่ฝ้ายในแอฟริกา แต่พวกเขา ร่ำรวยด้วยเงินอุดหนุน ฝ้ายอเมริกันถูกส่งไปสู่ตลาดโลกในราคาต่ำกว่าความจริง และทำให้ชาวไร่ฝ้ายในแอฟริกาไม่มีเงินพอแม้จะซื้อปุ๋ย ไม่สามารถยืมเงินของตัวเองได้และต้องคอยพึ่งความช่วยเหลือจากนอกประเทศตลอดมา นอกจากนั้นประเทศยากจนในแอฟริกา (และทวีปอื่น ๆ) ที่กู้เงินจากไอเอ็มเอฟยังถูกเงื่อนไขของสัญญาเงินกู้ให้เปิดเสรีเศรษฐกิจของประเทศซึ่งเรียกว่า “Structural Adjustment Program -SAP” และลดการช่วยเหลือประชาชนทางด้านสังคม เช่น การศึกษาและการรักษาพยาบาลจนเป็นเหตุให้อายุขัยเฉลี่ยของชาวแอฟริกันหลายประเทศลดลงระหว่าง ๓-๘ ปี (ชาวอเมริกันใช้เงินกว่า ๗,๐๐๐ ดอลลาร์ต่อคน ในการรักษาพยาบาล ในขณะที่งบประมาณดังกล่าวของประเทศในแอฟริกาเพียง ๒๐-๕๐ ดอลลาร์ต่อคนต่อปีเท่านั้น)

เรื่องราวข้างต้นทั้งหมดชี้ให้เห็นว่ายุโรปตะวันตก ซึ่งเคยยากจนได้เรียนรู้วิทยาการต่าง ๆ จากทั้งจีน อินเดียและอาหรับ แต่เมื่อเอาไปลอกเลียนหรือปรับใช้กลับตั้งระบบ “ลัทธิบริต” เพื่อกีดกันประเทศอื่น แต่ก็ถูกจารกรรมโดยสหรัฐฯ ซึ่งก็พัฒนาอุตสาหกรรมด้วยการกีดกัน ปกป้องและอุดหนุนจนเข้มแข็งแล้วจึงผลักดันลัทธิ “ทุนนิยมคาวบอย” เพื่อเอาเปรียบประเทศเล็กประเทศน้อยทั่วโลก ยิ่งกว่านั้นยังพัฒนาอุตสาหกรรมของตนโดยใช้แรงงานทาส (slave labour) และ “โรงงานนรก” (sweatshop) พฤติกรรมข้างต้นเป็นเหตุให้ ดร.ฮา-จูน ชัง (Ha-Joon Chang) นักเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ เขียนหนังสือชื่อ “Kicking Away The Ladder” เปิดเผยถึงการขึ้นบันไดของตะวันตก ไปขึ้นบันไดแล้วก็เตะบันไดทิ้ง เพื่อกีดกันประเทศกำลังพัฒนาและดำรงไว้ซึ่งเศรษฐกิจอาณานิคม(colonial economy) มาจนถึงปัจจุบัน

อ้างอิง

๑. Amy Goodman, “The Exception to the Rulers”, Hyperion, New York, ๒๐๐๔, เธอมีเป็นนักสื่อสารมวลชนที่มีชื่อเสียงและได้รับรางวัลมากมาย เธอเป็นเจ้าของรายการวิทยุและโทรทัศน์ท้องถิ่นในอเมริกาเหนือกว่า ๓๐๐ สถานี รายการของเธอชื่อ Democracy Now! หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือขายดีและได้รับการแนะนำจากหนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทมส์

๒. ดร.เดวิด ซี.คอร์ทเทน “โลกยุคหลังบรรษัท”

แปลโดย เจษณี สุขจิรัตติกาล สำนักพิมพ์สวนเงินมีมา, พ.ศ.๒๕๔๕, เดวิดเคยเป็นศาสตราจารย์วิชาบริหารธุรกิจของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด เขาเคยทำงานกันยูเสตในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และไม่เห็นด้วยกับการส่งเสริมการพัฒนาแบบวัตถุนิยมและให้ตกเป็นหนี้ของสหรัฐฯ

๓. เดวิด ลอย “ตลาด ลัทธิใหม่ของศาสนา”, แปลโดยพระชัยยศ ยโสธรโร, สำนักพิมพ์มูลนิธิโกมลคีมทอง พ.ศ.๒๕๔๗, เดวิดเป็นศาสตราจารย์ชาวอเมริกันซึ่งสอนวิชาปรัชญาอยู่ที่มหาวิทยาลัย

บุงเกียวในญี่ปุ่น เขากล่าวว่าถ้าวิชาเศรษฐศาสตร์ในปัจจุบันเป็นวิทยาศาสตร์เพราะมีสูตรคำนวณมากมาย มันก็เป็นวิทยาศาสตร์ที่บกพร่อง

๔. James W. Loewen, “Lies My Teachers Told Me : Everything your American History Textbook Got Wrong”, The New Press, New York, ๑๙๙๕, เจมส์ จบปริญญาเอกทางประวัติศาสตร์และสอนที่มหาวิทยาลัยเวอร์มอนต์ เขาใช้เวลา ๒ ปี ศึกษาหนังสือประวัติศาสตร์อเมริกัน ๑๒ เล่ม และละเอียดใจที่พบว่าหนังสือเหล่านั้นให้ข้อมูลที่เลื่อนลอย ปกปิด และยกย่องตนเองเพื่อสร้างความรักชาติอย่างมีเดบอด เขาได้รับรางวัลจากสถาบันสมิทโซเนียน จากผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

๕. จอห์น เพอร์กินส์, “เพชรฆาตเศรษฐกิจ”, แปลโดย ไพรัตน์ พงศ์พานิช, สำนักพิมพ์มติชน, พ.ศ. ๒๕๔๘, จอห์นเป็นนักเศรษฐศาสตร์ที่องค์การความมั่นคงแห่งชาติสหรัฐฯ (National Security Agency-NSA) จำงให้ทำหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญที่คอยแนะนำให้ประเทศกำลังพัฒนาลงทุนและพัฒนาเศรษฐกิจแบบวัตถุนิยมและตักบ่วงหนี้

๖. Gore Vidal, “Dreaming War-Clairview Books, USA. ๒๐๐๓, กอร์เป็นนักเขียนอเมริกันชั้นนำที่ได้รับรางวัล Nation Books Award เขาเขียนเปิดเผยเบื้องหลังของนโยบายต่างประเทศและพฤติกรรมของสหรัฐฯ ทั่วโลก

๗. Ha-Joon-Chang, “Kicking Away the Ladder : Development Strategy in Historical Perspective”, Anthem Press, London, ๒๐๐๖ ดร. Ha-Joon Chang สอนที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ และเป็นทีปรึกษาของหลายหน่วยงานในองค์การสหประชาชาติ หนังสือเล่มนี้บอกให้รู้ว่าประเทศตะวันตกพัฒนาอุตสาหกรรมของตนด้วยการปกป้องและอุดหนุนจากรัฐบาลจนเข้มแข็งแล้วจึงผลักดันการค้าเสรีที่ตนเองได้เปรียบเพื่อล่าอาณานิคมทางเศรษฐกิจ (และฉกฉวยพืชและสัตว์ในประเทศกำลังพัฒนาไปจดสิทธิบัตรด้วย)

๘. Irene Khan, “The Unheard Truth : Poverty and Human Rights”, W.W. Norton & Co., New York ๒๐๐๙, ไอรีนเป็นเลขาธิการขององค์การนิรโทษกรรมสากล เธอเปิดเผยถึงความยากจนของคนอีกนับพันล้านซึ่งถูกกักขังอยู่ในวงจรของ

ความเลวร้ายและไร้ชุ่มเสียง และการวิเคราะห์ทางเศรษฐศาสตร์ต่างๆ ไม่ได้เปิดเผยให้เห็นความจริงในเรื่องนี้

๙. Jack Newfield and Mark Jacobson, “American Monsters”, Tunder’s Mouth Press, New York, ๒๐๐๔, แจ็กและมาร์คเป็นบรรณาธิการของหนังสือเล่มนี้ ซึ่งรวบรวมประวัติและพฤติกรรมของบุคคลชั้นนำชาวอเมริกันที่เขาเรียกว่า “อสุรกาย” เช่น แอนดรู แจ็กสัน, ริชาร์ด นิกสัน, เฮนรี คิสซิงเจอร์, บิลบี เกรแฮม, แอนดรู คาร์เนกี, ยอร์ช บุช (ลูก) ฯลฯ

๑๐. ดร. โจเอล แอนเดอร์ส, “อเมริกาบ้าสงคราม”, แปลโดย จณัญญา เตรียมอนูรักษ์, สำนักพิมพ์โอเพินบุ๊กส์, พ.ศ. ๒๕๔๗, ดร. โจเอลสอนด้านสังคมศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยแห่งแคลิฟอร์เนีย นครลอสแอนเจลิส ผู้เขียนเป็นนักกิจกรรมทางการเมืองและส่งเสริมความเท่าเทียมทางเชื้อชาติ

๑๑. Michael Parenti, “The Face of Imperialism”, Paradigm Publishers, USA. ๒๐๑๑, ดร. มิคาเอลจบปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยเยล เขาเป็นนักวิชาการที่ได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติ

๑๒. โนม ชอมสกี, “อเมริกา : วิพากษ์นโยบายต่างประเทศของสหรัฐฯ”, แปลโดย ภัทวดี วีระภาคพงษ์, สำนักพิมพ์มูลนิธิโกมลคีมทอง, พ.ศ. ๒๕๔๔, โนม ชอมสกี เป็นศาสตราจารย์ของมหาวิทยาลัยเอ็มไอที เขาเป็นนักคิดนักเขียนที่สนับสนุนความเป็นธรรมและเปิดเผยพฤติกรรมเลวของสหรัฐฯ ตลอดมา

๑๓. โนม ชอมสกี, “๙/๑๑ ไม่เคยเกิดขึ้น”, แปลโดย พิภพ อุดมอิทธิพงษ์, สำนักพิมพ์มูลนิธิเด็ก, พ.ศ. ๒๕๔๗, โนม ชอมสกี เป็นนักวิชาการอเมริกันที่หนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทมส์ยกย่องว่าเป็นบุคคลที่โลกขาดไม่ได้

๑๔. Noam Chomsky and Andre Vltchek, “On Western Terrorism : Hiroshima to Drone Warfare” Pluto Press, London, ๒๐๑๓ โนม ชอมสกี เป็นศาสตราจารย์ของเอ็มไอที ส่วนอังเดรเป็นสื่อมวลชนชาวอเมริกัน พวกเขาเปิดเผยถึงการก่อการร้ายทั่วโลกของตะวันตก

๑๕. Noam Chomsky, “Power and Terror : Post ๙/๑๑ Interview”, Hushion, Canada, ๒๐๐๓ โนม ชอมสกีเป็นศาสตราจารย์ชาวอเมริกันที่หนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทม์ยกย่องให้เป็น “ปัญญาชน ๑ ใน ๑๐๐ ของโลก”

๑๖. ประวัติศาสตร์สากล : อเมริกา, เล่ม ๑, ฉบับ เอ.บี, พิมพ์โดยราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๔๗

๑๗. Robert Kagan, “Of Paradise and Power : America and Europe in the New World Order,” Alfred A.Knopf, New York, ๒๐๐๓, โรเบิร์ตคีให้ เห็นถึงปรัชญาและยุทธศาสตร์ที่แตกต่างกันของยุโรปและ สหรัฐฯ ในปัจจุบัน เขาเป็นหนึ่งในกลุ่มผู้นิยมลัทธิเสรีนิยมใหม่

๑๘. Robert Latham, “The Sinner’s Guide to The Evangchical Right”, New American Library, USA. ๒๐๐๖, หนังสือเล่มนี้เปิดเผย เบื้องลึกเบื้องหลังว่าลัทธิอนุรักษนิยมใหม่เกิดมาจาก “กลุ่ม เครื่องค์มัวร์” ของนิวยอร์กไปรเตสตันและได้รับการสนับสนุน จากบรรดาเศรษฐีด้านน้ำมัน สื่อสารมวลชน เบียร์ ฯลฯ

๑๙. Stephen Grey, “Ghost Plane : True story of the CIA Rendition and Torture Program”, Martin’s Press, New York ๒๐๐๗, สตีเฟน เกรย์เป็นนักหนังสือพิมพ์เชิงสืบสวนสอบสวนที่ได้รับรางวัลดีเดน เขาเขียนบทความให้หนังสือพิมพ์นิวยอร์ก ไทม์ส์ บีบีซี นิวส์วิกและนิตยสารแอดแลนติกด้วย

๒๐. William Blum, “America’s Deadliest Export : Democracy”, Fernwood Publishing Ltd., Canada, ๒๐๑๓, วิลเลียม บลูมเป็นอดีต ข้าราชการกระทรวงการต่างประเทศอเมริกัน เขา ลาออกเพราะไม่เห็นด้วยกับนโยบายต่างประเทศ ของสหรัฐฯ และเขียนหนังสือเปิดเผยการกระทำ อันเลวร้ายของสหรัฐฯ ทั่วโลกตลอดมา เขาเป็น บรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ America Free Press และให้ข่าวสารทางอินเทอร์เน็ตในชื่อ Anti-Empire Report ด้วย

๒๑. Zbigniew Brzezinski, “The Grand Chessboard”, Basic Books, New York, ๑๙๙๗, ซบิกนิวเป็น ที่ปรึกษาด้านความมั่นคงของอดีตประธานาธิบดีจิมมี คาร์เตอร์ เขาเป็นนักยุทธศาสตร์ชั้นนำที่วางแผนให้สหรัฐฯ รักษาความเป็น “หนึ่ง” ในโลกและต้องเข้าควบคุมเอเชีย

กลางซึ่งมีน้ำมันจำนวนมากด้วย

๒๒. Ziauddin Sardar & Merryl Wyn, “Why Do People Hate America”, Icon Book Ltd, UK, ๒๐๐๔, ซิอูดีนเป็นนักเขียนและนักจัดรายการทาง วิทยุและนักวิจารณ์ชาวอังกฤษ เขาอุทิศตัวอย่างสม่ำเสมอให้ กับหนังสือพิมพ์และนิตยสาร ส่วนเมอริล ฯลฯ เป็นนักเขียน และนักมานุษยวิทยา หนังสือเล่มนี้ถูกพิมพ์มาแล้ว ๔ ครั้ง

“ในการสร้างจักรวรรดิอเมริกัน สหรัฐฯ แทนที่การ ยึดครองดินแดนและบริหารอาณานิคมอย่างเป็นทางการ แบบจักรวรรดิยุโรปในอดีต ด้วยการใช้งบประมาณทางเศรษฐกิจ และการทหารสถาปนารัฐบาลที่นิยมมิถิออเมริกัน และ บริหารประเทศแบบอเมริกัน”

โนอัล เฟอร์กูสัน

ศาสตราจารย์ทางประวัติศาสตร์สากล
มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด

“อดีตนักการเมืองทุนใหญ่คนหนึ่งของไทยเคยเป็น ที่ปรึกษาของบริษัท คาร์โลท์กรุ๊ป (เงินทุนด้านน้ำมันและ อุตสาหกรรมสัญชาติอเมริกัน) แล้วลาออกเพื่อเป็นนายก- รัฐมนตรี (แล้วถูกประชาชนขับไล่และทหารปฏิวัติ) จึงไม่ ต้องประหลาดใจที่อเมริกาจะสนับสนุนอดีตนายกฯ ตระกูล นี้ตลอดมาทั้งในยามอยู่ในอำนาจและพ้นจากอำนาจ ทูต อเมริกันจึงต้องเฟ้นพานุ่นวายหาทางทำให้กลุ่มนี้กลับ คืนสู่อำนาจอีก โดยไม่สนใจที่ถูกมองว่ากำลังแทรกแซง กิจการภายในของไทยหรือไม่ อย่างไร ....กลุ่มทุนสามัญ สากลมีผลประโยชน์โยงใยถึงกันหมด สอดสายตาไปทั่ว โลกเพื่อกอบโกยทรัพย์สินของโลก อเมริกาที่มีทีมงานกำหนด ยุทธศาสตร์ในการเข้ายึดครองทรัพยากรธรรมชาติทั่วโลกโดยส่ง “ฮิตแมน” (เพชรฆาตทางเศรษฐกิจ) ไป ทำงานกับกลุ่มทุนสามัญท้องถิ่น ในการเอาทรัพย์สิน แผ่นดินของตนเองมาแบ่งกับกลุ่มทุนอเมริกัน หากทุน โลกาภิวัตน์ไทยขึ้นบริหารประเทศเอง พวกเขาจะบริหาร ประเทศโดยร่วมมือกับซีไอเอบริษัทใหญ่ ธนาคารใหญ่ๆ เพื่อผลประโยชน์ของกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่เช่นกัน.

ภุมรัตน์ ทักษาดิพงศ์

อดีตผู้อำนวยการสำนักข่าวกรองแห่งชาติ
(โพลิตบูเดย์ ๑๑/๑๒/๕๗)

๓

* คนเดียวคิดถูกต้องดีงาม
 บันดาลโลกสงบสุขร่มเย็น
 คนเดียวคิดผิดชั่วร้าย
 ทำลายโลกทุกชั่วร้อนล่มจม.

บุคคลคนเดียว

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสแสดงธรรม

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราไม่เล็งเห็นธรรม (สภาวะ) อย่างอื่นแม้สักอย่างหนึ่ง ที่จะ เป็นเหตุให้ สัมมาทิฐิ(ความเห็นถูก) ที่ยังไม่เกิด เกิดขึ้น หรือ สัมมาทิฐิที่เกิดขึ้นแล้ว ย่อมเจริญยิ่งขึ้น เหมือน การทำใจในใจโดยแยบคายนี้เลย

ก็เมื่อบุคคลทำใจในใจโดยแยบคาย สัมมาทิฐิ ที่ยังไม่เกิด ย่อมเกิดขึ้น และสัมมาทิฐิที่เกิดขึ้นแล้ว ย่อมเจริญยิ่งขึ้น

ซึ่งสัมมาทิฐินี้แหละ ทำให้สัตว์ทั้งหลายผู้ ประกอบด้วยสัมมาทิฐิ เมื่อตายไป ย่อมเข้าถึง สุตติ(ทางดำเนินไปดี)โลกสวรรค์(โลกของคนใจสูง)

เพราะกายกรรมที่สมาทาน(ถือปฏิบัติ)ให้ บริบูรณ์ตามทิฐิ(ความเห็น) **วจีกรรม**ที่สมาทานให้ บริบูรณ์ตามทิฐิ **มโนกรรม**ที่สมาทานให้บริบูรณ์ ตามทิฐิ ตามเจตนาตามความปรารถนาตามความ ตั้งใจ ตามสังขาร(สภาพปรุงแต่ง) **ของบุคคลผู้มี ความเห็นที่ถูกต้อง** สภาวะทั้งหมดนั้น ย่อมเป็น ไปเพื่อผลที่น่าปรารถนา น่าใคร่ น่าชอบใจ เป็นไป เพื่อประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความสุข ข้อนี้เพราะ เหตุใด เพราะสัมมาทิฐิเจริญ

เปรียบเสมือนพันธุ์อ้อย พันธุ์ข้าวสาลี พันธุ์ผล จันท์ บุคคลหมกไว้ในดินที่ชุ่มชื้น รสดี รสน้ำที่ได้ ดูดซับเอาไว้ทั้งหมด ย่อมเป็นไปเพื่อความเป็นของ

หวาน ของน้ำยินดี ของน้ำชื่นใจ ช้อนนั้นเพราะเหตุใด เพราะพืชนั้น**เป็นพืชพันธุ์ดี**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **บุคคลคนเดียว** เมื่อเกิดขึ้นในโลก ย่อมเกิดขึ้นเพื่อเป็นประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความสุขแก่ชนเป็นอันมาก ทั้งเทวดา(คนใจสูง)และมนุษย์(คนใจประเสริฐ)ทั้งหลาย

บุคคลคนเดียวนี้คือใคร **คือบุคคลผู้มีสัมมาทิฐิ** มีความเห็นไม่วิปริต บุคคลนี้ทำให้คนจำนวนมากออกจากลัทธิธรรม(สภาวะของคนชั่ว)แล้ว ไปตั้งอยู่ในลัทธิธรรม(สภาวะของคนดี)

บุคคลคนเดียวนี้แหละ เมื่อเกิดขึ้นในโลก ย่อมเกิดขึ้นเพื่อเป็นประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความสุขแก่ชนเป็นอันมาก ทั้งเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย **เป็นผู้ชักชวนคนทั้งหลายเข้าสู่ธรรมวินัยที่กล่าวไว้ดี** แม้ผู้ที่ถูกชักชวนแล้วก็ได้ปฏิบัติตามธรรมวินัยที่กล่าวไว้ดี **คนทั้งหมดนั้น ย่อมประสบบุญเป็นอันมาก** ช้อนนั้นเพราะเหตุใด เพราะธรรมนั้นท่านกล่าวไว้ดีแล้ว

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราไม่เล็งเห็นธรรม(สภาวะ)อย่างอื่นแม้สักอย่างหนึ่ง ที่จะ**เป็นเหตุให้มีฉภาทิฐิ(ความเห็นผิด)ที่ยังไม่เกิด** เกิดขึ้น หรือมีฉภาทิฐิที่เกิดขึ้นแล้ว ย่อมเติบโตยิ่งขึ้น เหมือน**การทำใจในใจโดยไม่แยบคายนี้**เลย

ก็เมื่อบุคคลทำใจในใจโดยไม่แยบคาย มีฉภาทิฐิที่ยังไม่เกิด ย่อมเกิดขึ้น และมีฉภาทิฐิที่เกิดขึ้นแล้ว ย่อมเติบโตยิ่งขึ้น

ซึ่งมีฉภาทิฐินี้แหละ ทำให้สัตว์ทั้งหลายผู้ประกอบด้วยมีฉภาทิฐิ เมื่อตายไป ย่อมเข้าถึง**อบาย(ความฉิบหาย) ทุกคติ(ทางดำเนินไปชั่ว) วินิบาต(ทุกข์ทรมาน) นรก(เร่าร้อนใจ)**

เพราะ**กาयरกรรม**ที่สมาทาน(ถือปฏิบัติ)ให้บริบูรณ์ตามทิฐิ **วจีกรรม**ที่สมาทานให้บริบูรณ์ตามทิฐิ **มโนกรรม**ที่สมาทานให้บริบูรณ์ตามทิฐิ ตามเจตนา ตามความปรารถนา ตามความตั้งใจ ตามสังขาร(สภาพปรุงแต่ง) **ของบุคคลผู้มีความเห็นผิด** สภาวะทั้งหมดนั้นย่อมเป็นไปเพื่อผลที่ไม่น่าปรารถนา ไม่น่าใคร ไม่น่าชอบใจ ไม่เป็นประโยชน์

เกื้อกูล แต่เป็นไปเพื่อทุกข์ ช้อนนั้นเพราะเหตุใด เพราะมีฉภาทิฐิเลวทราม

เปรียบเสมือนเมล็ดสะเดา เมล็ดบวบขม เมล็ดน้ำเต้าขม บุคคลหมกไว้ในดินที่ชุ่มชื้น รสดิน รสน้ำที่ได้ดูดซับเอาไว้ทั้งหมด ย่อมเป็นไปเพื่อความเป็นของขม ของเผ็ดร้อน ของไม่น่ายินดี ช้อนนั้นเพราะเหตุใด เพราะเมล็ดพืชนั้น**เป็นพืชรสเลว**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **บุคคลคนเดียว** เมื่อเกิดขึ้นในโลก ย่อมเกิดขึ้นเพื่อความไม่เป็นประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความไม่เป็นสุขแก่ชนเป็นอันมาก เพื่อความฉิบหาย เพื่อความทุกข์แก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

บุคคลคนเดียวนี้คือใคร **คือบุคคลผู้มีมิฉภาทิฐิ(ความเห็นผิด)** มีความเห็นวิปริต บุคคลนี้ทำให้คนจำนวนมากออกจากลัทธิธรรม(สภาวะของคนดี)แล้ว ไปตั้งอยู่ในลัทธิธรรม(สภาวะของคนชั่ว)

บุคคลคนเดียวนี้แหละ เมื่อเกิดขึ้นในโลก ย่อมเกิดขึ้นเพื่อความไม่เป็นประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความไม่เป็นสุขแก่ชนเป็นอันมาก เพื่อความฉิบหาย เพื่อความทุกข์แก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เปรียบเสมือนบุคคลวางลอบ(เครื่องดักปลา)ไว้ที่ปากอ่าว เพื่อความไม่เป็นประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความทุกข์ เพื่อความเสื่อม เพื่อความพินาศแก่ปลาเป็นอันมาก

โมฆบุรุษ(คนเสียชาติเกิด)นี้ก็ฉนั้นเหมือนกัน เป็นดั่งลอบสำหรับดักมนุษย์ เกิดขึ้นแล้วในโลก เพื่อความไม่เป็นประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความทุกข์ เพื่อความเสื่อม เพื่อความพินาศแก่สัตว์เป็นอันมาก

อีกทั้งยังเป็นผู้ชักชวนคนทั้งหลายเข้าสู่ธรรมวินัยที่กล่าวไว้ชั่ว แม้ผู้ที่ถูกชักชวนแล้วก็ได้ปฏิบัติตามธรรมวินัยที่กล่าวไว้ชั่ว **คนทั้งหมดนั้น ย่อมประสบพบเป็นอันมาก** ช้อนนั้นเพราะเหตุใด เพราะธรรมนั้นท่านกล่าวไว้ชั่วแล้ว

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราไม่เล็งเห็นสภาวะอย่างอื่นแม้สักอย่างหนึ่ง ที่จะ**มีโทษ(ภัย)มาก**เหมือนมีฉภาทิฐินี้เลย **โทษทั้งหลายนั้นมีมีฉภาทิฐิเป็นอย่างไร”** ๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๐ “เอกธัมมาทิบาลี” ข้อ ๑๘๕-๑๘๖)

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน เผยแพร่

● คอลัมน์ “คนปลายซอย” โดย เพลว สีเงิน หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

เมื่อวันเสาร์ (๕ พ.ย.๕๙) ที่เชิงสะพานม้ฆวานา
สถาบันพระปกเกล้า จัดประชุมวิชาการใต้หัวข้อ
เรื่อง “เติมชีวิต คืนชีวประชาธิปไตย”

ดร.สุรชาติ บำรุงสุข อาจารย์รัฐศาสตร์ จุฬาฯ
ตั้งคำถามสาธารณะในการอภิปรายของท่าน ว่า.....

“ตอนนี้ต้องถามว่า สถานะของการเมืองไทยอยู่
ประมาณไหน ถ้าเราเชื่อทางวิคิด หรือภาษาทาง
รัฐศาสตร์ เรียกว่า เรากำลังเข้าสู่ระยะเปลี่ยนผ่าน

ผมเชื่อว่ามัน คือ โจทย์ที่ใหญ่ที่สุด
ต้องทำความเข้าใจกันว่า วันนี้ เราไม่ได้อยู่ในระยะ
เปลี่ยนผ่านรัฐประหาร ไม่ใช่การเปลี่ยนผ่าน รัฐประหาร
คือ รัฐประหาร

แล้วถ้าคิดว่า ‘รัฐประหารคือการสร้างประชา-
ธิปไตย’

ผมคิดว่า ‘ต้องยุบคณะรัฐศาสตร์ผมทิ้ง’

เพราะรัฐประหารไม่สร้างประชาธิปไตย
รัฐประหารสร้างรัฐบาลทหารและเป็นเผด็จการ
ทหาร นั้นหมายความว่า ในหลายปีที่ผ่านมา ไม่ใช่แค่
ในประเทศไทย

ผมคิดว่า สถานการณ์รูปแบบการเมืองไทย อยู่ใน
สถานะที่แบบกึ่งตรงกลาง เปลี่ยนผ่านมีเลือกตั้ง หลัง
เลือกตั้ง มีประชาธิปไตยภายใต้ระบอบเลือกตั้งระยะหนึ่ง
และกึ่งยึดอำนาจใหม่ .....

นั่นหมายความว่า ประชาธิปไตยไทย มีลักษณะ
เดินหน้าถอยหลัง ฯลฯ”

ดร.สุรชาติ ไม่ได้ถามผม

แต่ผมเกรงอาจารย์จะว่าแห้ว ถามกลางประเทศ
ขนาดนี้แล้ว ถ้าไม่มีใครตอบซักคน ก็ขอตอบแทนตรง
นี้ละกัน ว่า.....

“ที่อาจารย์คิดนะ ถูกแล้ว ฉะนั้น ควรยุบคณะ
รัฐศาสตร์ของอาจารย์ทิ้งได้แล้ว”

หรือไม่ก็ .....

“จารย์เลิกสอนซะ”!

บทจบอภิปราย อาจารย์ยังทิ้งท้ายอีกว่า

“ในบริบทใหม่ คือโลกเปลี่ยน สังคมไทยก็เปลี่ยน
ทำให้วันนี้ โจทย์ใหญ่ของเราคือ

ทำไมชนชั้นกลางไม่เอาประชาธิปไตย?

วันนี้ อย่าฝันเกินจริง ด้วยอุดมคติที่สุดโต่ง และ
เชื่อว่าจะสามารถสร้างประชาธิปไตยอย่างสมบูรณ์แบบ
ได้ ฯลฯ.....”

ครับ....ด้วยความเคารพ

ในฐานะคนชั้น ๒ ตึกแถว ในบริบท “โลกเปลี่ยน-
สังคมไทยเปลี่ยน” ขอกราบเรียนอาจารย์ว่า

“คนชั้นกลางเอาประชาธิปไตยครับ”

เพียงแต่.....

“ไม่เอาคนสอนประชาธิปไตยอย่างพวกอาจารย์
เท่านั้นแหละ”!

พูดถึง “โลกเปลี่ยน” ตรงนี้ ผมเห็นด้วย

แต่ตรงประเด็น “สังคมไทยเปลี่ยน” นี้ ผมว่า ก็แค่
พูดกันไปแบบจินตนิยามมากกว่า

สังคมไทยยังเหมือนเดิม ละครน้ำเน่า เรื่องเอาแล้ว
หย่า เรื่องดราม่าการเมือง กระทั่งเรื่องแบบมึงกราบรถกู

แบบนี้ ยังเป็นอาหารถูกปาก-ถูกจริต “อึดง่าย-ขาย
ได้” ในสังคมไทยตายตัว ท่ามกลางสังคมโลกที่หมุนจี้

ไอ้ตำรา สอนคนเป็นปริญญาตรี-โท-เอก นะ

มันแค่ “ใบตอง”

อย่าไปสอนให้นักคิด-นักศึกษากินใบตองอยู่เลย...
จารย์ สอนให้ “รู้จักแก้ท่อ” แล้วกินของที่อยู่ข้างใน
ใบตองเหอะ

“ของในท่อ” คือ “เนื้อหา”

ประชาธิปไตยหรือเผด็จการ มันก็นิยามนี้ มันแค่
เปลือก ประโยชน์ เพื่อใช้ถนอมรักษาเนื้อใน

ไปทักทัก “ยึดใบตอง” เป็นเนื้อหา ใบปริญญา
ก็แค่ใบรับรองความมั่ง!

ใช่...รัฐประหารไม่สร้างประชาธิปไตย นี่นัก
ทฤษฎีเขียนตำราให้เรียน

แต่ประชาธิปไตย เป็นตัวสร้างรัฐประหารมา
ตลอด นี่คือความจริงที่ตบหน้านักทฤษฎี

มันไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัวว่า อะไรสร้าง-ไม่สร้าง

อะไร อะไรดีกว่ากัน-เลวกว่ากันหรือ
ถ้ารู้จัก-เข้าใจ “วิธีท้อ-วิธีกิน”
วิธีของท้อ ก็แค่แพ็กเกจธรรมดาๆ ส่วนวิธีกิน
ก็แกะเปลือกทั้ง เอาเนื้อข้างในมากิน
ไม่ใช่กินเปลือก-ทั้งเนื้อ .....

อย่างที่สวมกระบังตา ตะขี้-ตะบันสอนนิลิต-
นักศึกษ ให้กินกันแต่ใบตองหรือเปลือก

แล้วก็ท่องจำ ใบตองดี ใบตองอร่อย ใบตองกินแล้ว
ให้ลึทธิเสรีภาพ ตัวโต ฉลาด เหมือน ช้าง ม้า วัว ควาย
ผมฟังมาเป็นปี กับพวกจารย์รัฐศาสตร์จุฬา-
ธรรมศาสตร์บางคน ที่มานั่งจ้อหน้าจ้อทีวีแดง

ยกเปลือกเป็นกถามุข ชื่นชมโลมลูบ “ระบอบ
ทักษิณ” โดยละเว้นหยิบเนื้อในมาพิจารณา แล้วบอก
ชาวบ้านว่า

เปลือกประชาธิปไตย มีภาพยังประโยชน์
และความสุขให้สังคมชาติ แต่เนื้อใน โกงเพื่อยัง
ประโยชน์และความสุขให้คณะพรรคตัวเองตลอด?

ขณะเดียวกัน ถ้าเป็นรัฐบาลเผด็จการ.....

งานแก๊งนี้ก็จะยกเปลือกเผด็จการขึ้นขี้ขยาดำป็น
ด้านเดียว ละเว้นที่จะหยิบเนื้อในมาพิจารณาว่า

เผด็จการเข้ามาเพื่อ “สกัดโกง-ล้างชั่ว” นำชาติ-
ประชาชน ขึ้นจากหล่มประชาธิปไตยกินเมือง?

หรือเพื่อเข้ามาใช้อำนาจนั้น โกงเอง-ชั่วเอง?

เฮ้อ...ลองพิจารณานี้ แล้วตอบบ้างซิ.....

๔๔ ปี ประชาธิปไตย หลังยึดอำนาจระบอบกษัตริย์
มาแย่งพิटकกันเอง ระหว่าง ประชาธิปไตย กับ เผด็จการ
ใครบริหารประเทศมากกว่ากัน?

คำตอบ คือ “ประชาธิปไตยเลือกตั้ง” มากกว่า

ในเมื่อมากกว่า แล้วด้วยประชาธิปไตย ทำไม
ทั้งประเทศ ทั้งประชาชนจึงไม่พัฒนา-ก้าวหน้า ตาม
สรรพคุณยาประชาธิปไตย?

ทำไมปัญหาพื้นฐาน เช่น สาธารณูปโภค จิตสำนึก
สังคม การศึกษา การทำมาหากิน การพัฒนาทรัพยากร
บุคคล

กลับแย่ลง..แย่ลง ด้วยไม่ตอบโคงภัยสังคมชาติละ?

ที่สำคัญ ประชาชนอ่อนแอหลง ทั้งด้านวิสัยทัศน์
และโลกทัศน์ ไม่ว่าวิถีชีวิตความเป็นอยู่ รวมถึงทัศนคติ-
ความคิดต่อรากฐานมนุษย์

จากเคยเป็นสังคมยืนได้ด้วยขาตัวเอง ฟุ้งตัวเอง
ก่อนคิดฟุ้งคนอื่น และเป็นชาติมีศีล-มีสัตย์

แต่ด้วยรัฐบาลประชาธิปไตยบริหาร

ประชาชนกลับบ่งย่อยเปลี้ยเสียขา ร้องแต่..อุ้ม
หน้อย..อุ้มหน้อย ระงมชาติ

จากความจนคือเป้าหมายมุ่งชนะ

เมื่อประชาธิปไตยบริหาร ความจนกลับเป็นของ
ต้องสร้างรักษา เพื่อเอาไปแลกเงินรัฐบาลเลือกตั้ง

จากมีศีล-มีธรรม ยึดในชาติ-พระศาสนา-สถาบัน
พระมหากษัตริย์

ด้วยรัฐบาลประชาธิปไตยบริหาร

กลับมีคนโกง คนชั่วช้ำหน้าบาป คนจ้องล้มล้างทำลาย
สถาบัน ถึงขั้นทั้งเผา ทั้งชักน้ำเข้าลึก-ชักศึกเข้าบ้าน

“คนขายชาติ-คนชั่ว-คนเลว” ก็ยังยกย่องนับถือ
ถ้ามีเงิน

บางจามมหาลัยไม่หือ-ไม่ติง ไม่เคยว่าชั่วร้าย
แถมยังไปลุ่มหัว “ขายตัว-ขายชาติ” ด้วยกัน?

สรุปแล้ว ทั้งประชาธิปไตย ทั้งเผด็จการ ไม่มีอย่าง
ไหนดี-เลวกว่ากัน

และทั้งประชาธิปไตย-เผด็จการ ไม่ใช่คำตอบ
มนุษยชาติ ซึ่งที่สุดของการแก่งแย่ง ไหว่คว่ำ

จะหยุดอยู่ที่คำว่า “สุขและสงบ”!

ทั้ง ๒ อย่าง “แค่เปลือก”

จงดูที่เนื้อใน คือ การคิด-การทำ อันเป็น
รูปธรรมผ่านงานบริหาร-ปกครอง

ไม่มีระบบไหน ทำให้คนทั้งประเทศ “ได้ทุก
อย่าง” ที่ทุกคนต้องการ

แต่ผู้บริหารในระบบนั้นๆ .....

ถ้าลัจจะและจริงใจ สามารถทำให้คนทั้งประเทศ
สุข-ด้วยพอใจ ทุกข์-ด้วยเข้าใจ บนฐานเหตุ-ปัจจัย
ได้ทุกคน ถ้าบริหารยึดหลัก

“สามัคคี-พึ่งพา-พอเพียง”

อาจารย์ก็บอกเองว่า ในบริบทใหม่ “โลก
เปลี่ยน” ก็อยากบอกว่า

“ประชาธิปไตย-เผด็จการ” ไม่เกี่ยวกับชนชั้น
ไหนจะเอา-ไม่เอาหรือ มั่นเกี่ยวตรงว่า

เมื่อไหร่พวกอาจารย์จะเปลี่ยนชั้นสมอง
ตัวเองกันซะที? **๓**

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

กลางวัน เจดีย์เหมือนซากปรักหักพัง
ยอดหักเกือบไม่มีรูปทรง
เหลือเพียงกองอิฐที่ยังทรงตัว
ทว่า...เจดีย์ที่ผมเห็นอยู่ในเวลาขณะนั้น
มันคือเจดีย์องค์ใหญ่
ที่มีรูปทรงความเป็นเจดีย์เต็มองค์
อย่างสมบูรณ์

กายา

บทที่ ๑๐ “กลืนความตายที่วัดโพธิ์ร้าง”

● ต่อจากฉบับ ๓๑๖

ความมืดกำลังโไรตัวลงมา ท้องฟ้าสีน้ำเงิน
เข้มค่อย ๆ กลับกลายเป็นสีดำ

ไม่ช้านัก แสงดาวจะพริบพร้อย ระยิบระยับ
ตัดกับความมืดที่เข้มดำมากยิ่งขึ้น มันมืดเหมือนกับ
คืนวันนี้ คืนวันที่สามัญกำลังทอดสายตามอง
ออกไปในความเว้งว่างที่มีแสงดาวเป็นเพื่อน

ชนบทห่างไกลจากแสงสี มักมีลักษณะ
คล้ายคลึง นั่นคือความเงียบและความมืด มัน
เหมือนจะโอบกระชับเข้ามาในความรู้สึกมากขึ้น
เรื่อย ๆ ไม่ว่าจะอยู่ภาคไหน ๆ ของประเทศไทย
หากไร่นาป่าเขา ยังเป็นองค์ประกอบของ
ธรรมชาติ ไม่มีใครไปรื้อทำลายหรือเปลี่ยนแปลง

มันมากนัก

สามัญจำได้ว่า ความมืดสมัยก่อน เป็นราตรี
ชนิดเกือบมองไม่เห็นแม้เงาสีดำทะมึน เวลาเดิน
ผ่านเข้าไปในเงาตะคุ่มสีทึบทึม แสงตาสัตว์จะเรือง
แสงให้เห็น ไม่ว่าจะหมาหรือแมว แสงนั้นน้ำตาลจะส่ง
ประกายเรือง ๆ ปานสิมรกต บางทีก็รู้สึกเหมือน
อยู่กลางป่าลึกมืดมิด แล้วเดินไปพบสัตว์ป่าบาง
ชนิด ทั้ง ๆ ที่คือป่าข้างบ้าน สามัญค่อนข้างจะ
ใกล้ชิดและคุ้นเคย

สมัยก่อนไฟฟ้ายังผ่านเข้ามาไม่ถึงหมู่บ้าน
บ้านทุกหลังจุดตะเกียงน้ำมันก๊าดกันเป็นพื้น
ตะเกียงน้ำมันก๊าดทำจากกระป๋องนมชั้นหรือไม้ก็

กระป๋องยาสูบอะลูมิเนียม กันต้องไม่รั่วซึม เจาะ รุกกลางฝาปิดด้านบนเป็นช่องเล็กๆ แล้วสอดลึงกะสี ม้วนเป็นหลอดกลม เข้าไปในรูเล็กๆ เทาปลายนิ้ว ก้อย บัดกรีให้แน่น จากนั้นก็สอดไส้ผ้าหรือด้าย สีขาวในรูหลอด โผล่ออกมาเป็นขั้วมเล็กๆพอจุด ไฟติด ปลายด้ายล่างทิ้งลงกันกระป๋อง เมื่อเติมน้ำมันก๊าดลงในกระป๋องลึงกะสี อย่าเติมจนเต็ม ไส้ด้ายจะซึมดูดน้ำมันก๊าดอย่างต่อเนื่อง เมื่อจุดไฟจะกลายเป็นเปลวสีแดงส้มเด่นโหวๆ เรื่องแสงวอมแวมสว่างไปทั้งเรือน

บ้านหลังหนึ่งมีตะเกียงไม่ต่ำกว่าสองสาม กระป๋อง รวมถึงตะเกียงเป๊ะแก้วกันลม เพื่อใช้เป็นแสงส่องสว่างยามค่ำคืน เด็กๆ เอาไว้อ่านหนังสือ เรียน ทำการบ้านในห้องนอนก่อนหลับไหล

ในหมู่บ้าน จึงมีแต่ความมืดมิด เมื่อความมืดมาเยี่ยมเยือนในแต่ละค่ำคืน

ยามเย็นย่ำในชนบทเมื่อโพล้เพล้ใกล้ค่ำ บรรยากาศจะเงียบและวังเวง ใครมีวัวควายเป็นฝูงๆ เลี้ยงไว้ จะต้อนกลับเข้าคอก ฝูงคลุ้งตลบท้องถนนดินลูกรังหน้าบ้าน ขณะนกกาบินผ่านไปบนท้องฟ้าบินกลับรังเป็นฝูง ๆ

เมื่อแดดหลบหาย ความมืดจะกระจายเข้าครอบคลุมอย่างรวดเร็ว

เสียงกลองคู่ดังมาไกลๆ ผลานเสียงปีพาทย์ไม้นวม ฆ้องวง ฉิ่ง ฉาบตะโพนให้จังหวะ นั่นเป็นสัญญาณบอกเตือนว่า น่าจะมีใครสักคนหนึ่งในหมู่บ้านจบสิ้นชีวิตลง เมื่อสัญญาณกลองคู่ดังให้จังหวะกังวานมาอย่างชวนวังเวง

ในหมู่บ้าน วงปีพาทย์ ระนาด ฆ้องวง จะเป็นเครื่องดนตรีขับกล่อม ไม่ว่างานบวช งานวัดหรืองานศพ ถ้างานมงคล กลองคู่จะตีรับระนาด ในจังหวะที่รำเรง กลองถูกไม้ตีทีละกองไม้พร้อมกัน ซ้ำยที่ซาวที่สลับกันอยู่ไปมา ในจังหวะเร่งรำบรรยากาสลัดไส แต่ถ้าเป็นงานศพ กลองจะตีคู่ครีมีกังวานเคร้าสร้อย...ครีมีฯ..ครีมีฯ..สัญญาณบอกว่า ความตายได้มาเยือนหมู่บ้านของเราแล้ว

เหมือนมันจะบีบให้ความวังเวงยามย่ำค่ำ เสียงสังข์และเจียบเหงามากยิ่งขึ้น

สามัญจะนั่งเฝ้าจุกมองแสงตะเกียงอยู่ข้างชานพื้นกระดานริมหัวบันได ถ้าอยู่บ้านคนเดียว ยิ่งน่ากลัว วันใดพอไปทำงาน แม่ออกไปไร่ ยังไม่กลับบ้าน วันนั้นพวกเราจะนั่งรอคอยแม่ด้วยความกลัวแล่นเกาะกุ่มในดวงจิต

ภาพในความนึกคิดของเด็กหญิงเด็กชาย จะนึกเห็นแต่ลึงน่ากลัว โดยเฉพาะความตาย วิญญาณที่ล่องลอย

สามัญเคยเห็นผู้เป็นตาเสียชีวิตสมัยเด็ก ๆ ร่างกายแกลีบเล็ก แข็งเค้เป็นท่อนไม้ นอนนิ่งสนิทอยู่บนที่นอน ถ้าโลงยังต่อไม่เสร็จร่างคนตายจะนอนสงบบนที่นอนอยู่อย่างนั้น มีผ้าห่มคลุมกายมิดชิด สิ่งสำคัญคือชีวิตแก่ได้จบสิ้นลงแล้ว ไม่สามารถลุกขึ้นมานั่งคุยกับใครได้อีก รอเวลาการอาบน้ำศพครั้งสุดท้ายจะมาถึงและยกเรือนร่างลงโลงไม้ที่ต่อขึ้นโดยช่างในหมู่บ้านอย่างรีบเร่ง

แล้วภาพคนตายที่ถูกเผาบนกองฟอน เมรุที่ก่อขึ้นอย่างง่าย ๆ ด้วยอิฐมอญสองด้านสำหรับวางโลงผ่านเข้าไปก็ซ้อนทับขึ้นมาให้เห็นในความนึกคิด สามัญเคยไปงานเผาศพที่วัดของคนในหมู่บ้านหลายต่อหลายครั้ง จำได้ติดหูติดตาชัดเจน

สมัยก่อนเมรุเผาศพมีเพียงการก่ออิฐขึ้นมารับโลงศพหรือร่างคนตายเท่านั้น เมรุจะอยู่ในวัด ติดโรงลิเกด้านใต้ ถัดกันไปคือป่าซำรกรเรือ ก่อนเผา สับปะหระอ จะเอาฟืนเข้าไปสุ่มตรงใต้เมรุก่ออิฐ แล้วเอาศพในโลงไม้ลักขึ้นไปตั้ง เพียงเสียงพระสวดจบลง สับปะหระอจะเข้าไปจุดไฟที่เทราดด้วยน้ำมันก๊าดทันที แล้วไฟก็ลุกพริบทั่วมร่างคนตายพุ่งโพลงเปลวไฟ บางศพที่เป็นญาติใกล้ชิด สามัญต้องรอนกว่าศพจะมอดไหม้หมดสิ้น เพื่อเก็บเศษกระดูกที่หลงเหลือ นำมาใช้ในการทำบุญให้คนตายเมื่อครบเจ็ดวัน เขาเคยเห็นร่างคนตายไหม้ไฟ แข็งขาหงิกงอ ซี่แต่ออกมานอกกองเพลิง กลิ่นเนื้อไหม้ไฟกระจายอวลมากับลม เหมือนกลิ่นเนื้อปิ้ง หรือหมูปิ้ง ที่น้ำมันกำลังหยดลงในเตาไฟตั้ง ๆ ทำเอาสามัญถึงกับสะอิดสะเอียนไม่กล้ากินเนื้อกินปลาไปหลายมื้อ

เขาน่าจะเป็นคนตาขาวนะ กลัวไปเสียหมด

โดยเฉพาะความมืดและคนตาย สามัญญะอยากจะทำ
เช่นนั้น

แต่นั้นแหละ ไม่ใช่เฉพาะสามัญคนเดียวหรอก
น่าจะคนทั่วไปด้วยซ้ำที่มีความกลัวในจิตใจ สำคัญ
ว่า ใครจะกลัวมากหรือกลัวน้อยกว่ากันเท่านั้น

ไอ้บุญมาน้องชายคนสุดท้ายก็มีความกลัว
เช่นเดียวกันกับเขา มันเคยผ่านไปหน้าวัดโพธิ์ร้าง
หัวหมู่บ้าน แล้วเห็นเหตุการณ์หนึ่งเมื่อสิบปีให้
หลัง สิบปีที่ไฟฟ้าเริ่มเข้ามาในหมู่บ้าน เส้าไฟฟ้า
ข้างทาง เริ่มจะมีไฟนีออนให้แสงสว่าง

วัดโพธิ์ร้าง เป็นวัดเก่าแก่สร้างมาสมัยใดไม่
ทราบได้ เป็นวัดไม่มีภิกษุอยู่อาศัย ไม่มีกุฏิ ศาลา
การเปรียญแต่อย่างใด มันคือเจดีย์เก่าๆ อิฐมอญ
แผ่นใหญ่ๆ แบบโบราณห่อหุ้ม จนคราบตะไคร้
น้ำเกาะเต็ม ยืนตะมึนอยู่ใต้ต้นโพธิ์ใหญ่ข้างถนน
ตั้งแต่จำความได้ สามัญญะก็เห็นวัดแห่งนี้ประจักษ์ฐาน
อยู่อย่างนั้น จวบกระทั่งปัจจุบัน

กิตติศัพท์ ความเข็ญเรื่องผีดู ต้องยกให้วัด
โพธิ์ร้างแห่งนี้ มันคือที่เปลี่ยว ไม่มีบ้านเรือนผู้คน
อยู่อาศัย ระยะทางร่วมหนึ่งกิโลเมตร

ความจริงสองข้างทาง ก็มีใช้ป่าเปลี่ยวรกร้าง
สักเท่าไร นอกจากจะเป็นเรือกลสวน ป่ามะม่วง
สวนน้อยหน้าของชาวบ้านที่ปลูกอยู่อย่างหนาแน่น
เท่านั้น ที่น่ากลัวน่าจะเป็นเพราะไม่มีบ้านปลูก
อาศัย กับความเป็นเจดีย์ซากปรักหักพัง ไม่มีใคร
ดูแลเอาใจใส่ อิฐแต่ละก้อนใหญ่เบ้อเรอเบ้อราบอก
ชัด ๆ ว่าเป็นเจดีย์ร้างสร้างไม่ต่ำกว่าร้อยปีเป็น
อย่างน้อย เจ้าที่เจ้าทาง คนเฝ้าเจดีย์น่าจะเข็ญ
ไปตามความเก่าแก่ของสถานที่

ชาวบ้านบางคนเคยเล่าให้ฟังว่า เคยเห็นมีคน
ห้อยหัวลงมาจากกิ่งโพธิ์ ที่ทอดกิ่งยาวลงมาจาก
คาคบบนกิ่งสูงกลางถนน

บางคนเดินมาคนเดียวยามดึกตื่นผ่านโพธิ์ร้าง
มีเสียงคนขว้างปาก้อนหินตามหลัง หรือไม่ ก็เดิน
ตามหลังมาติดๆ แต่พอหันไปมอง กลับไม่มีสิ่งใด
นอกจากความว่างเปล่า และความมืดอันน่ากลัว

นั่นคือคำบอกเล่า แต่ไม่ใช่ของจริง...ไม่ใช่ของ
จริงที่สามัญญะอยากจะทำเห็นด้วยตาตนเองอย่างจะ

แต่เจ้าบุญมานั้นสิ ได้นำเหตุการณ์ที่วัดโพธิ์
ร้างมาเล่าให้สามัญญะฟังอย่างตื่นเต้นและเร้าใจกว่า
ครั้งไหน ๆ ที่สามัญญะเคยได้รับฟังมา

“พี่...ผมโดนผีวัดโพธิ์ร้างหลอก” บุญมา
เกาะประตูเรียกเสียงดังลั่นในคืนวันหนึ่ง เมื่อเวลา
เกือบจะเที่ยงคืน ด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น นัยน์ตา
เหลือกโพล่ง

“เมื่อไหร่” สามัญญะเอ่ยถามแกมพิศวง

“เมื่อสักชั่วโมงผ่านมานี้เอง...ผมแทบจะไม่เชื่อ
สายตาตนเอง” เสียงบุญมายังไม่คลายตื่นเต้นระคน
หอบเหนื่อย

และแล้ว สามัญญะก็เริ่มรับรู้ถึงสิ่งประหลาด
มหัศจรรย์จากปากของบุญมาผู้เป็นน้องชาย

เมื่อตอนเย็นผมไปกินเลี้ยงที่บ้านเพื่อนที่ตำบล
ป่ามะม่วง” บุญมาเริ่มเล่าอย่างช้า ๆ ด้วยน้ำเสียง
ยังไม่คลายความตื่นเต้น

ผมดื่มไปพอสมควร เพราะเจอเพื่อน ๆ ที่จบ
จากวิทยาลัยการเกษตรหลายคน พี่ก็รู้นะ เด็ก
นักเรียนเกษตรที่เรียนรุ่นเดียวกัน เวลาเจอกัน
บรรยายกาศจะมันขนาดไหน

ทั้งดื่มและร้องเพลงร่วมกันจนเวลาเกือบจะห้า
ทุ่ม อิมแปลล์หนุ่มหนักกันพอสมควร ผมกับไอ้ดำ
ก็ลาพรรคพวกเพื่อนฝูงเดินกลับเข้าหมู่บ้าน เพราะ
บ้านไอ้ดำ อยู่ท้ายหมู่บ้านห่างออกไปด้านทิศใต้

ต่อรถโดยสารมาลงหัวสะพานในเขตเทศบาล
หลังสี่ทุ่มไปแล้ว ผมกับไอ้ดำต้องเดินย่ำเท้า
เพราะไม่มีรถโดยสารเข้าสู่หมู่บ้านเราแน่นอน มัน
ดึกเกินไปสมัยนั้น

ดึกส่งดเวลาเกือบจะห้าทุ่ม มีแต่ความเงียบ
หรือหรืออะไรไซ้ประสานระเบ็งซึ่งแซมมาจากป่า
ข้างทาง ยิ่งถนนหลังหมู่บ้านท่าแคในเขตเทศบาล
บ้านเรือนปลูกห่าง ๆ แม้จะมีแสงไฟนีออนติดเป็น
ระยะ แต่ในเวลาอย่างนี้ เห็นแต่หมาผอมโซบาง
ตัว วิ่งเหยา ๆ อยู่ข้างเส้าไฟ

ใกล้วัดโพธิ์ร้างเข้าไป บรรยายกาศก็ยิ่ง
เงียบเชียบชวนขนหัวลุก

เงียบจริง ๆ เงียบเข้าไปกันบั้งหัวใจ ได้ยินแต่
เสียงฝีเท้าเราสองคน ย่ำไปในความเงียบ แรก ๆ ผม

กับไอ้ดำชวนกันคุยในเรื่องลัทธิเพเทระ เพื่อทำลาย
ความเสียบ แต่พอนานเข้า ๆ ยิ่งเห็นต้นโพธิ์ยักษ์
ขวางกั้นอยู่ข้างถนนด้านหน้า ห่างออกไปไม่เกิน
สามร้อยเมตร ผมก็ปิดปากเสียบ หูเพียงสดับ
เสียงความเสียบที่ผ่านเข้ามาเป็นระยะ เท่านั้น

ผมหันมองท้องทุ่งด้านซ้ายมือ ที่เป็นทุ่งนา
เว้งว้างตัดกับภูเขาตะมึนเป็นฉากกั้นด้านหลัง

ท้องทุ่งมีตมิตเป็นเงากลาง ๆ แต่เหนือขุนเขาสี
ด้าสนิทขึ้นไป แสงดาวเปล่งประกายระยิบระยับ
พร่างพราวเต็มฟากฟ้า แสดงว่าคืนนี้ท้องฟ้า
แจ่มใส ไร้เมฆหมอก ดาวถึงได้แจ่มใสกระจ่างฟ้า
เสียบยิ่ง

พลัน...ผมถึงกับสะดุ้ง เมื่อไอ้ดำยกมือขึ้น
สะกิดแขน

“เฮ้ย...ไอ้มา มึงดูบนถนนข้างหน้าซิ”

ผมหันขวับจากข้างทาง แล้วชนก็ลุกชู้ตลอด
เรือนร่าง นัยน์ตาเบิกโพลง

คุณพระช่วย...เป็นไปได้หรือนั้น เจตีย์...วัด
โพธิ์ร้าง

สิ่งที่เห็นอยู่เบื้องหน้า ตามผมไม่ผาดแน่ ๆ

ท่ามกลางแสงดาวกระจ่างฟ้า ผมเห็นองค์
เจตีย์ข้างต้นโพธิ์ถนัดชัดเจนเหมือนตอนกลางวัน
อย่างไรอย่างนั้น

ทว่ามันกลับต่างกันเกือบจะสิ้นเชิง

กลางวัน เจตีย์เหมือนซากปรักหักพัง ยอด
หักเกือบไม่มีรูปทรง เหลือเพียงกองอิฐที่ยังทรงตัว
สูงไม่น่าจะเกินสี่เมตร

ทว่า...เจตีย์ที่ผมเห็นอยู่ในเวลาขณะนั้น เป็น
ไปได้หรือนั้น

มันคือเจตีย์องค์ใหญ่ที่มีรูปทรงความเป็นเจตีย์
เต็มองค์อย่างสมบูรณ์

ยอดแหลม ฐานกลมมนสูงใหญ่ สีขาว
กระจ่างเกือบจะเต็มพื้นที่ ชับให้ต้นโพธิ์ที่ยืนต้น
อยู่เคียงข้างด้อยไปถนัด

“ไอ้ดำ...” ผมครางในลำคอเกือบจะไม่เป็นเสียง

“หือ...” เสียงขานมาเบา ๆ นัยน์ตาไอ้ดำคง
จ้องไปเบื้องหน้า นัยน์ตาไม่กะพริบเช่นกัน

“มึงเห็นเหมือนภูโหมม”

“อะไร”

“เจตีย์”

“เป็นไปได้อย่างไร...” เสียงไอ้ดำเหมือนจะลั่น
มากยิ่งขึ้น

อาการเมาค้างหายไปเป็นปลิดทิ้ง ร่างทิ้งร่าง
คล้ายจะลั่นเป็นเจ้าเข้า ขาสองข้างลั่นพับ ๆ

เจตีย์องค์เต็มสีขาวสดใสอาบแสงจันทร์ข้าง
แรมยังคงชัดเจนอยู่เบื้องหน้า

ผมกับไอ้ดำได้แต่ยกมือขึ้นไหว้อย่างไม่มีอะไร
จะทำให้ดีไปกว่านั้น

จะเรียกว่าผีหลอกหรือผมก็ไม่แน่ใจ.....มันคือ
อะไร และนัยน์ตาผมไม่ผาดแน่ ๆ เพราะคนที่เห็น
พร้อม ๆ กับผมก็คือไอ้ดำ

บุญมาจบการเล่าเรื่องเจตีย์วัดโพธิ์ร้างให้
สามัญฟังในคืนวันนั้น ด้วยน้ำเสียงที่ออกอาการ
ลังเลและสงสัย

มันคืออะไรหรือสิ่งไร ที่ทำให้เกิดภาพมิติ
มหัศจรรย์ขึ้นมา

สามัญได้แต่นิ่งเสียบ เผ่าครุ่นคิดถึงเรื่องจิต
วิญญาณและผีสงนางไม้

เช้าวันต่อมา เขาขับรถผ่านไปที่วัดโพธิ์ร้าง
แห่งนั้น ซากปรักหักพังใต้ต้นโพธิ์ยังคงดำรงอยู่
เป็นปกติ

อิฐบางก้อน ขนาดใหญ่เป็นพิเศษเหมือน
ก้อนอิฐโบราณทั่วไป ตกมากองริมถนน เห็นอยู่
สองสามก้อน สีดำต่างบอกความเก่าแก่เห็นชัด

สามัญเกือบจะลึมนั้นไปแล้ว เมื่อเขามา
ทำงานอยู่ต่างจังหวัด

ระยะหลัง ๆ เมื่อกลับไปบ้าน บริเวณวัดโพธิ์
ร้างเปลี่ยนไป มีบ้านเรือนผู้คนมาปลูกอาศัยมากขึ้น

ข้างทุ่งเว้งไกล ๆ กัน ห่างออกไปไม่ถึงร้อย
เมตร บ้านจัดสรรก็ปลูกขนานเข้าไปอีกทั้งสองด้าน
มันไม่เสียบอีกแล้ว บรรยากาศแห่งความขลัง
และศักดิ์สิทธิ์เลือนหายเกือบสิ้นเชิง เหมือนจะ
ประกาศว่า วัดโพธิ์ร้างไม่มีความสำคัญอีกต่อไป

มันคือซากกองอิฐที่อาจจะถูกทำลายร้างในวัน
หนึ่งวันใดข้างหน้าก็ไม่ได้.

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

เวทีความคิด
 ● นายหนุณี

โลกสดุดีในหลวง ร.๙

๑๓ ต.ค. ๒๕๕๙ นับว่าเป็นวันที่แสนเศร้าของพลกนิกรชาวไทยที่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มหิตลาธิเบศรรามาธิบดี จักรีนฤพดินทร สยามินทราธิราช บรมนาถบพิตร ได้เสด็จสวรรคตเมื่อเวลา ๑๕.๕๒ น.

เป็นช่วงเวลาที่ผู้ประกาศข่าวของสถานีวิทยุและโทรทัศน์ต่างๆ โดยมาก ยากจะอ่านข่าวได้ตลอดโดยไม่เสียน้ำตา กับข่าวการสูญเสียบุคคลผู้เป็นที่รักเคารพยิ่ง ในแผ่นดินชวานทองที่ตนอาศัยอยู่อย่างร่วมเย็นเป็นสุขตลอดมา เพราะพระบารมีของพระองค์ที่คอยปกปักษ์รักษา และช่วยเหลือพลกนิกรและผืนแผ่นดินไทยให้มีความอุดมสมบูรณ์อยู่เสมอตลอดการครองราชย์ ๗๐ ปี

ความดีของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในรัชกาลที่ ๙ ได้ดั่งไกลไปถึงชาวโลกจนแม้องค์กรที่ยิ่งใหญ่ของโลกอย่างสหประชาชาติ ยังได้ยื่นลงบงนึ่งไว้อาลัยอีกทั้งยังมีตัวแทนประเทศต่างๆ มากล่าวสดุดีความดีงามของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ ซึ่งจัดเป็นการประชุมวาระพิเศษเพื่อเทิดพระเกียรติโดยตรง

จากตัวแทนประเทศต่างๆ ที่ขึ้นมากล่าวสดุดีในหลวง ในรัชกาลที่ ๙ ของปวงชนชาวไทย ก็มีอยู่คนหนึ่งที่น่าแปลกใจและประทับใจสำหรับชาวไทยหลายคน นั่นคือคุณชาแมนธา พาเวอร์

เอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกา ประจำสหประชาชาติ ได้ขึ้นมากล่าวถวายราชสดุดี ในนามของสหรัฐอเมริกาในที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติ ด้วยถ้อยคำน้ำเสียงที่ดั่งฟังชัดเจน ในคืนวันศุกร์ที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๙ (ค.ศ. ๒๐๑๖) ที่ดังไปทั่วโลก ซึ่งพระราชประวัติบางส่วน เราอาจไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อนด้วยซ้ำไป จึงขอนำคำแปลเป็นภาษาไทยจากคอลัมน์คุณเปลว สีเงิน น.ส.พ.ไทยโพสต์ มาถ่ายทอดต่อดังนี้ ...

“ดิฉันสามารถพูดถึงเรื่องนี้ได้พอสมควร เพราะก่อนที่จะได้รับเกียรติให้เข้าร่วมงานกับคณะรัฐบาลของนายโอบามา ดิฉันเคยสอนอยู่ที่สถาบัน Kennedy School of Government ที่มหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด และเส้นทางที่ดิฉันต้องเดินทางไปทำงานบ่อยครั้งจะต้องเดินผ่านจัตุรัสกษัตริย์ภูมิพล (King Bhumibol Square) ซึ่งตั้งอยู่ติดกับ Kennedy School

จัตุรัสแห่งนี้ได้รับการขนานนามเพื่อเป็นเกียรติต่อการพระราชสมภพของพระองค์ ไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใดเลยที่การเดินทางผ่านจัตุรัสกษัตริย์ภูมิพล ดิฉันจะได้เห็นคนไทยเดินทางไปที่นี่เพื่อถวายความเคารพแด่พระองค์ บ้างก็ถ่ายภาพใกล้ๆ แผ่นจารึกพระนามของพระองค์ ในเมืองเคมบริดจ์มีสถานที่อีกหลายแห่งที่เป็นเช่นนั้น อย่างในเมืองบริงแฮม ที่โรงพยาบาลหญิง สถานที่

ซึ่งพระราชชนนีเคยทรงงานอยู่ แทบจะไม่มีวันไหนเลยที่จะไม่ได้เห็นคนไทยนำของขวัญ ดอกไม้ หรือข้อความบนแผ่นกระดาษเล็กๆ ไปถวาย การอุทิศเสี้ยวสละของพระองค์เป็นแรงบันดาลใจให้พลนิกรชาวไทยได้ทำเช่นนั้น...

...ในสายพระเนตรของพระองค์ การได้ทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์หมายถึงการหาหนทางแก้ปัญหาซึ่งประชาชนทั่วไปเผชิญอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนผู้ด้อยโอกาสและบรรดาคนชายขอบ และจากสายพระเนตรของพระองค์ หนทางเดียวที่จะทำให้รู้ได้ว่าสิ่งใดเป็นประโยชน์ และเข้าใจถึงปัญหาที่ประชาชนเผชิญอยู่ ก็คือการเสด็จพระราชดำเนินไปยังพื้นที่ที่ประชาชนอาศัยอยู่ โดยเฉพาะในพื้นที่ยากจนในชนบท ซึ่งตลอดรัชสมัยของพระองค์ ได้ทรงดำเนินโครงการพัฒนาหลายพันโครงการ

ทว่ามิใช่เพียงการเสด็จพระราชดำเนินไปยังสถานที่เหล่านี้เท่านั้น แต่การปฏิบัติของพระองค์ที่ทรงพบปะกับพลนิกรในท้องถิ่น ทั้งชาวประมง ชาวสวนยาง หรือชาวนา หรือนักเรียนชั้นประถม เมื่อพระองค์ทรงพบปะกับข้าราชการ ก็ทรงเลือกที่จะพบกับผู้ที่ทำงานในระดับรากหญ้า นักพัฒนาการเกษตร ครู และตำรวจ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงเป็นมากกว่าผู้ที่คอยสังเกตการณ์ เพราะการทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์หมายถึงการช่วยแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่ และทรงส่งเสริมให้คนไทยทำเช่นเดียวกับพระองค์...

...แนวพระราชดำริในเรื่องโครงการ “แก้มลิง” ซึ่งทรงคิดเพื่อแก้ปัญหาอุทกภัยที่ไทยเผชิญอยู่ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงจำได้ว่าเมื่อครั้งทรงพระเยาว์ ทรงเคยเห็นลิงเคี้ยวกล้วยแล้วเก็บไว้ที่สองกระพุ้งแก้มเพื่อเอาไว้กินในภายหลัง การก่อสร้างอ่างกักเก็บน้ำขนาดเล็กซึ่งใช้หลักการเดียวกัน เพื่อเก็บกักน้ำส่วนเกินในช่วงที่ฝนตกหนักเอาไว้ใช้ทำการเกษตรในภายหลัง ระบบกักเก็บน้ำตามโครงการ “แก้มลิง” ยังคงใช้กันอยู่ทั่วประเทศไทย การคิดค้นหลายสิ่งหลายอย่างของพระองค์ก็เป็นไปในการทำงานนี้คือการผสานการอนุรักษ์ควบคู่ไปกับการพัฒนา

มนุษย์ พระองค์ทรงก้าวไกลไปหลายทศวรรษในเรื่องความตระหนักเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่ยั่งยืน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญต่อสุขภาพในระยะยาวของชุมชน

ดิฉันขอสรุปสั้นๆ ว่า เมื่อเดือนมิถุนายนปี ๑๙๖๐ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชเสด็จพระราชดำเนินไปยังสหรัฐฯ ตามคำกราบบังคมทูลเชิญของประธานาธิบดีดีไวต์ ไอเซนฮาว และทรงถูกขอให้มีพระราชดำรัสต่อสภาองเกรสของสหรัฐฯ ขณะนั้นทรงมีพระชนมพรรษาเพียง ๓๒ พรรษา

ในการมีพระราชดำรัสต่อสภาองเกรส พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชตรัสว่า ที่ทรงรับคำกราบบังคมทูลเชิญนั้น ส่วนหนึ่งเป็นเพราะสิ่งที่พระองค์ตรัสว่าเป็น “ความปรารถนาโดยธรรมชาติของมนุษย์ที่ต้องการได้เห็นสถานที่เกิดของข้าพเจ้า” เมืองเคมบริดจ์ซึ่งพระองค์ได้เสด็จฯ เยือนในครั้งนั้นด้วย อย่างไรก็ตาม พระองค์ตรัสด้วยว่าเป็นการเสด็จฯ เยือนเพื่อตอกย้ำมิตรภาพอันพิเศษและค่านิยมที่ไทยและสหรัฐฯ มีร่วมกัน ท่านตรัสว่า “มิตรภาพที่รัฐบาลหนึ่งมีต่ออีกรัฐบาลนั้นเป็นสิ่งสำคัญ แต่มิตรภาพที่คนคนหนึ่งมีต่ออีกคนนั้นเป็นเครื่องรับประกันถึงสันติสุขและความเจริญก้าวหน้า”

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชตรัสกับสมาชิกสภาองเกรสว่า สิ่งหนึ่งที่มีคุณค่าทางประเพณีอันสำคัญของชาวไทยคือ คำมั่นสัญญาที่มีต่อครอบครัว ตรัสว่า “สมาชิกครอบครัวมักได้รับการคาดหวังว่าจะให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในยามจำเป็น การให้ความช่วยเหลือนั้นเป็นคุณความดีในตัวของมันเองอยู่แล้ว ผู้ที่ไม่ได้หวังว่าจะได้ยื่นคำกล่าวสรรเสริญอยู่ทุกวัน และไม่ได้หวังว่าจะได้รับสิ่งตอบแทนใดๆ แต่ถึงกระนั้นผู้รับก็ยังรู้สึกปีติยินดี พระองค์ก็เช่นกัน เมื่อถึงคราวของพระองค์ก็จะทรงทำตามพันธะนี้...”

จากถ้อยคำที่ คุณซาแมนธา พาเวอร์ ได้ถวายราชสดุดีนี้ ชี้ให้เห็นชัดถึงการทรงงานของในหลวง ร.๙ ที่ว่า “นักการเมืองให้เงินตรา แต่พระราชินีให้เมล็ดพันธุ์ข้าว ถั่ว งา”

• นายชิง วินเทอร์

๑. จับประเด็นให้ชัด !

วิษณุ แจงคดี ‘ปู’ ไม่โกง แต่ละเว้น ปลอ่ยจํานำข้าว เสียหาย (มติชน ๒๗ ก.ย.๕๙)

๒. มนุษยชาติพันธุ์ใหม่ ! วิจัยเผยคนยุคเจนวาย ‘รักอิสระ-กินแหลก’ (ไทยโพสต์ ๓๐ ก.ย.-๑ ต.ค.๕๙)

๓. คุณภาพคน-คุณภาพของต้องไปด้วยกัน ประมูลหัวรถจักร ๑๐๐ คัน ทูม ๓ หมื่นล้าน รพท.โลชะของเก่า (มติชน ๔ ต.ค.๕๙)

๔. การเปลี่ยนแปลงโลกครั้งยิ่งใหญ่ ! รถยนต์ไฟฟ้ามาแน่ ยลโฉมรุ่นล่าสุด (มติชนสุดสัปดาห์เอ็กซ์คลูซีฟ)

๕. ประสบการณ์ชีวิตสอนเธอ ! พามาเล่า แอนเตอร์สันท ดาวปีชื่อดัง เตือนระวังภัย ‘สื่อลามกอนาจาร’ จะทำชีวิตพัง (มติชน ๑๓ ก.ย.๕๙)

๖. การเมืองเรื่องอัมบงคล ! พล่านทำบักตูตั้งพรรค สมนุนักโทษหนีคุกตาหน้าสำรอก (ไทยโพสต์ ๒๘ ส.ค.๕๙)

๗. คุณภาพคนลดลง ! จาก นพ.สุริยเดว ทรีปาตี จากข้อมูลงานวิจัยเรื่องทุนชีวิต พบว่าเด็กที่เรียนเก่ง โรงเรียนดี ประเด็นทุนชีวิตที่อ่อนแอ...คือ

ทุนชีวิตทางด้านสังคม ขาดจิตสำนึกทางด้านสังคม (ไทยโพสต์ ๒๗-๒๘ ส.ค.๕๙)

๘. นอนคุกแทนนายใหญ่!

จำคุก ๑ ปี ‘หมอเลี้ยงบ’ แก่ ‘สัญญา’ เอื้อชินแสท ยุคทักษิณ (เดลินิวส์ ๒๖ ส.ค.๕๙)

๙. เมื่อผลไม้แห่งความชั่วเริ่มสุกงอม ! ยึดทรัพย์ ‘จีทูเจ็ยะ’ แก๊งเสี่ยเป็ยง ๗ พันล้าน (ไทยโพสต์ ๑๐ ก.ย.๕๙)

๑๐. บทเรียนล้ำค่าแข่งใจไทย ! รุ่น ๑๖ ปี...นักเตะบางรายถูกส่งตัวกลับเพราะมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม ทั้งเรื่องระเบียบวินัย รวมทั้งมีการจับกลุ่มสูบบุหรี่และมีกัญชาด้วย

รุ่น ๑๙ ปี...ถูกโจมตีเรื่องระเบียบวินัยมาแล้ว ในช่วงเดินทางไป...ที่ประเทศพม่า...ถึงขั้นที่ทางเจ้าภาพพม่าได้ส่งหนังสือตำหนิมายังสมาคม (มติชนสุดสัปดาห์ ๓๐ ก.ย.-๖ ต.ค.๕๙)

๑๑. นโยบายพึ่งตนเป็นสุดยอดแห่งนโยบาย ! เปิดศักราชใหม่ ‘ยางบึงกาฬ’ ขยายตลาดจาก ‘ไทย’ สู ‘อินเดีย’ (มติชน ๒๒ ก.ย.๕๙)

๑๒. โลกแห่งการโฆษณาชวนเชื่อ...สะกดจิต ! เด็กมะกันนิยมแต่งหน้า ต้นเหตุจาก ‘เฟซบุ๊ก’ (ไทยโพสต์ ๑๗-๑๘ ก.ย.๕๙)

๑๓. ควรวงเล็บไว้ว่าครั้งที่ ๑ ! ทูม ๕ หมื่นล้านแก้หนี้นอก ระบบ (มติชน ๓๑ ส.ค.๕๙)

๑๔. เรื่องน่ากลัวอย่างเจียบ ๆ ! กทม. แซมป์ รถติดโลก แชน ‘เม็กซีโก’ (เดลินิวส์ ๓๐ ส.ค.๕๙)

๑๕. ผู้ใหญ่ต้องเข้าข่ายกัลลัน ? ไทยมีเด็กเข้าข่าย ต้องพัฒนา ๗ ล้าน (ไทยโพสต์ ๒๙-๓๐ ส.ค.๕๙)

๑๖. เสียตายน้ำจิ้ง! น้ำป่า ทะลัก พัดรถชนนักท่องเที่ยว (มติชน ๒๙ ส.ค.๕๙)

๑๗. คนรุ่นใหม่ที่ดียุค! 'มาร์ค' คว่ำร่าง ธรณ.ชี้ไม่ ตอบโจทย์ปัญหาประเทศ (ไทยโพสต์ ๒๘ ก.ค.๕๙)

๑๘. เรื่องของโลกมนุษย์! เอเรีย แชมป์ที่ ๕ รับอีก ๑๒ ล้าน (ไทยโพสต์ ๓๐ ส.ค.๕๙)

๑๙. ข้อแก้ตัวของคนไม่ ทำงาน! ชี้ทั้งขยะสาเหตุ หลักระบายน้ำช้า...โอด เจ้าหน้าที-งบประมาณมี จำกัด (ไทยโพสต์ ๓๐-๓๑ ส.ค.๕๙)

๒๐. ร.ร.เขาอ่อนแอเรื่องจริยธรรมต่างหาก !

ผบช.นรต.บุก น.ส.พ. ไทยรัฐ ร้องรับผิดชอบ บทความ...ไม่มีวิชาใด หรือการฝึกใดที่สร้าง ตำรวจให้เป็นโจร (มติชน ๑๗ ก.ย.๕๙)

๒๑. ขอยืนยันธุรกิจนั้นภาค รัฐต้องดูแลควบคุม! จ่อฟัน ๓๘๖ บริษัท เครือข่ายศูนย์- เหยี่ยว (เดลินิวส์ ๑๗ ก.ย.๕๙)

๒๒. ธรรมชาติ ส่งสอนเป็นไหน ? ๘ จังหวัดระทมฤทธิ์ ฝนถล่มน้ำท่วม (เดลินิวส์ ๒๕ ก.ย.๕๙)

๒๓. สถานการณ์โลกร้อน ๆ จำ!

ก) มะกันส่ง 'บี-๑ บี' บินข่มโลสมแดง

ข) บังกาลอร์เคอร์ฟิวศึกสองรัฐแย่งน้ำ 'โมดี' วิงวอนสงบ

ค) เวียดนามปรับบริษัทได้หวั่นปล่อยน้ำเสีย

ง) เจ้าหน้าที่เซาท์ซูดานรอยจากสงครามกลางเมือง

จ) ยอดเสียชีวิตในซีเรียมากกว่า ๓ แสนราย

๒๔. ความล่าช้า คือ ความอยุติ- ธรรม คดี 'กระทิง- แดง' หลอน 'ดร.' ปชป ช้องใจอายุ ความขาด (ไทยโพสต์ ๑๒ ก.ย.๕๙)

๒๕. อยากได้ ๔ เหตุผลร้าย ๆ ประกอบการพิจารณา จากหน้าโฆษณา...๔ เหตุผล ดี ๆ ของโรงไฟฟ้าถ่านหิน สปอนเซอร์กระทรวงพลังงาน (ไทยโพสต์ ๑๐ ก.ย.๕๙)

๒๖. ยืนยันพุทธธรรม สอนรู้จัก-รู้อยู่ และอด รุ้ตัวของชีวิต! คนไทย เกรียดเรื่องเศรษฐกิจ ที่สุด(เดลินิวส์ ๑๐ ก.ย.๕๙)

๒๗. ขาวยั่ว! 'โตโน่' ปลื้มปลดหนี้บ้าน ๒๐ ล้าน สำเร็จ (เดลินิวส์ ๖ ก.ย.๕๙)

● ต่อจากฉบับที่ ๓๑๖

เมื่อความต้องการส่วนเกินจากความพอเพียงขั้นพื้นฐานขยายตัวเพิ่ม
ในอัตราที่มากกว่าการเพิ่มขึ้นของสิ่งตอบสนองความต้องการ
ภายใต้เงื่อนไขของปริมาณทรัพยากรมีจำนวนจำกัด
และขีดความสามารถอันจำกัดของระบบนิเวศที่จะรองรับผลภาวะต่าง ๆ
ซึ่งเกิดจากกระบวนการผลิตและการบริโภคของมนุษย์
ทำให้ต้องอาศัยอำนาจรัฐมาคอยควบคุมไม่ให้ปัญหาขยายตัวเพิ่มขึ้น

เปลี่ยนกระบวนการทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

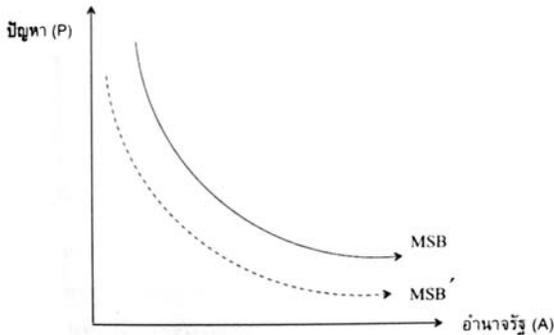
กระบวนการทัศน์ใหม่ของเศรษฐกิจพอเพียง

จากความหมายของเศรษฐกิจพอเพียงตามที่กล่าว
มาในบทที่ ๓ เมื่อความต้องการส่วนเกินจากความพอ-
เพียงขั้นพื้นฐานของมนุษย์ขยายตัวเพิ่ม (D ↑) ใน
อัตราที่มากกว่าการเพิ่มขึ้นของสิ่งตอบสนองความ
ต้องการ (S ↑) ภายใต้เงื่อนไขของปริมาณทรัพยากร
ในโลกที่มีจำนวนจำกัด และขีดความสามารถอันจำกัด
ของระบบนิเวศในธรรมชาติที่จะรองรับผลภาวะ
ต่างๆ ซึ่งเกิดจากกระบวนการผลิตและการบริโภคของ
มนุษย์ ทำให้จำเป็นต้องอาศัยอำนาจที่เป็นทางการ

ของรัฐมาคอยควบคุมไม่ให้ปัญหาของสังคมขยายตัว
เพิ่มขึ้น (P ↑) จนถึงจุดมววิกฤติที่จะสร้างความล่ม
สลายให้กับระบบสังคมมนุษย์ โดยอำนาจรัฐจะแปร
ผกผันเป็นสัดส่วนที่สัมพันธ์กับสิทธิเสรีภาพของมนุษย์
ถ้าสิทธิเสรีภาพอันเป็นคุณค่าตามธรรมชาติที่แฝงอยู่
ภายในตัวมนุษย์ถูกลิดรอนให้เหลือน้อยลงเท่าไร รัฐ
ก็จะมีอำนาจเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น ทั้งนี้อำนาจรัฐจะทำ
หน้าที่ “สกัด สะกด หรือสลาย” ความต้องการส่วน
เกินความพอเพียงของมนุษย์ให้ลดลง (D ↓) ในทางหนึ่ง
และทำหน้าที่พัฒนาความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเพื่อ
เพิ่มสิ่งตอบสนองความต้องการของมนุษย์ให้มากยิ่งขึ้น

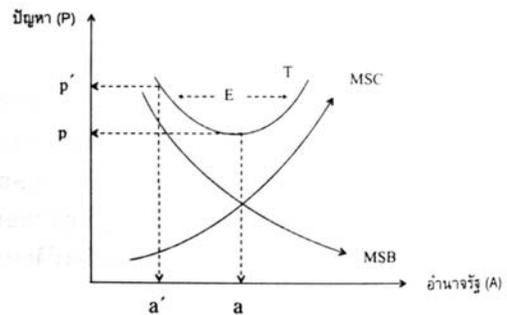
(S↑) ในอีกทางหนึ่ง ประสิทธิภาพของการใช้อำนาจรัฐในการแก้ปัญหา (E) จึงแปรผกผันกับปัญหาของสังคม (P) ที่ลดน้อยลง หรือ

$$E \propto \frac{1}{P} \propto \frac{S}{D}$$

จากกราฟ ถ้าไม่มีอำนาจที่เป็นทางการของรัฐ (authority) มาควบคุมการจัดระเบียบสังคม ระดับปัญหาของสังคมจะสูงถึงจุดมวลวิฤตที่ทำให้ระบบสังคมล่มสลายลงได้ (ค่า P เข้าใกล้อนันต์) ฉะนั้นอำนาจรัฐแต่ละหน่วย (A) ซึ่งแปรผกผันกับประสิทธิภาพในตัวมนุษย์ที่ถูกกลืนรอนไปนั้น จึงช่วยทำให้ปัญหาของสังคมที่ไร้ระเบียบ (chaos) คลี่คลายลดน้อยลง ส่งผลให้เส้น MSB มีลักษณะลาดลง แต่เนื่องจากการใช้อำนาจรัฐควบคุมจากภายนอก ไม่ใช่วิธีที่สามารถทำให้ความต้องการส่วนเกินความพอใจเพียงของมนุษย์หมดสิ้นไปได้ ในขณะที่การเพิ่มสิ่งตอบสนองความต้องการก็กระทำได้เพียงขอบเขตจำกัดเท่าที่ทรัพยากรต่างๆ จะเอื้ออำนวย ทำให้การใช้อำนาจรัฐหน่วยต่อ ๆ ไปเพื่อแก้ปัญหาคนมีประสิทธิผลลดลงโดยลำดับ และปัญหาของสังคมจะลดลงเข้าใกล้ศูนย์แต่ไม่ถึงศูนย์ เส้น MSB (marginal social benet) จึงมีลักษณะลาดลงเป็นเส้นโค้ง ทั้งนี้ถ้าการใช้อำนาจรัฐแต่ละหน่วยแก้ปัญหาของสังคมได้อย่างมีคุณภาพหรือมีประสิทธิภาพสูง เส้น MSB ก็จะมีลักษณะเว้าเข้าหาแกนทั้งสองมากขึ้นตามเส้น MSB'

ขณะเดียวกันถ้าให้เส้น MSC เป็นเส้นแสดงต้นทุนทางสังคมของการใช้อำนาจรัฐแต่ละหน่วยเพื่อควบคุมการจัดระเบียบสังคม (marginal social cost) ยิ่งประสิทธิภาพของมนุษย์ที่มีอยู่ตามธรรมชาติถูกอำนาจรัฐกลืนรอนให้เหลือน้อยลงเท่าไร ผู้คนก็จะรู้สึกถูกบีบคั้นให้เกิดปัญหาในการดำเนินชีวิตเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น เส้น MSC จึงมีลักษณะลาดชันขึ้นเป็นเส้นโค้งเข้าใกล้อนันต์ตามกราฟ โดยถ้าการใช้อำนาจรัฐเป็นไปอย่างมีความชอบธรรมภายใต้ระบบการเมืองที่ผู้คนยอมรับ ต้นทุนทางสังคมของการใช้อำนาจรัฐแต่ละหน่วยก็จะลดน้อยลง ทำให้เส้น MSC เลื่อนระดับต่ำลงตามแนว MSB'

ถ้านำกราฟเส้น MSB มารวมกับเส้น MSC ก็จะได้กราฟเส้นปัญหารวม T (คล้ายกับกราฟความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ได้กล่าวมาแล้ว) โดยระดับการใช้อำนาจรัฐซึ่งเหมาะสมที่สุดจะอยู่ที่ a หน่วย อันทำให้ปัญหาของสังคมลดระดับลงมาถึงจุดต่ำสุดของกราฟเส้นปัญหารวม คือที่ p หน่วย ซึ่งถ้าหากมีการใช้อำนาจรัฐมากหรือน้อยกว่านี้เป็น a' หน่วย ระดับปัญหาของสังคมก็จะเพิ่มสูงขึ้นเป็น p' หน่วย ถ้าให้

- p = ระดับปัญหาของสังคมโดยรวมอันเกิดจากการใช้อำนาจรัฐจัดระเบียบสังคม ภายใต้เงื่อนไขข้อจำกัดของระบบสังคมการเมืองหนึ่งๆ
- a = ระดับของการใช้อำนาจรัฐที่เหมาะสมที่สุดเพื่อการควบคุมและจัดระเบียบสังคม
- a' = ระดับของการใช้อำนาจรัฐที่เกิดขึ้นจริง
- E = ประสิทธิภาพของการใช้อำนาจรัฐเพื่อลดระดับความต้องการส่วนเกินความพอใจเพียง

ของผู้คน ในสังคม (D↓) ควบคู่กับการสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเพื่อเพิ่มสิ่งตอบสนองความต้องการต่างๆ ในสังคม (S↑) ภายใต้ความยอมรับของผู้คนที่มีความชอบธรรมในการใช้อำนาจรัฐดังกล่าว

D = ความต้องการโดยรวมของสังคม ซึ่งเท่ากับความต้องการที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของผู้คน (Dn) บวกความต้องการส่วนที่เกินจากจากความพอเพียงพื้นฐานในการดำรงชีวิต (Ds)

S = สิ่งตอบสนองความต้องการหรือผลผลิตมวลรวมของสังคมนั้นๆ ซึ่งขึ้นกับศักยภาพในการทำงานของผู้คน และเงื่อนไขข้อจำกัดของทรัพยากรที่มีอยู่

จากเส้นปัญหาธรรมของกราฟรูปพาราโบลาข้างต้น จะสามารถเขียนสมการที่เป็นแบบจำลองทางคณิตศาสตร์ซึ่งช่วยอธิบายระบบความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้อำนาจรัฐเพื่อแก้ปัญหาของมนุษย์ได้ คือ

$$p = \frac{(a' - a)^2}{E} + \frac{(Dn + Ds)}{S}$$

ถ้าระดับการใช้อำนาจรัฐที่เกิดขึ้นจริง (a') เท่ากับระดับของการใช้อำนาจรัฐที่เหมาะสมที่สุดเพื่อการควบคุมและจัดระเบียบสังคม (a) ปัญหาของสังคมจะลดลงต่ำสุดเหลือเท่ากับ (Dn + Ds)/S เพราะ (a' - a)²/E จะมีค่าเท่ากับศูนย์ ขณะเดียวกันถ้าประสิทธิผลของการใช้อำนาจรัฐเพื่อแก้ปัญหาของมนุษย์มีเพิ่มมากขึ้น (E↑) ก็จะทำให้ระดับปัญหาของสังคมลดน้อยลงเช่นกัน (P↓) เนื่องจากทำให้ค่า (a' - a)²/E ลดลงเข้าใกล้ศูนย์ เมื่อ E มีค่าเพิ่มมากขึ้นเข้าใกล้อนันต์

สำหรับค่า Dn ในสมการจะขึ้นอยู่กับจำนวนประชากรของระบบสังคมการเมืองหนึ่งๆ ถ้าจำนวนประชากรขยายตัวเพิ่ม ความต้องการบริโภคปัจจัยพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของผู้คนก็จะมีเพิ่มมากขึ้นเป็นเงาตามตัว แต่ค่า Ds ซึ่งเป็นความต้องการส่วนที่เกินจากความพอเพียงขั้นพื้นฐานของมนุษย์นั้นเป็นตัวแปรที่สามารถควบคุมให้ลดลงได้โดยไม่มีผลกระทบต่อความอยู่รอดของชีวิตมนุษย์ ขณะที่ค่า S ในสมการจะขึ้นกับการพัฒนาศักยภาพการสร้างสรรค์ผลผลิตของมนุษย์ให้เต็มขีดความสามารถ (capacity) ของทรัพยากรและระบบนิเวศในธรรมชาติที่จะเอื้ออำนวยให้ได้

จากความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ในแบบจำลองทางคณิตศาสตร์ข้างต้น จะเห็นได้ว่าการแก้ปัญหาของระบบสังคมการเมืองหนึ่งๆ จำเป็นต้องมองภาพรวมของตัวแปรหลายตัวที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับศาสตร์หลายแขนง เช่น การลดค่า (a' - a)² จะเกี่ยวข้องกับความเป็นธรรมในการใช้อำนาจรัฐตามหลักนิติศาสตร์และนิติปรัชญา การเพิ่มค่า E จะเกี่ยวข้องกับประสิทธิผลในการทำงานของผู้บริหารบ้านเมืองตามหลักรัฐประศาสนศาสตร์และรัฐศาสตร์ การเพิ่มค่า S จะเกี่ยวข้องกับองค์ความรู้ทางเศรษฐศาสตร์และวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี ที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของระบบการผลิต ตลอดจนการลดค่า Ds จะเกี่ยวข้องกับองค์ความรู้ทางด้านสังคมวิทยา จิตวิทยา ปรัชญา และศาสนา เป็นต้น ความเกี่ยวข้องของตัวแปรต่างๆ เหล่านี้ จึงเป็นเหมือนความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างแต่ละส่วนของสถาปัตยกรรมสิ่งก่อสร้าง ที่ต้องออกแบบให้สอดประสานกันอย่างเหมาะสมถึงจะมีความมั่นคงแข็งแรง อริสโตเติลจึงเรียกองค์ความรู้ทางรัฐศาสตร์ในความหมายอย่างครอบคลุมกว้างขวางจนถึงเป็นศาสตร์แม่บท (King of Science) นี้ว่าเป็น “ศาสตร์สถาปัตยกรรมแห่งรัฐ” (Architectonic Science)

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

(ตอนที่ ๓๑)

๐๓- ‘ปอด’ทำหน้าที่ **ปรับดุลกรด-ด่าง(pH)**
ของร่างกายให้คงที่ อยู่ที่ pH ๗.๔

โดยการทำงานร่วมกับไต และร่วมกับการหายใจเข้า
หรือเร็ว ตามการกำหนดจากสมองโดยอัตโนมัติ

อาการที่กึ่งหวัด

ปอด เป็นอวัยวะที่มีหน้าที่หลัก คือ **การหายใจ** ความหมายของการหายใจนั้น หมายถึง **การทำให้มีลมหายใจเข้าและออก** ที่เราคุ้นเคยกันดีก็ได้ หรือที่มีความหมายในทางการแพทย์ คือ ‘ปอด’ เป็นอวัยวะที่มีหน้าที่ ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนก๊าซออกซิเจนและก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ ระหว่าง **ถุงลมขนาดเล็กในปอดกับหลอดเลือดฝอยในผนังของถุงลม** เพื่อนำออกซิเจนไปเลี้ยงส่วนต่างๆของร่างกาย และนำคาร์บอนไดออกไซด์ออกจากร่างกายทาง ‘ลมหายใจออก’

และของ **ต่อมไทมัส(Thymus/ต่อมไร้ท่อชนิดหนึ่ง มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับภูมิคุ้มกันด้านทานโรคของร่างกาย)** โดยรวมอยู่ในบริเวณที่เรียกว่า **เมดิอัสทีนัม(Mediastinum)** ซึ่งเป็นชื่อเรียกพื้นที่ที่อยู่ระหว่าง ‘ปอด’ ทั้งสองข้าง(เนื้อเยื่อคั่นระหว่างปอดสองข้าง) โดยประกอบด้วยเนื้อเยื่อเกี่ยวพัน หลอดเลือดใหญ่ของปอดและหัวใจ **ต่อมไทมัส หลอดอาหาร(Esophagus) หลอดลมใหญ่** เป็นต้น

มอดอู่ที่ตรงในของร่างกาย ?

ปอด ของมนุษย์ มี ๒ บ้าง คือ ปอดซ้าย และปอดขวา อยู่ใน **ช่องทรวงอก** ตั้งแต่ระดับกระดูกไหปลาร้าจนถึงประมาณชายโครงทั้ง ๒ ข้าง **ซ้ายและขวาตามลำดับ** เช่นเดียวกัน ปอด จะมี **กระดูกซี่โครงและกล้ามเนื้อระหว่างซี่โครง** หุ้มเป็นผนังด้านนอก และมี **กล้ามเนื้อกระบังลม(Diaphragm)** กั้นด้านล่าง ระหว่าง **ปอดและช่องท้อง** ระหว่างปอดทั้ง ๒ บ้างเป็นที่ตั้งของ **หัวใจ**

โครงสร้างของมอดมีอย่างไร?

ปอด เป็นอวัยวะ ที่มี **คุณสมบัติเล็ก(Alveoli)** อยู่ภายในจำนวนมากมาย ทำให้ ‘ปอด’ มีลักษณะเป็น **รูพรุนขนาดเล็กๆอยู่ในทุกส่วน** ลักษณะคล้าย **ฟองน้ำ**
ปอด แต่ละข้าง จะแบ่งออกเป็น **กลีบ(Lobe)**
- ปอดขวา มี ๓ กลีบ ได้แก่ **กลีบบน กลีบกลาง และกลีบล่าง(Upper,middle,lower lobe)**

- ปอดซ้าย มี ๒ กลีบ ได้แก่ กลีบบนและส่วน(Upper, lower lobe)

มีเยื่อหุ้มปอดเป็น พังผืดบางๆ คลุมอยู่ภายนอก เรียกว่า Pleura

ภายใน‘ปอด’ จะมีท่อนำอากาศตั้งแต่ท่อขนาดใหญ่ที่‘ขั้วปอด’ เรียกว่า Main bronchus ซ้าย และขวา แยกออกมาจากท่อนลมใหญ่ที่เรียกว่า Trachea เมื่อเข้ามาภายในปอด Bronchus จะแยกออกเป็นหลอดลมขนาดเล็กจำนวนมาก คล้ายการแยกกิ่งก้านสาขาของต้นไม้ กลายเป็น **บรอนคัสขนาดเล็ก(Small bronchus) หลอดลมฝอย(บรอนคิโอล/Bronchiole)** และสิ้นสุดเป็น **ถุงลมขนาดเล็กจำนวนมากมาย(Alveoli)** ซึ่งเป็นส่วนที่เกิดการแลกเปลี่ยน **ก๊าซกับหลอดเลือดฝอย** ใน‘ปอด’

ปอด รับ‘เลือดดำ’จากหัวใจห้องขวาล่าง (Right ventricle) ทางหลอดเลือดใหญ่ชื่อ Pulmonary artery เพื่อนำมาฟอก และเปลี่ยนจาก ‘เลือดดำ’ เป็น ‘เลือดแดง’ หลังจากนั้น ก็จะนำ‘เลือดแดง’ ที่มีปริมาณออกซิเจนสูงกลับสู่หัวใจห้องซ้ายบน(Left atrium) ทางหลอดเลือดใหญ่ ชื่อ Pulmonary vein เพื่อให้ ‘หัวใจ’สูบฉีดไปเลี้ยงร่างกายต่อไป

มอดทำงานอย่างไร?

ปอด ต้องทำหน้าที่ในการนำ‘ลมหายใจภายนอก’จากอากาศที่มีออกซิเจนสูงเข้ามาใน‘ปอด’ โดยต้องอาศัยการทำงานของกล้ามเนื้อกระบังลม กล้ามเนื้อซี่โครง กล้ามเนื้อรอบๆทรวงอก และกล้ามเนื้อคอบริเวณคอ ร่วมกัน

ลมหายใจเข้า จะถูกทำให้ **อึดตัวด้วยไอน้ำ** โดยการทำงานของ **ไซนัส(Sinus)ต่างๆในโพรงกระดูกรอบๆจมูก** เวลา‘หายใจเข้า’ ปอดจะ **โป่งพองลม**อย่างเต็มที่ และจะ **หดตัว**แฟบลงเวลา‘หายใจออก’ การที่ปอดสามารถยืดหดตัวได้นี้ เนื่องจากมี **เนื้อเยื่อเกี่ยวพันชนิดอีลาสติก(Elastic fiber)** อยู่เป็นจำนวนมากในเนื้อปอด ซึ่งสามารถ

ยืดหดได้ เมื่อ‘ลมหายใจ’เข้าไปถึง **ถุงลม** ก็จะมีการแลกเปลี่ยนก๊าซออกซิเจนให้เข้าไปใน **หลอดเลือดฝอย** ใน‘ผนังถุงลม’ และรับคาร์บอนไดออกไซด์จาก **เลือด** เข้ามาใน‘ถุงลม’ จากนั้นจะ **ปล่อยออกนอกร่างกาย** ทาง‘**ลมหายใจออก**’

นอกจากนั้น ‘ปอด’ ยังทำหน้าที่ **ปรับดุลกรด-ด่าง(pH) ของร่างกาย**ให้คงที่ อยู่ที่ pH ๗.๔ โดยการทำงานร่วมกับไต และร่วมกับการหายใจช้าหรือเร็ว ตามการกำหนดจากสมองโดยอัตโนมัติ

หลอดเลือดของมอด

หลอดเลือดเข้าสู่ปอด มี ๒ ระบบ ได้แก่

- เลือดดำเข้า‘ปอด’ทางหลอดเลือดชื่อ Pulmonary artery ซึ่งเมื่อเข้าไปใน‘ปอด’แล้ว จะแยกออกเป็นหลอดเลือดขนาดเล็กจำนวนมากมาย จนกลายเป็นหลอดเลือดฝอยอยู่รอบๆ **ผนังถุงลม** และทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนก๊าซขึ้นดังกล่าวแล้ว

- เลือดแดงที่ไปเลี้ยง‘ปอด’และเซลล์ของ‘ปอด’ชื่อ Bronchial artery

หลอดเลือดที่ออกจาก‘ปอด’ชื่อ Pulmonary vein มี ๕ เส้น

- ๒ เส้นมาจากปอดซ้าย

- ๒ เส้นมาจากปอดขวา

โดยนำเลือดแดงจาก **ปอดทั้ง ๒ ข้าง** มาเข้า **หัวใจห้องซ้ายบน(Left atrium)** เพื่อให้ ‘หัวใจ’สูบฉีดโลหิต/เลือดไปเลี้ยงทั่วร่างกายต่อไป

จาก **โครงสร้างของหลอดเลือดฝอย**ดังกล่าว จึงมีคุณสมบัติยอมให้สารเพียงบางชนิดเท่านั้นผ่านได้(selectively permeable membrane ; semipermeable membrane) เช่น **ออกซิเจนน้ำ** หรือ **สารอาหาร**ที่ผ่านการย่อยแล้วจากลำไส้ เป็นต้น และยอมให้ **ของเสียจากเซลล์ของเนื้อเยื่อ** ผ่านเข้าสู่‘เลือด’ได้เช่นกัน

เซลล์เอนโดทีเลียล

มีความสำคัญต่อระบบไหลเวียนมาก โดย

ทำหน้าที่สำคัญหลายประการ ดังนี้

๑. บุที่มันั่งชั้นในของหัวใจและหลอดเลือด ทำให้เลือดไม่จับติดกับผนังดังกล่าว

๒. ทำหน้าที่กรองกัน และคัดเลือกสารต่าง ๆ ที่ผ่านเข้าออกกระหว่างหลอดเลือดฝอยและของเหลวที่อยู่ระหว่างเนื้อเยื่อ และควบคุมการเคลื่อนย้ายสารที่มีโมเลกุลขนาดใหญ่ รวมทั้งสารชนิดอื่น

๓. หลั่งสารที่เป็นพาราไครน์ (paracrine agent) ที่มีผลต่อเซลล์กล้ามเนื้อเรียบของหลอดเลือด ซึ่งได้แก่ ‘สาร’หลายชนิดที่ทำให้หลอดเลือดขยายตัว (vasodilators) เช่น พรอสตาไซคลิน (prostacyclin) และไนตริก ออกไซด์ (nitric oxide) ซึ่งบางทีเรียกว่า ปัจจัยผ่อนคลาย ที่มาจาก ‘เอนโดทีเลียม’ หรือ อีดีอาร์เอฟ (endothelium-derived relaxing factor ; EDRF)

๔. ช่วยการเจริญและพัฒนาการของหลอดเลือดฝอย ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ในกระบวนการซ่อมแซมอวัยวะ

๕. เป็นศูนย์กลางที่มีบทบาทในการซ่อมแซมหลอดเลือดที่เสียหาย ให้กลับสู่สภาพเดิม โดยการหลั่งสารที่เป็นพาราไครน์ ทำให้มีผลต่อเซลล์ของหลอดเลือด

๖. หลั่งสารที่ช่วยควบคุมการทำงานของเกล็ดเลือดในกระบวนการต่างๆ เช่น การแข็งตัวของเลือด การเกาะตัวกันของเกล็ดเลือด และการป้องกันการแข็งตัวของเลือด

๗. สังเคราะห์ฮอร์โมนให้อยู่ในรูปแบบที่อาจสารตั้งต้นที่อยู่ในรูปที่ทำงานไม่ได้ เช่น ปัจจัยในการแข็งตัวของเลือดบางชนิด

นอกจากนี้ ยังมีหน้าที่ในกระบวนการสร้างภูมิคุ้มกันโรค และยังเกี่ยวข้องกับกระบวนการแบ่งเซลล์ของกล้ามเนื้อเรียบ ในกรณีของโรคหลอดเลือดอุดตัน (atherosclerosis) เป็นต้น

การไหลเวียน นี้เป็นการไหลเวียนของระบบหลอดเลือดขนาดเล็ก ซึ่งได้แก่ หลอดเลือดฝอย และ ไตรบสราบที่เกี่ยวเนื่อง ได้แก่

- การไหลเวียนจุลภาคของเลือด (micro circulation of the blood)

- หลอดเลือดอาร์เทอร์โอยลตอนปลาย เมทอาร์เทอร์โอยล (metarteriole) และ เวนูล

เมทอาร์เทอร์โอยล เป็น ‘หลอดเลือด’ ที่ผ่านขวางข้ามร่างแหของหลอดเลือดฝอย โดยผ่านจาก ‘หลอดเลือดอาร์เทอร์โอยล’ เข้าสู่ ‘เวนูล’ โดยตรง บริเวณรอยต่อของเมทอาร์เทอร์โอยลกับหลอดเลือดฝอยจะมีเซลล์กล้ามเนื้อเรียบลักษณะคล้ายวงแหวนรัดอยู่ภายนอก เรียกว่า หูรูตพรีแคพิลลารี (precapillary sphincter) ทำหน้าที่ควบคุมการไหลเวียนของเลือด ที่เข้าสู่ ‘หลอดเลือดฝอย เมทอาร์เทอร์โอยล’

บางส่วนจะติดต่อโดยตรงเข้า ‘เวนูล’ ผ่านทางร่างแหของ ‘หลอดเลือดฝอย’ ทางช่องโทโรแฟร์ (thoroughfare channels)

ลักษณะคล้ายกันนี้ ‘เมทอาร์เทอร์โอยล’ บางส่วนจะผ่านตรงเข้า ‘เวนูล’ โดยตรง ทางช่องคอลแลเทอรอล (collateral channels) แต่ไม่ติดต่อกับร่างแหของ ‘หลอดเลือดฝอย’ เลย บางครั้งเรียกว่า ทางเลี้ยงหลอดเลือดฝอย (capillary shunts) หรือ อาร์เทอร์โอยลเวเนัส แอนาสโตโมซิส

ลักษณะนี้พบมากที่บริเวณ นิ้ว ฝ่าเท้า และใบหู เนื่องจาก ‘ผนังของช่องคอลแลเทอรอล’ มีความหนา จึงไม่มีการแลกเปลี่ยนสารต่างๆ เหมือนกับ ‘หลอดเลือดฝอย’

ดังนั้น จึงทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการสูญเสีย หรือระบายความร้อน จิตใจ เพศธรรมชาติสิ่งแวดล้อม อาหาร การออกกำลังกาย

๗ ต่อฉบับหน้า

๗ ปัจฉิมโอวาทของพระพุทธเจ้า

สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมสลายไปเป็นธรรมดา

พวกเธอทั้งหลายจงยังประโยชน์ตน (อรหันต์)

ประโยชน์ท่าน (โพธิสัตว์)

ให้ถึงพร้อม ด้วยความไม่ประมาทเถิด ๗

ฤทธิ์กระแสแฟชั่น

ผู้ชายสมัยก่อนบางคนเชื่อในการสักยันต์ว่า จะทำให้จิตใจแข็งแกร่ง ทำให้อยู่ยงคงกระพัน ความเชื่อนั้นถ่ายทอดมาจนถึงทุกวันนี้ ผมไม่รู้ ทรอกว่าเท็จจริงเป็นอย่างไร แต่บอกตัวเอง ว่าสักวันจะต้องสักลายลงยันต์ให้ได้ ได้โอกาส วันหนึ่งจึงไปให้พระเกจิอาจารย์ที่วัดแห่งหนึ่ง สักลายลงยันต์บนแผ่นหลังให้ ท่านยังแถม เครื่องรางของขลังใช้คล้องเอวด้วย ค่าครูท่าน ตั้งไว้ตายตัว คือ ๒,๕๐๐ บาท แม้จะผ่านมา หลายปี แล้วแต่ผมก็เชื่อและยังมั่นใจอยู่ว่า มนต์พลังวิเศษบนรอยสักนั้นคุ้มครองผมอยู่เสมอ

ลืมบอกไปว่าผมทำงานกับผู้รับเหมาก่อสร้าง ฝีมือดี จึงได้เรียนรู้งานช่างเหล็ก งานกระจก งานปูนและงานช่างไม้ ปัจจุบันผมชำนาญงาน ก่อสร้างทุกรูปแบบ จึงได้รับค่าแรงเพิ่มเป็นวันละ

๓๕๐ บาท นับว่าไม่น้อยเลยสำหรับลูกชาวนา จนๆ ที่เพิ่งอายุ ๑๘ ปี คนวัยนี้ส่วนมากจะตกงาน หรือกำลังเล่าเรียนกันอยู่

ผมเหมือนวัยรุ่นทั่วไปที่สนใจแฟชั่น ยิ่งยุคนี้ เป็นยุคอินเทอร์เน็ตจึงทราบว่าการแส้จาะร่างกาย โดยเฉพาะแส้จาะลิ้นกำลังมาแรง มีความเห็นหนึ่ง บอกว่า---แส้จาะลิ้นไม่เจ็บ เหมือนกัดลิ้นตัวเองหรือ กที่ผมแส้จาะยังไม่สะอาด ให้เพื่อนแส้จาะให้ ผมเอาโล่ ดินสอ ๒B มาแส้จาะ ฝนให้แหลมๆ แล้วแทงลงไป เลยตอนแทงเข้าไม่ค่อยเจ็บครับ จะมาเจ็บช่วงที่ กำลังจะทะลุ ถ้าไม่ยอมให้เจ็บมากๆ ต้องอมน้ำยา บ้วนปาก วันแรกคืนแรกไม่เจ็บครับ พอวันที่ ๒-๓ เจ็บมาก กินข้าวยาก ลิ้นบวม พูดไม่ชัด แลบลิ้น ออกมาได้ ยากให้หายไวห้ามกินอาหารที่มีรส จืด ควรกินจางๆ ไว้ครับ และห้ามกินไข่ ห้ามกิน

ปลาร้า เพราะจะทำให้แผลมีหนอง และกินยาแก้
อักเสบด้วย ๗ วันหาย แต่ว่าจะยังเจ็บนิดๆ ห้าม
ไปทำอะไรมัน ปล่อยัวเลย ถ้าหายขาดต้อง ๑
เดือน บางคนไม่ถึง และตอนที่แผลยังไม่หายขาด
ห้ามกัดจิวเล่น เดี่ยวลึนฉีก ถ้าแผลมีหนองกินยา
แก้อักเสบเลย---

ผมเหล่าได้ดินสอให้แหลม ดึงลึนออกมา
เอาได้ดินสอแทงจากข้างบนจนทะลุกลางลึน
(เจ็บปวดที่สุด) ลึนจะบวมเป่งอยู่ตลอดสามวัน
ต้องกินยาแก้อักเสบและยาแก้ปวดจึงพอทนได้
พอวันที่ลึนหายบวมก็จะถอดเอาได้ดินสอออก
แล้วเอาสิ่งประดิษฐ์หรือเรียกกันว่าจิว ที่เป็น
ลูกบิดติดปลายอยู่ทั้งสองด้าน หมุนออกแล้วเอา
แกนเสียบปักลงไปแทนที่รูของดินสอ แล้วหมุน
ลูกบิดอีกลูกยึดติดได้ลึน เท่านั้นผมก็ได้ลูกบิด
กลม ๆ สวย ๆ สองลูกติดบนลึนและใต้ลึนอย่าง
โก้เก๋เลย

เวลาขยับลึน ลูกบิดสองลูกที่ประกบติดไว้ใน
ลึนก็จะขยับไปกระทบเพดานและแถวรูน้ำลายก็
รู้สึกสนุกดี

นี่แหละครับ ชีวิตของผม...

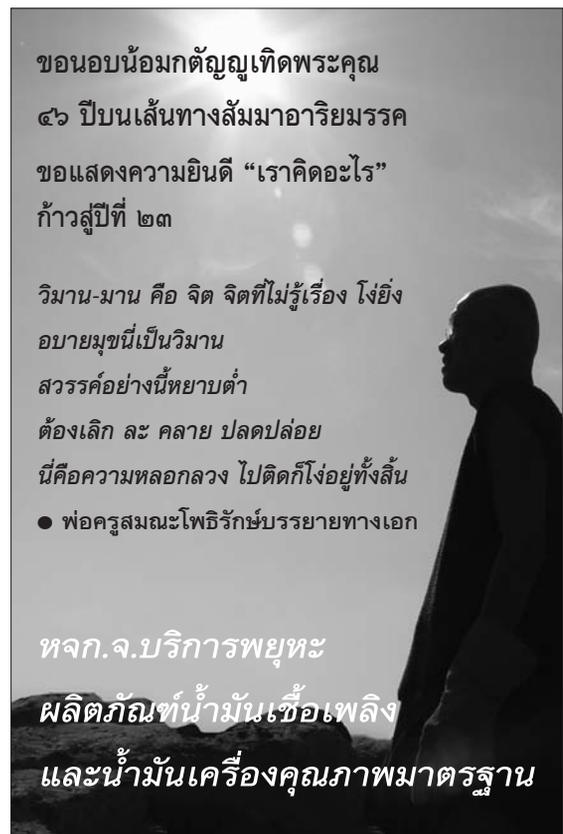
ชีวิตวัยรุ่นที่ถูกมอมเมาให้คลั่งไคล้ไปตามกระแส
แฟชั่นช่างน่าเวทนาชวนสลดใจ ทำให้นึกถึงบาง
คนเฝ้าที่มีธรรมเนียมประเพณีบางอย่างแปลก ๆ
เช่น เมื่อผู้ชายย่างเข้าวัยหนุ่มจะต้องผ่านพิธี
กรีดด้วยคมไม้จนมีรอยแผลเป็นตามหน้าอกแผ่น
หลัง เพื่อความเป็นชายที่สมบูรณ์ หรือบาง
คนเฝ้า เด็กโตจะต้องถูกเจาะริมฝีปากด้านล่าง
โดยเหล่าไม้มาเสียบค้างไว้แบบเดียวทั้งหญิง
และชาย ต้องฝืนใจจำทนกับความเจ็บปวด
แต่ไม่สามารถหลุดออกจากกฎประเพณีที่สืบทอด
ความทรงมานนี้ได้

วัยรุ่นปัจจุบันไม่ต้องอยู่ใต้ธรรมเนียมประเพณี
ที่ต้องทนกับความเจ็บปวดดังบางชนเฝ้า แต่ความ
อ่อนแอด้านจิตใจจึงตกอยู่ใต้อำนาจแฟชั่นเสี่ยง
ภัย แม้จะมีหม้อออกมาเตือนว่า เสี่ยงต่อการติด

เชื้อหรือได้รับอันตรายที่คาดไม่ถึง ตัวอย่างเช่น
เด็กหญิงคนหนึ่งใช้เข็มเย็บผ้ายาว ๓ เซนติเมตร
เจาะลึน แล้วเข็มหลุดมือลึนโผล่ไปที่โคนลึนเอา
ออกไม่ได้ เจ็บปวดทรมานจนต้องหาหมอ ตัวอย่าง
เหล่านี้มีอยู่ แต่เหล่าวัยรุ่นก็ไม่นำพา

นึกถึงครั้งที่เคยไปร่วมงานชุมนุมใหญ่ ขับ
ไล่รัฐบาลที่ไร้ความชอบธรรมเมื่อปี ๒๕๕๘ เห็น
นักเรียนสัปดาห์ภาษาชาวโศก ได้เข้าร่วมช่วย
เสริมและคอยเป็นแม่งานในหลายจุด กลุ่มหนึ่ง
ช่วยงานทางครัว กลุ่มหนึ่งช่วยงานเก็บขยะ อีก
กลุ่มหนึ่งทำงานดูดลั้วม เยวชนเหล่านั้นมาจาก
หลากหลายฐานะทั้งยากจนและร่ำรวย แต่ดูทุก
คนทุ่มเททำงานด้วยความจริงจังลึ้น ด้วยทำที่
กระฉับกระเฉงมีความเบิกบานไร้ความกังวลใด ๆ
ดูแวตาก็มีแต่ความสดใส ไม่ไหลไปตามอำนาจ
กระแสแฟชั่นเจาะผิวหนังเรือนร่าง หากแต่เดิน
เท้าเปล่า ทำงานขยันขันแข็งอย่างไม่อนาทรร
ร้อนใจ

๓

ขออนบ้น้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
๔๖ ปีบนเส้นทางลัทธิมาอาริยมรรค
ขอแสดงความยินดี “เราคิดอะไร”
ก้าวสู่ปีที่ ๒๓

วิมาน-มาน คือ จิต จิตที่ไม่รู้เรื่อง ใญ่ยัง
อบายมุขนี้เป็นวิมาน
สวรรค์อย่างนี้หยาบต่ำ
ต้องเล็ก ละ คลาย ปลดปล่อย
นี่คือความหลงกลวง ไปติดก็โง่อยู่ทั้งลึน

- พ่อครูสมณะโพธิรักษ์บรรยายทางเอก

ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

สมควรถือว่าต้องรีบดำเนินการจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริต
 และประพฤตินิยมชอบภาคต่าง ๆ ทั้ง ๙ ภาค
 เพื่อให้การดำเนินการอำนวยการความยุติธรรม
 ในคดีทุจริตและประพฤตินิยมชอบ
 จะได้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

คดีทุจริตและประพฤตินิยมชอบ

ด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาทุจริตและประพฤตินิยมชอบ ฯ ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วและให้มีผลบังคับในวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป และศาลดังกล่าวจะเปิดทำการในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ โดยมีสาระสำคัญ คือ กำหนดให้จัดตั้งศาลคดีทุจริตและประพฤตินิยมชอบ โดยยกฐานะแผนกคดีทุจริตและประพฤตินิยมชอบของเจ้าหน้าที่รัฐในศาลอาญา จัดตั้งขึ้นเป็นศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤตินิยมชอบกลาง และศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤตินิยมชอบภาค มีอำนาจในการพิจารณาคดีทุจริตและประพฤตินิยมชอบ

คำว่า “คดีทุจริตและประพฤตินิยมชอบ” ที่จะขึ้นศาลอาญาทุจริตและประพฤตินิยมชอบนั้นได้นิยามความหมายว่า หมายถึงคดีดังต่อไปนี้ ไม่ว่าจะมีความข้อหาหรือความผิดอื่นที่เกี่ยวข้องกันรวมอยู่ด้วย

กันหรือไม่ก็ตาม

๑. คดีอาญาที่ฟ้องให้ลงโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐในความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกำหนดอื่น หรือความผิดอื่นอันเนื่องมาจากการประพฤตินิยมชอบ

๒. คดีอาญาที่ฟ้องให้ลงโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือบุคคลที่กระทำความผิดฐานฟอกเงินที่เกี่ยวข้องกับความผิดในข้อ ๑ หรือกระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ กฎหมายว่าด้วยการให้เอกชนร่วมลงทุนในกิจการของรัฐ หรือกฎหมายอื่นที่มีวัตถุประสงค์ในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตหรือประพฤตินิยมชอบ

๓. คดีอาญาที่ฟ้องให้ลงโทษบุคคลในความผิดเกี่ยวกับการเรียก รับ ยอมจะรับ หรือให้ ขอให้ รับว่าจะให้ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใด หรือการใช้กำลังประทุษร้าย ชูเชี่ยวว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย หรือใช้อิทธิพลเพื่อจูงใจหรือข่มขืนใจให้เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการ ไม่กระทำการ หรือประวิงการกระทำใดตามประมวลกฎหมายอาญาหรือกฎหมายอื่น

๔. คดีอาญาที่ฟ้องเจ้าหน้าที่รัฐหรือบุคคลตามกฎหมายที่กำหนดให้เป็นคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ

๕. คดีอาญาที่ฟ้องขอให้ลงโทษบุคคลที่ร่วมกระทำความผิดกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือบุคคลตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๔ ไม่ว่าในฐานะตัวการ ผู้ใช้ผู้สนับสนุน หรือผู้สมคบ

๖. คดีเกี่ยวกับการจงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบหรือจงใจยื่นบัญชีและเอกสารดังกล่าวด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ

๗. คดีร้องขอคืนทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเพราะเหตุร่ำรวยผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ

๘. คดีที่มีการขอให้ศาลดำเนินพิจารณาอย่างหนึ่งอย่างใดก่อนฟ้องหรือยื่นคำร้องขอตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๗

แต่อย่างไรก็ตามไม่ให้รวมถึงคดีที่อยู่ในอำนาจของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และคดีที่เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดที่อยู่ในอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัว

สำหรับ “การทุจริตต่อหน้าที่” นั้น กฎหมายฉบับนี้ให้ความหมายไว้ว่า หมายความว่า ทุจริตต่อหน้าที่ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต กฎหมายว่าด้วยมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต หรือพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายอื่น

ส่วนคำว่า “ประพฤติมิชอบ” นั้น กฎหมายฉบับนี้ได้ให้ความหมายไว้ว่า หมายความว่า การกระทำ

ที่ไม่ใช่การทุจริตต่อหน้าที่ แต่เป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดโดยอาศัยเหตุที่มีตำแหน่งหรือหน้าที่อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง หรือมติคณะรัฐมนตรี ที่มุ่งหมายจะควบคุมดูแลการรับ การเก็บรักษา หรือการใช้เงินหรือทรัพย์สินของแผ่นดิน

กฎหมายฉบับนี้ยังกำหนดให้ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง มีเขตท้องที่ตลอดกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาคมีเขตตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาเปิดทำการ ในกรณีที่มีปัญหาว่าคดีใดจะอยู่ในอำนาจของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบหรือไม่ ให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัย คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด กฎหมายฉบับนี้ยังกำหนดให้ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบทุกศาลมีผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบซึ่งแต่งตั้งจากผู้ที่เคยดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาหัวหน้าศาล และผู้พิพากษาศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบต้องแต่งตั้งจากผู้พิพากษาที่ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งผู้พิพากษามาแล้วไม่น้อยกว่า ๑๐ ปี เนื่องจากการทุจริตและประพฤติมิชอบมีผลกระทบต่อเสถียรภาพความมั่นคงทางสังคม และเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน ประกอบกับการทุจริตและประพฤติมิชอบในระยะที่ผ่านมาได้ทวีความรุนแรงและก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินของแผ่นดินเป็นจำนวนมาก และถ้าจะดำเนินนโยบายในการแก้ไขปัญหาการทุจริตและประพฤติมิชอบอย่างจริงจัง ย่อมจะต้องส่งผลให้คดีทุจริตและประพฤติมิชอบขึ้นสู่ศาลมากขึ้นสมควรที่จะต้องรีบดำเนินการจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาคต่าง ๆ ทั้ง ๙ ภาค เพื่อให้การดำเนินการอำนวยการความยุติธรรมในคดีทุจริตและประพฤติมิชอบจะได้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ตามที่ทุกคนทุกท่านมุ่งหวัง

พุทธธรรม-สังฆพิธีกรรม

องอาจหาญยืนหยัดทวนกระแส
มองผิวเผินดั่งแปรรอกนอกวิถี
ล้างระบอบรูปธรรมประเพณี
ที่ยึดดีเพียงเปลือก...“พิธีกรรม”

หากพุทธแท้พิสุทธิมิหยิ่งฝิ่ง
สรรพสัตว์ยังหลงอบายทรมเลื่อมต่ำ
ล้าคัญผิดโง่พัตยตังตรงนำ
แจกรูปลักษณะลือล้า...ธรรมรุ่งเรือง

สละโลกย์ครองผ้ากาสาวพัสตร์
พึงปฏิบัติรักษัธรรมนำชนเฟื่อง
เครื่องครัดตนขึ้นนำแนวประเทือง
ใช้สรรพสัตว์เปล่าเปลืองเมาโลกีย์

อันพุทธแท้สอนตนจนถึง “พุทธ”
ไสพิสุทธิกรรมสามทุกราศี
แต่พุทธเทียมลวงโลกหลากวิถี
จักอภัยรียลวงได้ในคราบ “บุญ”

“กรรมดี-ชั่ว” ก่อไว้ใช้สูญหาย
ถึงเกิดแก่เจ็บตายวนเวียนหมุน
วิบากตามก่อเกื้อเป็นกองทุน
กุศลเกื้อหนุนชดใช้ทุกชาติไป

๗

ชุดท่อکش ฟารินขวัญ

เศรษฐกิจพอเพียง ประโยชน์สูง ประหยัดสุด

สุขภาพพึ่งตน

- > ทำความสะอาดง่าย ใช้สะดวก ผึ่งแห้งเร็ว ไม่ขึ้นรา
- > ขวดกลมจับถนัดมือขณะใช้
- > พิเศษด้วยสายสวน Medical Grade สายนิ่ม ปลายมน วาล์วสีเขียว ปิด-เปิดสะดวก
- > ฝาขวดมีปลายยื่น สวมเข้ากับสายดีท็อกซ์ได้แน่น น้ำไม่ซึมหยด
- > ฝาแยกออกจากตัวขวดได้ สะบัดน้ำออกจากสายได้ง่าย
- > ขวดมีสเกลบอกปริมาตร เพื่อการสวนที่เหมาะสม
- > เปลี่ยนสายสวนใหม่ได้เสมอ โดยซื้อเฉพาะสายสวน (ไม่ต้องซื้อขวดใหม่ เพื่อการประหยัด)
- > ใช้อุปกรณ์ประกอบขวดดีท็อกซ์ด้วยตนเอง เพื่อการประหยัดยิ่งขึ้น

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

02-733-6670

02-733-4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ

มาลัยทิพย์ โกคาพันธ์ 09-0828-2728

สมศักดิ์ ยินดีรัมย์ 08-2345-3648,

08-3373-4801

ศีลสนิท น้อยอินตะ 08-1253-7677

อีกฟากฟ้าหนึ่ง

โลกมีฟ้าผ่าแบ่งแคว้นแดน

สองแคว้นแคว้นฟากฟ้าข้างไหนหน้าดู
ว่าคนแดนไหนสุขจริง หรือชิงแย่งยึดกันอยู่
ย่อนทวนรู้ทันรู้เท่า

อีกฟากฟ้าหนึ่งฟิงพิศชม

แสงธรรมบ่มชีวิตจิตเขาว่างเบา

สละ ขยัน มั่นใจ รักในเพื่อนพ้องพันธุเฒ่า

เขายิ้มเขาเย็นชื่นใจ

เป็นฟ้าทวนโลก ทิศอุดร

เป็นนครของคนน้อมตนสู่ฟ้าไท

เป็นแดนคนล้นค่า ด้วยราคาน้ำใจ

ใครเห็นเป็นคุณ บุญแล้วมากมาย

อีกฟากฟ้าหนึ่งฟิงพิศมอง

แสงทองส่องทวนทิศชวนคิดแยกกาย

สละจะสันติญา หรือเอาเปรียบชะ มั่นงาย

ฟ้าร้าย ฟ้าดี ฟากใด.

(ระเบิดปรมาณูแห่งความรัก : สาธารณโภคิต์
ทำดีเพื่อพ่อ ชาวไทยทั้งประเทศเป็นเจ้าภาพ
ปรากฏการณ์แห่งการให้ ณ ทองสนามหลวง)

ดาวน์โหลดเพลง

“อีกฟากฟ้าหนึ่ง” ได้ฟรีที่

www.asoke.info-connect

to www.bunnaiyom.com

เพลง “อีกฟากฟ้าหนึ่ง” นี้ อาตมาแต่งเสร็จ ๙ มกราคม ๒๕๓๑ ให้ ภูสมิง หน่อสวรรค์ ขับร้อง โดยมีครูสมาน
กาญจนะผลิน เป็นผู้เรียบเรียงเสียงประสาน บันทึกเสียง ๗ มิถุนายน ๒๕๓๑ เนื้อหาของเพลงนั้นหมายถึง ความเป็น
จริงของมนุษย์ในโลก ซึ่งมีจิตมนุษย์นี้แหละเป็นประธานสำคัญ หากจิตมนุษย์ในสังคมคนโลกใดได้ศึกษาและพัฒนา
ตามลัทธิศาสนา ให้คนในสังคมลดละกิเลสมีผลสำเร็จกันจริง สังคมนั้นหรือประเทศนั้นก็จะเป็นสังคมประเทศที่“เสี่ยสละ”
แก่ผู้อื่น แก่ประเทศอื่น จะไม่เป็นสังคมที่“เอาเปรียบผู้อื่น ไม่“เอาเปรียบ”ประเทศอื่นจริงๆ ซึ่ง“ความจริง”ที่เป็น“การ
เสี่ยสละ” กับ“ความจริง”ที่เป็น“การเอาเปรียบ”นั้น มันจะเป็นจริงเป็นแท้ได้ ก็ด้วย“ศาสนา”ที่มีหลักคำสอนทำให้ศาสนิก
ของสังคมของประเทศลดละกิเลสได้จริงแท้เท่านั้น และที่สำคัญยิ่งกว่าคำสอน ก็คือ ศาสนากระแสหลักของสังคมนั้นหรือ
ประเทศนั้นต้อง“สัมมาทิฐิ”ตามคำสอนของพระศาสดา จึงจะนำพาประชากรในสังคมนั้นประเทศนั้นบรรลुरुธรรมได้แท้จริง
สังคมประเทศที่มีประชากรของประเทศบรรลुरुธรรมของศาสนาตั้งว่านี้ได้จริง สังคมประเทศนี้ชื่อว่า“ประเทศอาริยะ” หรือ
ประเทศเจริญพัฒนา ที่เรียกว่า ประเทศมี civilization จริงๆแท้ๆ ซึ่ง“ความเจริญพัฒนา”ที่เป็นสังคมประเทศ“เสี่ยสละ”จริงนั้น
ชื่อว่า สังคมโลกุตระ หรือประเทศโลกุตระ ซึ่งเป็นสังคมหรือประเทศที่ต่างกันคนละฟากฟ้ากับสังคมโลกียะ หรือประเทศ
โลกียะ อย่างแท้จริง ซึ่งสังคมโลกียะกับสังคมโลกุตระนั้น ขอยืนยันว่ามีได้จริงเป็นได้จริงในความเป็นมนุษย์ สัตว์เป็น
ไม่ได้ มนุษย์อวไนยสัตว์ก็เป็นไม่ได้. • “สมณะโพธิรักษ์” (๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๙)